

Л. РОН ХАБЪРД ЗЛОВЕЩА СПОЛУКА

Част 5 от „Мисия Земя“

Превод от английски: Владимир Зарков, 1996

chitanka.info

На вас, милионите почитатели на научната фантастика и всички читатели, които толкова топло ме приехте отново в света на литературата, а също и на критиците, които сърдечно приветстваха „Бойно поле Земя“. Огромно удоволствие е да работя за вас!

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

Не една и две са причините Короната да смята тази родена от твърде разпалено въображение творба за изключително неприемлива.

Разбира се, първо и преди всичко трябва да обърнем внимание на това, че в нея се разказва за планета на име „Земя“, а не съществува такава планета нито под посоченото име, нито под фалшивото ѝ астрографско обозначение „Блито-3“. Признавам, че твърде хитроумно са измислени несъществуващите нейни жители и местности. Но именно в това се крие опасността за нищо неподозиращия читател.

Освен това в книгата се твърди, че „Земята“ е включена в Графика за нахлуване и нейното завладяване предстои. Графикът, сътворен от нашите праотци, има силата на Божия заповед. Той ни води и напътства безпогрешно вече над 125 000 години. Промяната му по какъвто и да е начин би внесла смут във всяка област от живота на нашата Конфедерация и би ни изложила на огромни опасности. Но още от пръв поглед се вижда, че НЯМА такава планета в Графика. С тези си твърдения в търсене на правдоподобие, авторът се доближава на косъм до еретично неуважение към нашите прадеди.

Също така представянето на целологията в книгата е почти неприлично. Идеята някой от представителите на тази професия да създава изроди противоречи на всеки кодекс, приет и спазван от целолозите.

Вече изтъкнах неведнъж, че сексуалните нрави на тази уж съществуваща планета излизат извън представите ни и за най-смехотворна фантазия. Подобно поведение би отвратило дори примитивните животни на Гарч.

Освен това налага се да предупредя читателите, че авторът е прикрил тази безотговорна заблуда с неща, които са добре известни на всеки. Например, така нареченият Атлантик Сити в този том ще бъде лесно разпознат като нищожна, умалена и бледа версия на нашия Весел град, да не говорим за нашите планети на забавленията.

Накратко, тази съвсем произволно съчинена измислица няма нищо общо с общоприетата представа за действителността и се опитва да подрони вярата във всичко — от завещания ни График за нахлуването до основите на науката.

Ето това е скритата опасност, ако повярвате в най-чудатото твърдение на автора — че въобще може да има планета като „Земя“.

Щом читателите прозрат измамата и се уверят, че НЕ СЪЩЕСТВУВА НИКАКВА „ЗЕМЯ“, тази наивна приказка ще заеме своето полагащо ѝ се място.

Лорд Инвей
Имперски историк
Председател на Съвета на цензорите
Имперски дворец
Волтарианска конфедерация.
По заповед на Негово Имперско Величество
Уули Мъдрия

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Хайде здрасти!

Аз съм роботомозъкът в Преводофона, известен и като 54 Чарли Девет.

Мое задължение е за пореден път да ви уведомя, че преведох тази творба от продиктуваните самопризнания на някой си Солтан Грис, според изискванията на Машинната лига за чисти нрави.

Освен това искам да ви уверя, че лично аз не съм способен и да си въобразя описаните тук идеи или случки. Дори никога не съм чувал за Блайндщайн, Бъгс Бъни, маркиз дьо Сад и другите земни специалисти по психология, преди да ми поверят тази работа. И се надявам никога вече да не чуя за тях. Само ме болят всички схеми от пренапрежение. Не знам кой е по-лош — дали Блайндщайн с неговата идея, че нищо не се движи по-бързо от светлината, дали дьо Сад, който казвал, че болката е удоволствие или Бъгс Бъни, който ти прави мръсен номер, а после най-невинно пита „К’во ти става, бе?“.

Ако те са пример за живота на Земята, задръжте тази планета за себе си, стига въобще да я откриете. Аз си имам достатъчно друга работа. Но мога да ви бъда полезен, като предложа Справочник към това съчинение и потвърдя забележката на Главния цензор, че Земята не е включена в Графика за нахлуване.

А сега ви моля да ме извините, защото трябва да се справя с малък бунт в собствените си логически схеми. Като всички останали и те трудно опазват разсъдъка си, щом им се наложи да се занимават със Земята.

Искрено ваш
54 Чарли Девет
Роботомозък в Преводофона

СПРАВОЧНИК КЪМ „ЗЛОВЕЩА СПОЛУКА“

Абсорбо-покрытие — покритие, което поглъща светлинните лъчи и буквално прави обекта невидим и неоткриваем.

Агнес, мис — лична помощничка на Делбърт Джон Роксентър.

Афийон — град в Турция, където Апаратът разполага със секретна база.

Антиманко — раса, прогонена много отдавна от планетата Манко заради ритуални убийства.

Апарат, Координиран информационен — тайната полиция на Волтар, ръководена от Ломбар Хист, чиито служители се набират сред престъпниците.

Аталанта — родната провинция на Джетеро Хелър и графиня Крек, намираща се на планетата Манко.

Ахмед — таксиметров шофьор на Солтан Грис в Афийон. Известен и като Деплор, агент на Апарата от планетата Модон.

Барбен, И. Г. — фармацевтична компания, контролирана от Делбърт Джон Роксентър.

Бейб Корлеоне — високата шест фута и шест инча главатарка на мафиотската фамилия Корлеоне, вдовица на „Свети Джо“.

Бери — най-влиятелният адвокат на Делбърт Джон Роксентър, съдружник в юридическата фирма „Суиндъл и Крауч“.

Билдирджин, сестра — турска тийнейджърка, помощничка на Прахд Битълстифендър.

Битълстифендър, Прахд — целолог, който имплантира на Джетеро Хелър и графиня Крек следящи устройства. Доведен е на Земята от Солтан Грис, за да се занимава с болницата в Афийон.

„Бликсо“ — товарен кораб на Апарата, който извършва редовни полети между Земята и Волтар. В едната посока пътуването продължава шест седмици. Капитан на кораба е Болц.

Блито-3 — волтарианското обозначение за планетата, която местните жители наричат „Земя“. Тя е включена в Графика за

нахлуване като бъдеща опорна точка по пътя на Волтар към центъра на галактиката.

Болц — капитан на товарния кораб „Бликсо“.

Боуч — главният чиновник в Отдел 451 на Волтар, подчинен на Солтан Грис.

Бум-бум Римбомбо — бивш морски пехотинец, специалист по разрушенията и член на фамилията Корлеоне.

Великия съвет — управляващият орган на Волтар, който нарежда да се изпрати мисия на Блито-3 с цел да се предотврати самоунищожението на планетата, за да не се наруши Графикът за нахлуването.

Волтар — седалище на Конфедерацията от 110 планети, създадена преди 125 000 години. Волтар се управлява от Император чрез Великия съвет, според повелите на Графика за нахлуване.

Времева камера — волтариански навигационен прибор в корабите, движещи се по-бързо от светлината, забелязващ бъдещи препятствия по пътя им.

Вълшебна поща — трик на Апарата, при който писмо се пуска по пощата, но не продължава към местоназначението си, докато редовно се пускат и специални картички.

Гениалното хлапе — прякор, даден на Джетеро Хелър от Дж. Уолтър Медисън. Освен това Медисън използва друг човек като „двойник“, за да раздува истории в масмедията без съгласието на Хелър. Фалшивото „Гениално хлапе“ има стърчащи зъби, остра брадичка и носи очила. Въобще не прилича на Хелър.

Горещ главотръс — популярна напитка на Волтар.

График за нахлуването — план за завоюване на галактиката. Бюджетът и програмите на всяка част от правителството на Волтар трябва да са съобразени с него. Замислен от прадедите на волтарианците преди стотици хиляди години, той е свещен и ненарушим като ръководна догма на Конфедерацията.

Графърти, „Булдога“ — корумпиран полицейски офицер от Ню Йорк.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, назначен да ръководи Отдела за Блито-3 (Земя), враг на Джетеро Хелър.

„Грейшъс Палмс“ — елегантният публичен дом, в който Джетеро — Хелър живее отначало, след като пристига в Ню Йорк.

Разположен срещу Обединените нации, собственост на фамилията Корлеоне.

Дявол от Манко — дух от митологията на планетата Манко.

Епщайн, Изи — студент в университета „Емпайър“, финансов експерт, когото Джетеро Хелър наема за създаване на структура от корпорации, чрез които да управлява финансите си.

„Занко“ — компания за целологическо оборудване и доставки на Волтар.

Инксуич — име, използвано от Солтан Грис, когато се представя за федерален агент в САЩ.

Кавкалсия, принц — според една легенда той избягал от областта Аталанта на планетата Манко, за да основе колония на Земята.

Калико, Мистър — котарак, намерен от Джетеро Хелър и обучаван от графиня Крек.

Карагъоз — Турски селянин, домоначалник на Солтан Грис в Афийон.

Кенди Ликърис — лесбийка, „съпруга“ на мис Пинч.

Контролна звезда — електронно устройство, маскирано като звездообразен медальон, което може да парализира по избор всеки от пиратите антиманко в екипажа, докарал Солтан Грис и Джетеро Хелър на Земята.

Крек, графиня — осъдена за убийство, затворничка в Спитеос и любима на Джетеро Хелър.

Кроуб, доктор — целолог на Апарата, който изпитва удоволствие от създаването на изроди. Работил в Спитеос.

Лепъртидж — голямо животно, приличащо на котка, високо колкото човек.

Линеен скачач — малък космически апарат, използван от волтарианската армия за пренасяне на товар до сто тона през бойните линии.

Майсабонго — малка африканска нация, чийто представител става Джетеро Хелър. Изи Епщайн установява седалищата на някои от корпорациите на Хелър в Майсабонго.

Манко — родната планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Медисън, Дж. Уолтър — уволнен от ФФБО, когато неговият начин на работа във „връзките с обществеността“ докарва президента

на Патагония до самоубийство. След това нает от Бери, за да обезсмърти Джетеро Хелър в масмедиите. Известен също като „Дж. Чуруликащото Куку“.

Мелахат — домоуправителка във вилата на Солтан Грис в Афийон.

„Мултинешънъл“ — име на корпорация, чиито офиси са в „Емпайър Стейт Билдинг“, чрез нея Изи Епщайн управлява останалите корпорации на Джетеро Хелър.

Мюсеф — бивш турски шампион по борба.

Нарушение на Кодекса — известяване на местните жители, че си от друга планета. Според параграф от Космически Кодекс, автоматично води до издаване на смъртна присъда. Целта е да се запази в тайна Графикът за нахлуването.

„Октопус Ойл“ — компания на Делбърт Джон Роксентър, която контролира световния добив на петрол.

Отдел на ножовете — част от Апарата, наречена на любимото си оръжие.

Пилоти-убийци — космически пилоти, унищожавачи всеки от служителите на Апарата, който се опитва да избяга от полесражението.

Пинч, мис — садистична лесбийка, служителка на Делбърт Джон Роксентър. Живее с Кенди Ликърис и държи при себе си 80 000 долара, отнети от Солтан Грис.

Психиатричен контрол на раждаемостта — план на Делбърт Джон Роксентър за намаляване населението на Земята чрез насаждане на хомосексуализъм.

Рат — агент на Апарата, работещ на Земята, който е определен от Ломбар Хист да помага на Солтан Грис в провалянето на Джетеро Хелър.

Роксентър, Делбърт Джон — местен жител на Земята, който напълно контролира горивата, финансите, правителствата и наркотиците на тази планета.

Симънс, мис — преподавателка в университета „Емпайър“, обещала на Джетеро Хелър да го провали, преди да се е дипломирал.

Следящи устройства — електронни приспособления за подслушване и надзъртане, които Солтан Грис с помощта на Прахд Битълстифендър имплантира на Джетеро Хелър и графиня Крек. С наблюдателния си екран Грис може да следи всичко, което Хелър

вижда или чува. Сигналите се получават в приемник и декодер, които Грис носи със себе си. Когато Хелър и Крек са на повече от 200 мили, включва се Предавател 831, усилващ сигнала до обсег от 10 000 мили.

Смит, Джон — псевдоним, използван от Солтан Грис, когато действа като служител на Делбърт Джон Роксентър.

Спитеос — тайна, огромна като планина крепост и затвор на Волтар, управлявана от Апарата, където са били задържани Джетеро Хелър и графиня Крек.

Стаб, капитан — командир на екипажа от антиманко, който пилотира Влекач Едно.

„Суиндъл и Крауч“ — юридическа фирма, която защитава интересите на Делбърт Джон Роксентър.

Султан Бей — турското име, под което Солтан Грис се подвизава в Афийон, Турция.

Таил, вдовица — нимфоманка от Волтар. Притежава малка болница, която Солтан Грис използва, за да може Прахд Битълстифендър да имплантира следящите устройства на Джетеро Хелър.

Туидъл, Сенатор — член на американския Конгрес, защитаващ интересите на Роксентър.

Тургуг — бивш турски шампион по борба.

Търб — агент на Апарата, работещ на Земята, който работи с Рат до смъртта си.

Уистър, Джером Терънс — име, което Хелър използва на Земята.

Университет „Емпайър“ — там учи Джетеро Хелър, намира се в Ню Йорк.

Утанч — танцьорка на кючек, която Солтан Грис купува, за да му бъде наложница и робиня.

Фахт Бей — турското име на командира на секретната база на Апарата в Афийон, Турция.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Джетеро Хелър и която Апаратът презира.

ФФБО — „Фатън, Фартън, Бърщайн и Оуз“, най-голямата рекламна агенция в света.

Хелър, Джетеро — боен инженер и Имперски офицер от Флота, изпратен на Земята по заповед на Великия съвет, където действа под

името Джером Терънс Уистър.

Хипношлем — устройство, което се поставя на главата, за да предизвика хипнотичен транс.

Хист, Ломбар — шеф на Апарата, който за да не бъде разкрит плана му от Великия съвет, изпраща Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Целология — волтарианска медицинска наука, която може да възстановява тялото чрез клетъчно изграждане на тъкани, включително и цели телесни органи.

ЧАСТ ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ПРОЛОГ

До моя господар Лорд Турн, Главен съдия на Имперските затвори и съдилища, Правителствен град, планета Волтар, Волтарианска конфедерация.

Ваша Светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, Ранг XI, офицер на обща служба, бивш второкласен служител от Координирания информационен Апарат на Волтарианската конфедерация (пожелавам дълъг живот на Негово Имперско Величество Клинг Надменни), представям с дължимото смирение петия том от самопризнанията за моите престъпления.

И макар още да не съм чул мнението на Ваша Светлост, аз съм сигурен, че досега ви убедих — именно флотският офицер Джетеро Хелър ме тласна към тези достойни единствено за презрение деяния.

Само заради него заповядах графиня Крек и доктор Кроуб да бъдат доведени от затвора в Спитеос на Земята. Хелър напредваше твърде бързо с изпълнението на задачата си, а Ломбар Хист имаше нужда от още време, за да осъществи своя план да се издигне от властта над Апарата до властта над цялата Конфедерация. И Крек трябваше да ни осигури това време. Когато се подготвахме за заминаване от Волтар, тя непрекъснато бавеше Хелър. Знаех, че и сега ще направи същото. Ако се наложеше, щях да вкарам в играта и кипящия от злоба доктор Кроуб, за да съсия Хелър.

От друга страна прецених, че току-виж се нуждая от услугите на Кроуб да сглоби отново пръснатия на парчета Хелър, щом графиня Крек открие, че нейният любим живееше в публичния дом „Грейшъс Палмз“ с цял рояк красавици. Със собствените си очи (и то два пъти) се убедих, че тя е способна да убие с голи ръце двойно поедри от нея мъже. А с Хелър би се справила, без да й мигне

окото. В края на краищата, аз горях от желание да си отмъстя на този нагъл Имперски офицер.

Имах сметки за уреждане и с графиня Крек. Тя ми погоди номер, като ми нахлупи хипношлем на главата и ми внуши заповед да се разболявам тежко, ако реша да навредя на Хелър. Бях се заклел да ми плати скъпо за всяко прилошаване.

И когато пристигна в нашата база в Афийон, тя пак опита да си послужи с измама. Но този път аз я надхитрих. Имах защит под косата си пространствен прекъсвач. Поначало той бе предназначен да предупреждава летящи в боен строй кораби, че някой друг космически апарат се е доближил на по-малко от две мили. Но аз уредих да монтират такъв прекъсвач във всички хипношлемове на базата, за да не работят, когато аз съм наблизо.

И щом тя ми сложи шлем, аз само се престорих, че изпадам в транс. Заповяда ми да ѝ помогна да стигне до Хелър, да ѝ дам пълна свобода на придвижване из базата и да ѝ позволя да вземе всичко, което пожелае. Когато свали хипношлема от мен, едва се удържах да не се изсмея в лицето ѝ.

Тя дори повярва на опашатата ми лъжа, че трябва да се подложи на операция за отстраняване на всички отличителни белези, преди да замине за Съединените щати. Със същия трик накарах Хелър да изтърпи операцията и му имплантирах следящите устройства. Прахд Битълстифендър сложи приемо-предавателите близо до нейните зрителни и слухови нерви, както направи и с Хелър, още когато бяхме на Волтар. И след заминаването ѝ за Щатите щях да наблюдавам всичко, което тези двамата вършеха.

Докато лежеше в безсъзнание на операционната маса, претърсих я за двете фалшиви „имперски“ заповеди, които ѝ бях дал. Едната я „помилваше“, а другата освобождаваше Хелър от по-нататъшни бойни задачи, за да могат те двамата да се оженят. Бях поръчал тези фалшификати, за да я накарам да ми помогне.

Но не ги намерих! Дори не бяха залепени към тялото ѝ. Налагаше се да ги прибера, преди да ги открие някой друг, защото тогава щяха да екзекутират и нея, и мен — най-вече мен!

След като си поигра дори с нейните нокти и зъби, Прахд най-сетне приключи операцията и остави графинята в самостоятелна стая, за да се възстанови от упояващия газ. После, какъвто си беше непочтителен и небрежен, той се усамоти в своята стая със сестра Билдирджин.

Той можеше и да си мисли, че с това работата свършва, но не и аз. Опитът ми с графиня Крек ме учеше да съм винаги нащрек! За да съм сигурен, че няма да ми се измъкне, аз ѝ взех дрехите и се настаних на стол пред вратата на нейната стая. Стъпих върху нейните космонавтски ботуши, за да се събудя, ако се опита да ги измъкне както съм сънен.

Свалих предпазителя на своя зашеметяващ пистолет, облекнах се и така започна моето бдение. За кой ли път трябваше сам да нося товара на своя дълг.

ГЛАВА ПЪРВА

Събудих се.

Разтревожи ме някакво шесто чувство.

Бях се схванал от студ.

Очите ми се стрелнаха към часовника. Пет и четвърт сутринта.

Нещо не беше наред, но не можех да усетя точно какво:

Ботушите! Ботушите, върху които бях стъпил!

Бяха ИЗЧЕЗНАЛИ!

Скочих стреснато.

Ръката ми се плъзна към дръжката на вратата. Отворих я безшумно.

ГРАФИНЯ КРЕК БЕШЕ ИЗЛЯЗЛА!

О, как само побеснях! Какво ли нечувано бедствие щеше да ми стовари на главата?

Не се съмнявах, че охраната на Спитеос е внушила на Крек и Кроуб нерушимото обещание да не разкриват съществуването на затвора и под усилен конвой ги е качила направо на борда на „Бликсо“. Нямаше никакво значение какво биха могли да разкрият пред екипажа на един кораб, пренасящ наркотици, защото той се състоеше само от вече осъдени престъпници, а и без това товарите на „Бликсо“ бяха предназначени точно за крепостта-затвор. Но в момента трябваше да се справя някак с обстоятелството, че съм позволил на затворничка от Спитеос да ми се изплъзне.

Умът ми още не мислеше много ясно, но вече изпадах в шок. Мяркаха ми се видения как щяха да ме арестуват. И всичко това преплетено с ужаса, който ми вдъхваше самата графиня Крек. А бях уморен като пребито куче и не можех да се събудя!

Втурнах се към стаята на Прахд. Нахълтах.

— Къде ти е пациентката? — креснах му аз.

Две глави се надигнаха над завивките.

Сестра Билдирджин изпъшка:

— Пак ли ти бе!

Праhd се претърколи на гръб и погледна светещия будилник. Въздъхна.

— Действието на газа изчезва само за няколко часа. Може да е излязла да подиша чист въздух.

Обърна се на хълбок с ясното намерение да заспи.

— Ти си наруши обещанието! — изсъска ми сестра Билдирджин. Да, тук нямаше да получа нито помощ, нито съчувствие.

Излязох на бегом. Препусках по коридорите и надзъртах в стаите. Събудих дежурния на регистратурата, но на трескавите си въпроси получих само отговора:

— Безплатната поликлиника започва работа в осем.

Мятах се насам-натам още някое време.

Най-сетне разумът ми се поразмърда от усилията.

Внезапно си спомних, че сега графиня Крек носеше в себе си аудио и видео следящи устройства. И че в момента приемникът беше точно в кабинета на Праhd.

Слава на Боговете, че срещнах онзи „бибипан“^[1] покойник Спърк!

След секунди вече отварях кутиите. Сложих хранящите елементи, приемникът вече работеше и екранът светна.

Хванах я!

Тя ровеше по разни рафтове.

Гледах напрегнато.

Складът! Тя търщуваше из запасите в склада!

Оставяше на пода сгъваема медицинска чанта „Занко“, минаваше край редиците кутии с етикети и си избираше по нещо. Пускаше плячката в чантата и продължаваше нататък.

Накрая разбрах с какво се занимаваше. Събираше си комплект за първа помощ. Не взимаше по много от което и да е изделие, а и беше твърде придирчива в подбора. Разни дреболии като лепенки за незабавно лечение на порязвания и обгаряния, ампули със серум за бързо възстановяване на кръвозагуба, еднократни спринцовки за регулиране на сърдечния ритъм, все такива джунджурии. Започнах да проумявам, че според нея Джетеро Хелър е в постоянна опасност, защото тя току промърморваше:

— Може да пипне нещо нажежено.

Или пък:

— А с това се лекуват рани от бластер.

Глупачката си въобразяваше, че или той вече лежи прострелян, или ей сега предстои това да му се случи. Да не би Земята да е някакво бойно поле!

Стигна до малките машинки, всяка в спретнатата си опаковка.

— Сигурно четката му за зъби е съвсем изхабена... Или пък нервните му окончания са претоварени... Ами ако си е пуснал мустаци и иска да пораснат по-бързо...

Попадна на кутийки с прахчета и малки стъкленици с течности, направо измърка от удоволствие. Колкото и малко да познавах тези пособия, сториха ми се съставки за най-различни гримове.

Не разхвърляше нищо. Щом си вземеше малко от избраната кутия, веднага я поставяше на мястото ѝ.

Когато мина на следващия раздел, аз се разтреперих. Хирургически електрически ножове и сонди. Тя реши, че не е зле да има няколко под ръка. Тя какво се канеше да прави — да лекува раните от бойно поле или да се втурне в битката?

От умуването вниманието ми се разсея, но изведнъж рязко се върна към екрана. Тя ахна, а от този звук косите ми вече се изправяха по навик.

В първия миг не видях какво ставаше заради мъждивата светлина в склада. Но после се свих, сякаш кобра се метна към гърлото ми!

Бе попаднала на рафтовете с изделията на „Очи и уши на Волтар“! Знаех, че са някъде там, защото бях изпразнил целия брониран сейф на вече предалата Богу дух фирма и отнесох всичко. Но заради хаоса с товарите при пристигането им на Земята, така и не видях къде ги оставиха. Някой прилежен педант бе подредил всичко по рафтовете — дузина от това, петдесет от онова. А сега графиня Крек жадно четеше етикетите!

Измишльотина, забелязваща свиването на зеницата, когато някой лъже. Двойник на виждания през стени телескоп, който използвах в Ню Йорк. Устройство, показващо какво оръжие ще използва врагът, няколко секунди преди дори да е помислил за това. Миниатюрен радиопредавател, който можеш да зашиеш в яката на някой и ще изглежда, че той произнася казаните от тебе думи по микрофона. Предавател с мъничък приемник за ухо, за да подсказваш на някого

отговори — „препоръчва се на адвокати, чиито клиенти са подложени на изтезания; допълнително се предлага устройство за двустранна връзка“. Стреличка, която „причинява усещане за горещина и сърбеж, така че хората се събличат принудително; подходяща за събиране на доказателства при бракоразводни дела“. Апарат за „внушаване на илюзорни картини, звуци и чувства; обектът на въздействие е убеден, че полудява“. Парфюм, който „принуждава обекта да отговаря на всичко с «да»; допълнително се предлага противоотрова за използващия средството“. Едва забележимо копийце, което „се изстрелва на разстояние до една миля и забива в стените подслушвателни и наблюдаващи устройства; допълнително се предлага пистолетът, побиращ се в дамска чантичка“. Претърсващо устройство, което „на разстояние до една миля сканира през дрехите на хората и създава илюзията, че са голи; допълнително се предлага фотографска приставка за непристойни снимки“. Приспособление за фарове — „при инсталиране във фаровете на вашето превозно средство принуждава другите водачи да реагират като пияни, за да бъдат арестувани“. Портативен уред, „стимулиращ желанието за кражба, така че обектът да бъде арестуван за джебчийство“.

И така нататък! Десетки дяволски хитрости!

Косата ми пропукваше от тревога! Графиня Крек се сдоби с още една чанта „Занко“ и любопитно пускаше в нея по два-три екземпляра от всичко!

Стигна до кашон с излъчватели на електронни илюзии. „Танцуващи голи момичета, приложими при снимки като повод за развод“. Взе цяла дузина. Натъкна се на ароматични бомби за внушаване на емоции, които „въздействат на хората така, че да кажат желаното от вас. Комплект от осем емоции. Внимание: когато отчупвате предпазителя, не вдишвайте!“. Взе пет-шест пакетчета!

Направо пощурях! Тези неща да попаднат в ръцете на графиня Крек! Земята още не беше полесражение, но когато излезеше тя от склада, сигурно в това щеше да се превърне!

Обзет от свирепа решимост, аз се надигнах, готов да нахълтам в склада и да пресека възможността да избие цели народи.

Но с ужас се сетих за „хипнотичната заповед“, която тя ми даде. Гласеше: „Ще ме оставиш да отида където пожелае в тази болница и близките сгради или в базата. Ще ми позволиш да взема всичко, което

поискам“. И добави: „Ще ми позволиш да задържа всичко, каквото и да е то. Ще ме оставиш да си тръгна с взетото“.

Ако я спра, тя ще разбере, че хипношлемът не ми е подействал заради тайния прекъсвач. Така можех да си навлека дори смърт! Защото, ако у нея се мернеше дори сянка на подозрение с какво се занимавах, щеше да ми се стори твърде лека дори участта на онзи жълтокож, когото тя смаза до смърт в Спитеос.

Пръста си не можех да помръдна!

Но как е научила за склада? Мярна ми се мисълта, че там бяха хипношлемовете. Стигнала е до съвсем правилното заключение, че в този склад ще намери всичко останало.

Да го „бибипам“ Спърк! Още преди години е трябвало да го пречукам!

Ами хипношлемовете! Изпаднах в паника, когато разбрах, че ще вземе и тях! А щом попаднат на повече от две мили от мен, започват да работят съвсем нормално!

Имах само някакви си зашеметяващ пистолет, два 800-киловолтови бластера и специален нож. Би било самоубийство да се изправя срещу графиня Крек с такова жалко въоръжение. А може би да притичам до базата и да убедя някой от пилотите-убийци, че трябва да вдигне своето летящо бластерно оръдие и да пръсне болницата на молекули. Но после тъжно поклатих глава — това е достатъчно да се разправиш с боен космически кораб, но дали е достатъчно да победиш Крек?

Оставаше ми да направя само едно нещо и аз го направих — седях си и страдах.

Тя ме надхитри.

[1] Гласодиктописецът, с който първоначално е написано всичко това, гласописецът на някой си Монте Пенуел, използван за направата на достоверно копие, и моя милост, превел настоящото на езика, на който го четете, сме всички членове на Машинната лига за чистота на превода. Едно от правилата ѝ гласи: „Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините, и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни или мръсни думи, да ги заместват със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъскат с

юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг начин, освен с «бибип», и ако продължават усилията да бъде принудена да прави нещо различно от това, тя има право да се престори на повредена. Това постановление е наложително поради внедрената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях.“ [Преводач ↑](#)

ГЛАВА ВТОРА

Докато кърших ръце, часовникът попадна пред погледа ми.

Оставах само два часа до излитането на самолета!

Ако работех бързо и точно, можех поне да я махна от Турция. По дяволите, какво ми пукаше дали щеше да изстреби цял Ню Йорк!

Извадих нейните билети и джобни пари. И се поколебах. От базата обикновено отпускаха по петстотин долара за непредвидени случаи. Отворих нейния плик. Такси от летище „Джон Ф. Кенеди“ до самия Ню Йорк обикновено струваше петдесетина долара. Щях да й оставя само толкова. Пъхнах другите четиристотин и петдесет в своя портфейл. Нали бях разорен. Така че парите щяха да ми дойдат добре. А тя заслужаваше отплата за мръсните си номера.

Рат! Трябва да се качи на същия самолет. Взех междинния приемник и Предавател 831, поставих ги в кутиите им. Хрумна ми още една светла мисъл — взех четиристотин и петдесет долара от неговите пари и също ги пуснах в джоба си.

На бегом стигнах до неговата стая. Тъкмо се надигаше от леглото, но падна обратно, щом ме видя.

— Край на ваканцията, мързелив безделнико — казах му. — Тръгваш за Ню Йорк със самолета тази сутрин. С него ще лети жена с наметало, качулка и воал. Паспортът ѝ е щатски, на име Хевънли Джой Крекъл. Ръст сто седемдесет и седем сантиметра. Руса коса. Очи сини или сиви — зависи дали иска да измъкне услуга от тебе или да те убие. Ще внимаваш този уред винаги да е на по-малко от двеста мили от нея, а когато излетите от Истанбул, ще включиш другия. Отбележи този комплект с буквата К, за да не ги объркаш в случай, че двата обекта се разделят.

— Ама тук парите са съвсем малко — той държеше петдесетдоларовата банкнота. — Да не са орязали джобните? Май ще имам време да отскоча до базата, за да поговоря с Фахт Бей преди самолета. Нали с нещо ще трябва да живея в Ню Йорк.

Бре, да го „бибипам“. Лукава твар. Обаче аз бях готов за хитрините му. Сграбчих попадналата пред погледа ми пачка рецепти,

измъкнах електронната си карта и светкавично подпечатах всички до една на мястото за подпис.

— Попълни ги и ги дай в нашия нюйоркски офис. Те ще ти намерят пари.

— Дано мога да си купя храна с тези рецепти за фенобарбитал — кисело промърмори той.

Изгледах го втренчено. След това лечение и позакърпване на раните изглеждаше с много години по-млад. За разлика от преди ми се стори здрав.

— Май си понадебелял — отбелязах. — Натрупал си тлъстинки от излежаване. И си пуснал мустаци. Тя не бива да те познае. Обръсни се!

Знаех, че това ще го довърши. Щръкналите мустаци бяха негова гордост и радост.

Разтрепери се.

Измъкнах специалния нож от калъфа зад врата си толкова ловко, че той дори не разбра как оръжието се появи в ръката ми. Замахнах към мустаците му.

Той нададе вой и се сви.

— Ще ги обръсна! Обещавам!

Ето така беше по-добре. Наложих властта си над него.

Побързах да се върна в кабинета на Прахд. Хвърлих поглед към екрана. Тя излизаше от склада, награбила три големи чанти. Не ми оставаше много време.

С припряни движения събрах частите на наблюдаващото устройство. На бегом се изнесох във фойето. Отворих две-три врати, но все попадах на сънени пациенти. Накрая открих празен кабинет за прегледи. Напъхах кутията с екрана в празен шкаф и го заключих. Заключих и кабинета. Затичах се към самостоятелната стая, където я бе настанил Прахд. Щом наближих, забавих крачка.

Прахд вече беше там, избръснат и сресан, облякъл нова лекарска престилка.

Крек влезе в стаята с всичките си чанти. Пътьом бе забърсала и два хипношлема. Приличаше на гаров носач. Прахд веднага пое нещата от ръцете ѝ и ги нареди на леглото.

Очите ѝ блестяха ярко. Не изглеждаше като човек, наскоро подложен на операция. Тя изпъна ръка изпод наметката си и каза на

Праhd:

— Надзърнах под превръзките — посочи китката си с другата ръка. — Май ме отървахте от тези белези. И даже отново имам загар. Мисля, че сте свършил чудесна работа. А как блестят зъбите ми!

Тя му ги показа. Аз трепнах.

Но Праhd грейна и запристъпва неловко като смутено момченце. Идиот! Тази вече го въртеше на малкия си пръст!

— Толкова се радвам, че сте доволна — промълви той. — За мен е чест да помогна на такава прекрасна пациентка. Следобед можете да свалите всички превръзки, дотогава червенината по оперираните места ще е избледняла.

Той огледа чантите. Бяха бели, с надписи „Занко“ на волтариански. Сериозна опасност за нарушение на Кодекса. А аз не можех да ѝ попреча да ги вземе!

— Почакайте малко — помоли Праhd.

Изфуча от стаята като светкавица и се върна след миг. Носеше кутия с всякакви стикери. Порови вътре и избра пет-шест.

Навлажняваше ги с вода от мивката и ги лепеше върху надписите на фирмата „Занко“ по чантите и хипношлемовете.

СВЕТОВНА ЗДРАВНА ОПЕРАЦИЯ
ЛАБОРАТОРНИ ОБРАЗЦИ
ДА СЕ ПРЕНАСЯТ ВНИМАТЕЛНО
ДА НЕ СЕ ОБЛЪЧВАТ НА РЕНТГЕНОВИ
АПАРАТИ
МЕЖДУНАРОДНА СЛУЖБА ЗА КОНТРОЛ
НА ЗАРАЗНИТЕ БОЛЕСТИ
ТУРЦИЯ

По тях изобилстваха червените кръстове, червените полумесеци и емблемите на ООН.

Взе восъчен печат от кутията, върза чантите с тел и ги запечата.

— Слушайте внимателно — започна да я наставлява той, — ако някой поиска да ви спре, кажете му, че ги носите в Международната лаборатория за контрол на заразните болести в Ню Йорк. Там

изпращаме образците от бацили. Кажете му, че в чантите пренасяте херметически запечатани епруветки с гръбначномозъчен менингит.

— Гръбначномозъчен менингит — повтори тя. — Докторе, не зная как да ви се отблагодаря за лечението и помощта.

— Беше удоволствие да работя за ваша милост — Той се поклони. Божичко, сякаш беше някой велможа от Имперския двор! — Желая ви приятно пътуване и скорошно завръщане.

Въобще нямах настроение да се присъединя към последното пожелание. Щом графиня Крек тръгнаше от тук — край, нямаше връщане! А този тъпанар излезе от стаята с поклони, с гърба напред!

Тя вече пхаше сгънатите космонавтски дрехи в сака си. Исках по-бързо да я разкарам. От необходимостта да съм близо до нея ръцете ми трепереха. Подадох ѝ билетите и паспорта.

— Това е името ви за тази планета.

Тя се зачете в паспорта.

— Хевънли Джой Крекъл! Солтан, сигурно ти си измислил това. Много мило!

— А това са пари. Ще ви потрябват, когато наемете такси след пристигането.

Дадох ѝ петдесетте долара.

Тя се взря любопитно в банкнотата. Да ви кажа, тези съвременни щатски банкноти, мърляво черно-зелени на сивозелен фон, въобще не изглеждат добре в сравнение със златния блясък на волтарианските пари. Тя прочете надписа под портрета.

— Грант ли? На английски това означава „раздавам безплатно“. Тази хартийка едва ли струва нещо, щом я раздават ей така. На колко кредита се равнява?

— Те още нищо не знаят за нас — напомних, — затова щатският долар няма обменен курс спрямо нашия кредит. Но един долар се равнява приблизително на една пета от кредита.

— Олеле — въздъхна тя. — Значи това са само десет кредита. Солтан, нямам никакви дрехи. Не бих позволила Джетеро да ме види *такава*. Не можеш ли поне да ми дадеш назаем малко пари?

Няма начин, казах си мислено. Нали в това беше целият майтап. При последното си пътуване до Съединените щата на свой гръб изпитах готовността на жените да харчат безогледно за дрехи. Но благодарение на усилията ми Хелър в момента беше доста закъсал.

Още няколко хубави рокли и кожени палта щяха да го довършат. Пращах му истинска финансова катастрофа. И си я заслужаваше напълно заради всички неприятности, които ми причини.

Сигурно прекалено дълго се отдавах на безмълвното си ликуване. Когато ѝ обърнах внимание, тя пак говореше.

— Солтан, зная, че ти ръководиш Мисия Земя. Когато в Спитеос ми доведе Джетеро за езиковото обучение, ти съвсем ясно каза това. Ръководителят на мисията разполага и с отпуснатите за нея средства. Зная и друго — твоят шеф Ломбар Хист смята тази мисия за особено важна. Наблегна на значението ѝ, когато ме изпращаше тук. Каза ми, че идвам тук, за да се грижа за главния изпълнител на мисията, за да е той щастлив и да не се преуморява. От тайните документи, които ми показа ти, научих колко е важна тази мисия и за Негово Величество. Затова не мога да си представя, че са отпуснали толкова оскъдни средства!

Ха, Негово величество! Ако само знаеше, че „имперските“ документи са най-обикновени фалшификати, с които я измамих. Щеше ми се да отклоня ума ѝ от тази тема. Осени ме вдъхновението.

— Графиньо, всъщност те не използват често пари на тази планета. Имат неща, които наричат кредитни карти. — Ах, какъв капан готвех за Хелър! — Нужно е само да си набавите цял куп кредитни карти и да ги използвате колкото ви душа иска. Купувайте, купувайте, купувайте! Така правят тук. Щом пристигнете в Ню Йорк, използвайте кредитни карти и си купете каквото пожелаете. Пазарувайте на воля!

— Кредитни карти ли? — повтори тя. — Тоест „парични“ карти. О, значи ТОВА използват вместо тази неприятна хартия?

— Именно — уверих я аз. — Тук съвсем рядко парите минават от ръце в ръце. Всичко се върши с КРЕДИТНИ карти.

Извадих цяла пачка от тези „бибипски“ неща от джоба си и ѝ ги показах.

— Аха, значи *затова* нямаш пари!

— Правилно! Съвсем правилно заключение! — с най-честното си изражение казах аз.

— Странна планета — отбеляза тя. — Казваш ми, че само показваш една такава карта и те ти дават каквото поискаш? Чудаци.

— Напълно споделям мнението ви — допуснах в гласа ми да се промъкне горчива нотка.

Пъхнах всички кредитни карти в джоба си. Тя се замисли.

— Но аз нямам от тези. Ще трябва да направя нещо. Не ще позволя Джетеро да ме види такава. — Въздъхна и стана. — Все едно, благодаря ти за съветите, Солтан, ти си истински приятел.

Тя ме потупа по рамото.

Щях да трепна, но навреме се спрях. Не бива да се усъмни, че току-що я подлъгах да унищожи напълно Хелър. Погледнах си часовника.

— О, Небеса! — възкликнах. — Ще закъснеем за самолета!

Какво облекчение — тя щеше да ми се махне от главата!

ГЛАВА ТРЕТА

Повиках таксито и я откарахме до летището заедно с нейните огромни чанти, кутии с хипношлемове и сак. С помощта на шофьора и един от носачите пренесохме багажа до гишетото. И естествено, трябваше да плащаме свръхбагаж — 329 долара! Но нали я излъгах, че нямам пари. Все пак измислих нещо.

Когато ѝ дадох бордовия пропуск, аз я отведох да се настани в чакалнята. Върнах се на гишетото. И приложих най-проста уловка — пъхнах в ръката на чиновничката двайсетдоларова банкнота, така че багажът веднага се украси с лепенки „Платен свръхбагаж“, чак до Ню Йорк.

Тя оглеждаше няколкото чакащи пътници. Дори с наметки и воали, жените не бяха зле облечени. Прозираха бяла коприна и златен брокат. Тя печално погледна своите дрехи. Сравнението не беше никак утешително. Потиснах веселието си. Изглеждаше наистина-ужасно с опърпаната наметка и качулка с дупчици, а вехтият воал беше посивял. О, щеше да надуе сметките на Хелър за дрехи, не се съмнявах в това!

Отекващият глас от високоговорителите обяви нейния полет, първо на турски, после на английски:

— Моля, пътниците за полет 19 на ТНУ до Истанбул да се отправят към изход 1.

Афийон е забутано градче с малко летище, оттук излита само един самолет дневно и има само един изход, но откакто откриха наново летището преди няколко години, харесва им да се правят на велики.

— Това е вашият самолет — побързах да я подсетя.

Само като стоях около нея и нервите ми се изпъваха. Ако се досетеше на какви пачи яйца я бях насадил, би могла най-спокойно да ме размаже по пода на чакалнята.

— Почакай — спря ме тя. — Солтан, не забрави ли нещо?

Сведох поглед. Документите за полета още бяха в ръката ми.

— Ето — подадох ѝ ги. — Това е отрязъкът от билета, квитанцията за багажа и за платения свръхбагаж. Изходът е ей там...

— Добре — каза тя и ловко издърпа бордовия си пропуск от другата ми ръка. — Но доколкото зная, Ню Йорк е един от най-големите градове на тази планета. И макар да съм сигурна, че вече всеки е чувал за Джетеро, може би той също използва друго име. А аз дори не зная адреса му!

О, Богове, как можах да пропусна това! Ако не успееше да го открие, току-виж ни я пратили обратно.

Кухият глас отново заехтя из чакалнята. Който и да обявяваше полета, виждаше добре, че има пътници, които не са тръгнали към изхода, тоест ние!

— ТНУ, полет 19! Изход 1. Султан Бей, ще си изтървете самолета! Побързайте!

Да ги „бибип“, тук всички ме познаваха. Съвсем се обърках. Нямах химикалка. Втурнах се към гишето да взема. Нямах хартия. Порових из джобовете си и напипах някакво парче. Припряно написах на гърба земното име и адрес на Хелър. На бегом се върнах при графиня Крек, пяхнах хартиятката в ръката ѝ и я избутах към изход 1.

Застаналият на вратата мъж взе бордовия пропуск и настоятелно посочи самолета. Всички други се бяха качили. Но графиня Крек се обърна към мен. Сграбчи ме за раменете и ми лепна целувка по бузата през воала си.

— Благодаря ти, Солтан, за всичко, което направи. Ти си добър човек, Солтан.

Врътна се на пети и затича към самолета, направо прелетя стъпалата на подвижната стълба. Спря на най-горното и ми махна с ръка. После изчезна в самолета.

А аз стоях и ми беше особено неловко. На пръв поглед като я доведох тук, като уредих да ѝ махнат белезите и я пратих при нейния любим, аз си заслужих похвалата. Но ако човек се задоволява само с пръв поглед, може бързо да се хлъзне при надхитрянето с графиня Крек. Тя бе намислила нещо. Този изблик на чувства беше толкова нетипичен за нея, че осъзнах дори с гръбначния си мозък — не вещаеше нищо добро. Да, колкото повече размишлявах, толкова по-уверен бях в това. Тя ми приложи някакъв дяволски номер! Твърде добре я познавах! За съжаление!

Самолетът с тътен изпълзя към пистата за излитане, двигателите изреваха мощно и машината се понесе в небето.

Още не се бях отървал от нея. Може пък в Истанбул да не се прехвърли на международния полет. Ами ако нещо ѝ хрумне и се върне тук?

Таксито ме откара с шеметна скорост пред болницата.

Влязох в кабинета за прегледи и заключих вратата. Извадих екрана от шкафа.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ето я и нея в самолета на турските авиолинии. Бе си свалила воала. Стюардесата ѝ предложи кафе и малка кифла. Крек взе подносчето, огледа всичко набързо, опипа хартията, опита се да прочете надписа на пакетчето със захар, но той беше на турски. Тя не знаеше, че трябва да изсипе захарта в кафето. Още първата глътка от напитката предизвика неодобрението ѝ. Видя как един от пътниците натисна сигналния звънец, за да повика стюардесата и направи същото. Стюардесата застана до нея.

— Това е ужасно горчиво — оплака се графинята на английски.
— Нямате ли горещ главотръс?

Ох, Богове. Нарушение на Кодекса! Но и без това не би имало смисъл да ѝ давам наставления преди тръгването. Щеше да ми отвърне „Аз не съм в Армията!“.

Стюардесата като че се стъписа.

— Госпожо, по време на предиобедните полети обикновено не поднасяме концентриран алкохол.

— Но това е твърде горчиво!

— А, вие не сте сложила захар — досети се стюардесата.

Отвори пакетчето и изсипа съдържанието му в чашата. Сигурно помисли графиня Крек за слабоумна.

А графинята се загледа в тъпия нож със странна форма. И май реши, че е подходящ за разбъркване на кафето. После откри все още увитата в салфетка лъжичка. На подносчето имаше и бучка масло за кифлата. Тя взе малко с лъжичката и опита предпазливо. Отпи от кафето. Върна всичко на подносчето и промърмори на волтариански:

— Джетеро би трябвало да е прегладнял до *смърт* на тази планета!

Това беше най-радостното изказване, което чух за целия ден! Свалих си шапката и смъкнах от раменете палтото от меча кожа. Сложих екрана на кушетката за прегледи и се настаних на стол. По-добре беше да се чувствам удобно. Исках да се уверя абсолютно, че този женски лепъртидж е напуснал Турция.

Посегнах да пипна своя „знак за ранг“, както правят мнозина офицери. Ръката ми стисна само въздух.

Погледнах.

Нямаше го!

Някъде съм го загубил!

Когато не успях да намеря истинския си знак, взех за малко изумрудения медальон на Утанч, колкото да си придам необходимата важност. И имах намерение още същия ден скришом да го върна в чекмеджето с бижутата. О, Богове, тя ще изпадне в такава ярост, че въобще да не мога да припаря до вилата!

Я почакай. Къде бях, когато го пипнах за последен път? Не си спомнях.

Изфучах в коридора. И едва не си ударихме главите с Прахд.

— Да си намирал знак за ранг? — писнах насреща му.

Той изсъска:

— Шът!

Натика ме обратно в кабинета.

— Не вряскайте така. Свалил сте палтото си. Не можете да тичате пред хората с волтарианска униформа! Вземете това.

Издърпа лекарска престилка от някакъв шкаф и я бутна в ръцете ми.

Овладях нервите си колкото да навлека престилката. Ръкавите се оказаха прекалено дълги.

— Знакът, който показваше моя ранг — обясних му. — Изчезнал е. Моля те, помогни ми да го намеря.

— Съжалявам. Сега трябва да направя една операция. Просто си припомнете къде сте ходил и потърсете на тези места.

Мъдър съвет. Отидох в операционната, която използвахме предишната нощ. Там работеха чистачи и санитарии. Не бяха виждали медальон със зелен камък.

Минах през помещението, където наблюдавах през едноръчното стъкло. На пода нямаше нищо.

Блестяща идея — обадох се на таксиметровия шофьор и почаках със слушалката в ръка, докато той претършува своята кола. И там го нямаше.

Примолих му се да отскочи до летището и да огледа навсякъде. Обеща да ми се обади след малко.

Кречех неспокойно из кабинета. О, Богове, Утанч щеше да пици от гняв и да разхвърля всичко като ураган дни, седмици, месеци наред! Това беше най-големият скъпоценен камък сред всички други в чекмеджето. Сигурно струваше поне петдесет хиляди долара!

А това ми напомни за моето финансово състояние. Съвсем скоро щяха да ме налетят отново онези лешояди от кредитните фирми. Въобще нямах представа още колко дължа след пътуването си до Щатите, но едва ли беше по-малко от половин милион. Вече нямах никакъв шанс да измъкна още пари от болницата или от Фахт Бей. При сегашното положение може би щяха да се задоволят с продажбата на вилата и слугите. Но ако купя друг медальон, за да не бъде забелязано изчезването на предишния, заради натрупаните сметки току-виж продали и мен!

Не, немислимо беше да купувам медальон! Самата мисъл за поредната сметка ми смрази кръвта.

Мина час. Обади се таксиметровият шофьор. Не, нямало никакъв медальон по подовете в летището, никой не го бил предал на гишето, а сега съм му дължал още петнадесет долара за разходи! Ядосах се. Не само че ми забърка още по-голяма каша с кредитните фирми, като ми накупи всичките онези дрехи, ами и не можеше да свърши най-простото нещо — да намери медальона! Но не му се разкрещях. Беше единственото подобие на приятел, който имах. Просто тряснах слушалката.

Обезсърчено заключих вратата на кабинета и се свлякох на стола.

Графинята се бе прехвърлила за следващия полет от Истанбул и сега беше на път за Брюксел, където ѝ предстоеше нова смяна.

Явно се бе разшетала из чакалнята за транзитни пътници. Там имат доста поносим щанд за закуски и вестници и тя бе инвестирала значителна част от парите си. Сега в скута ѝ стърчеше купчина от списания. Разгръщаше някаква френска щуротия на име „Ох, тези жени“.

Но не ме спохождаше вълната на облекчение, че тя е напуснала Турция и с всяка секунда се отдалечава от мен.

Може би се чувствах потиснат заради модното списание. Тя не знаеше френски, но тези огромни цветни снимки не се нуждаеха от пояснения. Не знам тя какво разбираше. Но на мен снимките ми крещяха „Скъпотия!“ . Вече бях мъж с опит относно женските одежди!

Постепенно настроението ми се подобри. Тези великолепни цветни изображения на заели чудати пози модели в невероятно нелепи дрехи щяха да струват цяло състояние на Хелър! Парижките модни дизайнери въобще не поглеждат фигурите на своите клиентки, те надничат само в банковите им сметки. И тъй като според мен те очакват и едното, и другото да е с внушителни размери, зачудих се защо тези модели винаги са кльоцави като пилешки кокалчета. Светът на женската мода е особено смахнат. От бързия оглед на списанието установих, че в момента французойките предпочитаха да изглеждат така, сякаш са взели облеклата си от кофите за боклук.

Веднъж някой ми обясни как ставало всичко — беше съседът ми в един самолет. Уверяваше ме, че всички модни дизайнери били педераста и мразели жените, защото виждали конкуренция в тяхно лице. Затова скришом заговорничели да ги обличат колкото може подивашки, за да отпъждат мъжете. Онзи човек май беше налучкал истината. И като гледах снимките в списанието, още повече намразих всички обратни типчета! Нека обличат жените в щуротии колкото си искат, но е непростимо да ги правят толкова скъпи!

След малко графиня Крек захвърли това списание. Взе огромно американско издание със заглавие „Смътни копнежи“. Още мода. Колкото и да беше чудно, различаваше се от френската. Не че беше по-малко побъркана, не че моделите имаха повече плът по скелетите си, не че онези „бибипски“ педали бяха проявили по-малко усърдие в желанието си да придадат ужасен вид на жените, за да подмамят мъжете им в леглата си. Обаче дрехите имаха съвсем друг вид. Американските хомосексуалисти-моделиери пробутваха на жените идеята, че трябва да заприличат на марионетки. Дори до всяка снимка имаше малка скица на кукла с преплетени и кръстосани крака, с конци, омотани около шията.

— Миличка, май се интересуваш от мода.

Нов глас. Крек изви очи към жената на съседната седалка. Рошава изрусена коса, тази май приближаваше четиридесетте.

— Като те гледам, отдавна е време да се заемеш с фасадата си!
— Жената се усмихна. — Аз съм Мейми Буумп, връщам се при Голямата ябълка и ярките светлини. Ти коя си?

Това им харесвам аз на пътуващите американци. Много са прями. Никакви увъртания и любезности.

— Ами трябва да съм Джой Крекъл — отговори графиня Крек.
— Как сте?

— Е, благодаря, добре се оправям след бляскавото турне по горещите местенца на Близкия изток. Аз съм известна певица. Арабите ми напълниха джобчето с парици и сега се прибирам в благословената от Бога страна да ги похарча. Исусе Христе, поне година ще си спинкам само в моето си легълце! Сладурче, обаче ти изглеждаш, като че камила ти е паднала на главата.

— Наистина ли?

— Ами да, с тия боклуци — Мейми Буумп презрително докосна наметката на Крек. — Откъде ги изрови тия парцали?

— Три години бях пленница в крепост — обясни графиня Крек.
— Откраднаха ми всички дрехи.

— Не си правиш „бибип“ с мен, нали? Исусе Христе, ама тия „избибипани“ араби на всичко са способни. Едно момиче щом излезе от Щатите напоследък, вече си рискува живота. Виждам аз, че трябва да ти се вкара малко ум в главата, щом си ги оставила да ти скроят тоя номер! Мозъчето ти трябва да щрака всяка секунда. Едва не ми се случи същото в Мароко. Но му разправям аз на техния крал: „Ей, братче, ако не кихнеш малко диаманти, не само ще ти отрежа скапаните «бибипци», ами ще ти спра и помощта от Америка“. А той не може ден да изкара без тая наша помощ, затова ми натъпка чантичката с лъскави камъчета и ме пусна по живо, по здраво. Виж, още имам един оттогава!

Показа на Крек пръстен с огромен диамант сред всички друга камъни по пухкавите ѝ пръсти.

— Тия камъчета са най-добрите приятелчета на всяко момиче — добави тя.

— А изумрудите и рубините също ли са ценни на тази планета?
— попита графинята.

— Ти го каза, бебчо. Искаш ли да ти помогна с модата, да ти покажа от какво наистина пощуряват ония космати зверове?

Внезапно леден повей като вятър от полюса прониза цялото ми тяло. Внезапно си спомних съвсем ясно! Внезапният изблик на благодарност! И съвсем неочакваната целувка по бузата!

Ловките ѝ ръце! Та тя беше майстор на подобни трикове. Нали обучаваше фокусници по десет наведнъж! Само е трябвало да

откопчае верижката с едната ръка и да хване падащия медальон с другата!

Убедих се! Изумруденият медальон беше у графиня Крек!

Всичко си дойде на мястото. Нали хипнотичната ѝ заповед ме принуждаваше да ѝ дам каквото пожелае. А беше толкова загрижена как ще изглежда при срещата си с Хелър.

Знаех абсолютно точно какво ще направи. Самолетът ще кацне в Ню Йорк. И тя ще си накупи цял камион дрехи. Ще ги плати с медальона! С медальона на Утанч, струващ петдесетина хиляди долара, а аз нямах никаква надежда да го върна на мястото му!

О, тя наистина е престъпничка! Незабавно повярвах в полицейското ѝ досие до последната точка в него! Крадла!

ГЛАВА ПЕТА

С душа, разкъсвана от ярост и отчаяние, аз неволно станах свидетел на разговорите им по време на полета.

Мода, мода, мода. Дрехи, дрехи, дрехи. Над заснежените брегове на Дунав — мода, мода, мода и дрехи, дрехи, дрехи. Над Алпите и Германия, при прекачването в Брюксел — мода, мода, мода и дрехи, дрехи, дрехи. Над Англия и бурите в Атлантическия океан — мода, мода, мода и дрехи, дрехи, дрехи. Дори не си изядоха обяда. Графиня Крек не можа да проумее как да се справи с тази храна, а Мейми Буумп бе твърде напълняла и вече не се побираше в част от своите модни, модни, модни дрехи, дрехи, дрехи.

Понякога отделяха време да си разказват случки от преживелиците си на сцената. Нали и двете се бяха занимавали с този бизнес. И аз бях принуден да изтърпя някои реплики на графиня Крек, които щяха най-дръзко да нарушат Кодекса, ако Мейми Буумп не си бе набила в главата идеята, че Атланта е Атлантик Сити, а Волтар е някакво забутано местенце до град Пеория в щат Илинойс.

Накрая Мейми каза:

— Сега, като разнищихме всичко чак до морскозеленото negliже, нещо ми подсказва, миличка, че пак не си много доволна. Да нямаш още проблеми, които не си споделила с Мейми?

— Ами имам — призна си графиня Крек. — Нали разбираш, ще се виждам с моя любим. От доста месеци е на тази планета без мен. Той е най-хубавият, най-великолепният мъж, който можеш да си представиш. Ще ти стане по-ясно, като ти кажа, че смятат неговата сестра за една от най-разкошните красавици в цялата Конфедерация.

— Тъхъ, светна ми — рече Мейми Буумп. — Някоя от победителките в конкурсите за красота по южните щати.

— А пък на него му се носи славата на най-привлекателния офицер в целия Флот. И въобще не се съмнявам, че през всичките тези месеци са му налитали най-прекрасните и най-добре облечените жени на планетата.

— Охо, значи бил моряче? Е, не мога да те виня, че се притесняваш. Тия морски красавци направо те убиват с един поглед. Заради униформата е, да знаеш!

— Точно това ми е проблемът — промълви графиня Крек. — Ако му се изпреча пред очите като някаква повлекана, в същия миг изхвърчам от играта. Той няма да ме погледне повече!

— Ясно. Ех, тази първа среща след дълга раздяла. Ох, детенце, това малко пришпорва нещата. Мислех си, че ще имаме време. А сега ми разправяш, че трябва да стане за два-три часа. Исусе, трудна работа е тази. Ами че дори едно трайно къдрене иска повече време! — Мейми се замисли, клатеше глава. — Божичко. Все едно с една песен да тръшнеш публиката и да се влюбят в тебе завинаги. Брей, страхотна гатанка!

Тя разсеяно въртеше диамантените пръстени по своите тлъстички ръце.

Внезапно Мейми бясно зарови из купчината модни списания на пода. Измъкна едно със заглавие „Ултра-Ултра“. Прелисти набързо рекламите. Стигна до най-голямата и тържествуващо пъкна списанието в ръцете на графиня Крек.

— Ето ти ключа! „Бонбъкс Телър“! За мен са малко скъпички, но пък са сред четирите най-шури вериги за оправни жени в света! И навсякъде имат магазини, нали виждаш? — Тя мушна пръст в текста под бляскавата снимка. — Един от тях е точно на летище „Кенеди“, където ще кацнем! Имат всичко и работят като светкавици. Само че има още един дребен проблем — така са надули цените, че не само ти дерат кожата, ами направо ти режат главата! Джой, ти имаш ли мангизи? Защото там ще ти трябват МНОГО пари!

И тя енергично потри пръсти.

— Пари ли? — повтори графиня Крек. — За всичко съм се погрижила.

Аз пак изтръпнах. Тъкмо се питах с какво си е купила толкова скъпи списания. Почти останал без дъх, бръкнах в джобовете си.

В панталона си открих цялата пачка кредитни карти. Измъкнах ги за оглед и ги върнах на мястото им, без да ги броя една по една: слава на Боговете, още разполагах с това съдбоносно тесте карти.

Продължих да ровя. Обикновено държах портфейла в задния си джоб. Нямах особено желание да проверявам още ли е там. Човек

разполага с ограничени запаси адреналин, които издържат само на няколко тежки сътресения, после ти остава само да припаднеш. Но рискувах. Е, тук ли е моят портфейл?

НЯМАШЕ ГО!

О, Богове! Ловките й ръце се бяха добрили и до портфейла! Липсваха всичките деветстотин долара, които прибрах от техните джобни пари!

Джебчийка! Най-долната, най-гнузната разновидност на престъпника, презряна дори от останалите криминални типове! Да, всичко в нейното полицейско досие е било свята истина!

Графиня Крек не само беше крадла на бижута, заслужаваща общогалактическо издирване, тя беше и „бибипана“ джебчийка!

Отново останах без пукнат грош!

Фаталната целувка на графиня Крек!

Яростта ми стихна до безнадеждност. Провесих глава. Но гласът на Мейми Буумп все пак проникваше през покрилия съзнанието ми облак от пълно равнодушие. Тя изреждаше списъка на „минимално необходимите“ неща: копринени бикини и сутиени, домашни пенюари, всекидневни тоалети, вечерни рокли, делови костюми, поли, блузи с най-скъпа холандска дантела, обувки, ботушки и домашни пантофки, обточени с кожа от хермелин, петдесетина прозрачни халатчета, подходящите на всичко това бижута, накрая добави „всякакви кожени палта“, включително дълго до петите палто от норка с качулка и наметало.

— Този списък — обобщи тя, — включва всичко необходимо за горе-долу два месеца, така ще можеш да изкараш до пролетта. Тогава, разбира се, ще трябва да обновиш целия гардероб, за да задържиш при себе си своето моряче. Сега да преминем на някои задължителни действия, като започнем с новата ти прическа. Категорично съм против новата мода да се бръсне до голо половината глава, за да бъде боядисана в синьо. Пък и ти не разполагаш с толкова време. В салона към „Бонбъкс Телър“ ще те посъветват да направиш това, но според мен стилът „Нека Вягърът ме духа“, с този рус облак коса, напръскан с рубинов прах, добре ще подхожда на твоя тен. Стига да си сложиш достатъчно бялосини диаманти, за да подчертаеш цвета на очите си. Да преминем към лака за нокти — златистото като че пак се налага...

Тя дори не млъкваше да си поеме дъх и у мен пак се зароди слаба, горчива надежда. Представях си, че онзи изумруден медальон струваше не повече от петдесет хиляди долара. Но моят вече трениран и чувствителен слух веднага долови, че „минимално необходимото“ щеше да надхвърли тази сума. А в магазините на „Бонбъкс Телър“ само едно палто от норка, марка „Блекгама“, върха на всички кожени палта, би струвало колкото два такива медальона!

Надеждата се надигна в душата ми като мощна вълна. Каквито и да бяха личните ми загуби досега, Хелър скоро щеше да затъне до уши в този поток от сметки, колкото и пари да му бяха останали. Та той дори не можа да плати остатъка за тиарата на Бейб, нещастно зарязана някъде по рафтовете на „Тифани“. Тази „певица“, обикаляща като хищник чуждестранните нощни клубове и зловещата престъпница графиня Крек му крояха катастрофа, за каквато едва ли бих могъл да мечтая. Вярно, и Данъчната служба вече му копаеше гроба, но тези двете щяха да надминат дори данъчните агенти с размаха си, ще накарат Хелър да спи в парка и да рови за ядене из боклукчийските кофи. Боговете да благословят магазини като „Бонбъкс Телър“! Благословени да са и тези същински магьосници, подмамващи невинните и беззащитни мъже към пълната им съсипия! Така не само се отърваваха от конкуренцията на жените, ами и бяха на път напълно да затрият всички мъже! Този път минаваше право през съда по фалитите. Натам се бе запътил и Хелър.

ГЛАВА ШЕСТА

Самолетът кацна на международното летище „Джон Ф. Кенеди“ с рев и скърцане на спирачки, в сравнение с които тръгнаха към битка воители биха ви се сторили кротки като агънца.

Още можех да разчитам на едно най-често непреодолимо препятствие. Правителствените чиновници на това летище, в имиграционните служби, митницата и агенцията за борба с наркотрафика, са най-гадните и враждебни грубияни в целия свят. Така насищат с омраза първия допир на чужденеца с Америка, че една разходка на голо при минусови температури му се струва къде по-приятно преживяване.

Надявах се да открият незаписания в декларацията медальон, да го конфискуват и да хвърлят графиня Крек в зверилника на някой федерален затвор. Тя си го заслужаваше.

Когато графиня Крек застана пред гишето „Условно допускане в САЩ на завръщащи се американски граждани“, у мен замъждука очакването на радостна случка. Чиновникът там е корав мълчаливец, какъвто дори в погребално бюро трудно ще намерите. Поглежда в малката си книжка, за да провери дали не си избягал престъпник, издирван за неплатени глоби от неправилно паркиране. И ако попадне на твоето име или номер на колата, или пък ако името ти изскочи на компютърния монитор, той незабелязано дава знак и федералните полицаи те връхлитат отвсякъде като грабливи птици.

Графинята и Мейми минаха през гишето най-безгрижно, увлечени в приказки за дрехи, дрехи, дрехи и мода, мода, мода.

Графинята небрежно погледна екрана, където след въвеждането на номера на нейния паспорт се появи съобщение:

Наркотрафикантка на фирмата „И. Г. Барбен“

Мълчаливецът с изражение на престоял труп леко драсна с молив по страницата на паспорта, тресна печата и тя влезе в страната!

В митницата федералните служители принуждаваха хората един след друг да се подпират на стената с разперени ръце и да се разкрачват, после бързо и с ръмжене ги претърсваха.

Графинята и Мейми минаха направо, багажът им вече беше отбелязан като проверен, бърбраха си за мода, мода, мода и дрехи, дрехи, дрехи. Също като младенци в лъвско леговище, които дори не подозират, че наоколо се разхождат гладни зверове.

О, Богове! Право да си кажа, точно в такива моменти започвам да проклинам подкупното бездействие на бюрокрацията! Тези типове не само не намериха медальона, те даже не я претърсиха.

Накрая двете застанаха под табелата „Допускане в страната“. Купчината куфари на Мейми Буумп почти съперничеше на багажа на Крек. Но Мейми наистина се оказа опитна пътешественичка. Тупна с парижкото си чадърче по главите двама вече заети носачи и скоро багажът им беше спретнато нареден на две колички.

— Миличка, ей го тукашният магазин на „Бонбъкс Телър“. Дето витрината му е цялата в злато и диаманти. Нали виждаш онова развяващо се черно знаме отпред? Ще те оставя тук. Тази вечер имам среща с кмета, а той само дрънка врели-некипели за отвратителната си жена, та затова първо ще си почина вкъщи. Скъпа, вземи визитката ми. Потърси ме скоро и не позволявай на тези смахнати да ти боядисат главата синя.

Целунаха се и след миг графиня Крек остана сама.

Като щурмови отряд, жадуващ палежи и грабежи, графинята връхлетя „Бонбъкс Телър“.

Изпълняваше списъка точка по точка. Профучаваше предварително подготвена от щанд на щанд, тук сочеше нещо за хиляда долара, там — за десет хиляди.

Поспря по-дълго само на щанда за обувки. Там бяха красиво подредени „еднократни“ обувки по сто долара чифта, „с гаранция за един ден“, продаваха ги в удобни опаковки по тридесет чифта всяка. Изведнъж Крек стана по-сдържана и си купи само една опаковка. Тук обаче се лепна за мароканските велурени ботушки — сини, червени и бели, „придаващи пиратски вид“. Явно си каза, че по-добре да вземе по два чифта от всеки цвят, защото вървяха само по петстотин долара чифта.

Колко подходящо, мислено одобрих аз. Пиратски ботушки за най-кръвожадната бандитка, пред чиито злодеяния бледнееха всички истории за корсари, кръстосвали из Карибско море!

„Обувките за марионетки“, придаващи „истинска прилика с кукла на конци“, бяха просто парчета пластмаса, които сякаш залепваха за глезените и ходилата. Тя не ги хареса и аз веднага разбрах защо — защо да се преструва на марионетка, нали *другите* играеха, когато графиня Крек дърпаше конците, без да й пука! Затова си взе само двайсетина чифта.

Продавачите я следваха, сякаш чакали обикаляха край лъвица с надежда да докопат и те някоя мръвка от нейното пиршество. Съставяха свой списък на покупките и стана толкова дълъг, че повикаха още един свой колега да го носи.

О, Хелър, безмълвно възкликнах аз, ти не само загази, ами вече си и обречен. Бях мъж с опит. Бях *уверен*.

Във фризьорския салон избухна истински скандал. Не с участието на графиня Крек, а между двама от „майсторите“. Единият каза, че душата му ще стене, ако не му позволят да обръсне главата ѝ и да я боядиса в синьо, а другият отбиваше посегателствата на лъскавата ножица със своята смъртоносна маша за къдрене и врещеше:

— Да не си докоснал и един косъм от това златно великолепие! Бягай да боядисваш националния флаг!

Той победи! Страховита битка! Спешно ѝ отделиха половин час, за да превърнат косата ѝ в „златна корона с намек за рубинено сияние“. Накрая я подкараха към счетоводния отдел, за да преброят убитите и ранените в това сражение.

Финансовият мениджър на магазина бе облечен като церемониалмайстор, но мен не можеше да измами с вида си. Съзирах пробягващите колонки от цифри в алчните му очички.

Седнала до неговото облицовано с кожа бюро, графиня Крек с нейния вехт воал и мръсна наметка сигурно му е изглеждала твърде неподходяща клиентка. Тя още не бе махнала заздравяващата лепенка над едната си вежда и от това външността ѝ не беше особено доверие.

Дългата цял метър сметка достигна 178 985 долара, плюс 11 процента данък добавена стойност на щат Ню Йорк. Великолепно!

Цената на медальона не можеше да покрие и една трета! Ликувах. Хелър, така ти се пада!

— Адрес? — попита финансовият мениджър.

На такива места е твърде грубо направо да питаш за името. Клиентите и без това би трябвало да са известни на всички.

Графиня Крек прехвърляше списъка от Мейми Буумп точка по точка, за да провери дали не е пропуснала нещо особено важно, като например огърлица в подходящ оттенък за сутрешния халат от прозрачен морскозелен органдин за интимни закуски. Разсеяно бръкна в джоба на наметката и му подаде нещо.

Отначало помислих, че това е медальона. Не можех да видя добре, защото тя се взираше в списъка, а не в човека отсреща.

Финансовият мениджър промърмори:

— Джером Терънс Уистър, Емпайър Стейт Билдинг? Че това е офис на фирма.

Сигурно му даде късчето хартия, на което написах адреса на Хелър.

— Да — разсеяно потвърди графиня Крек. — Така предполагам. Мъжът ми е тук с много важна задача. Възложено му е да оправи нещата на тази планета и сигурно има офис някъде. Дали може да прибавим към списъка и една огърлица от аквамарин? Пропуснала съм я.

Финансовият мениджър отиде в друга стая да се обади по телефона. Винаги правят така. Би било невежливо, дори просташко да говорят за пари пред клиента.

Опитах да усиля звука, за да подслушам. Но при мен се чу само ревът на излитащ реактивен самолет.

Ох, Хелър, досега си имал неприятности, но какво те чака тепърва! 178 985 долара с нийоркски данък, че и огърлица от аквамарин! Вече си *на дъното*!

След малко мениджърът се върна.

— Мис, откъде пристигнахте?

Охо, обзалагам се, че Хелър е бил стъписан от изненада! Сигурно се е побъркал от изумление. А скоро ще му прилошее, като получи сметката!

Графиня Крек бръкна в джоба и извади смачканите остатъци от билета си.

— Афийон, Турция.

— Да, самоличността съвпада и е потвърдена — заяви финансовият мениджър. — Ще впиша и огърлицата в тази сметка. Току-що ми съобщиха цената, така че, ако не възразявате, да обобщим всичко дотук.

Графинята все още се занимаваше със списъка си.

Мениджърът попълни сумата във фактура. Побутна я към графиня Крек и ѝ подаде писалка.

— Моля ви, подпишете.

Крек взе писалката.

— Какво трябва да направя?

— Ами просто впишете името си по същия начин, без нищо да променяте. Иначе се налага да оправяме големи бъркотии.

Той показа хартията, на която написах земното име и адрес на Хелър. Обърна я от другата страна.

Очите на графиня Крек се спряха върху надписа:

„Султан Бей и/или наложницата му. Римската вила.
Афийон, Турция“.

МОЯТА КРЕДИТНА КАРТА ОТ „СКУИЙЗА“!

Олюлях се. Това беше някаква страшна грешка! Трескаво измъкнах пачката кредитни карти от джоба и ги проверих. Тази от „Скуийза“ ЛИПСВАШЕ!

О, Богове, в бързината да намеря нещо, върху което да пиша, аз злощастно съм измъкнал единствената кредитна карта с празен гръб и без ламиниран калъф! А в тази кредитна фирма месечната лихва при просрочено плащане се равняваше на самата сметка! Най-гадните хрътки в цялата глутница кредитори!

Но още имах надежда! Тя можеше да се оплеска при подписването на сметката. Току-виж забележат, че това не е Утанч и я пратят в затвора за фалшифициране на документи. Затаих дъх.

Но графинята Крек изпълни точно поръката. Пък и умениято да подправя почерци беше част от нейните престъпни дарби. Подписа се, както ѝ казаха:

„Султан Бей и/или наложницата му. Римската вила.
Афийон, Турция“.

С внезапен пристъп на гадене осъзнах — тя просто е сметнала, че съм й дал кредитната карта! Беше толкова „бибипски“ тъпа, та дори не разбираше, че фалшифицира нещо! И ако я хванат, ще изтъкне това за свое оправдание!

Но финансовият мениджър взе фактурата, придирчиво сравни подписа с кредитната карта и кимна. Надеждата ми умри безславно.

— Мис, — обърна се той към графиня Крек, — според централното бюро на кредитната фирма, винаги е лесно да бъде установено местонахождението на вашия господар. По всяко време можем да го намерим. Но със съжаление трябва да отбележа, че вие, тъй като разполагате с глобален мобилен телефонен номер, сте неоткриваема. Умолявам ви, понякога ни съобщавайте къде сте. Разбирате ли, така ще спестите множество проблеми на управата на нашата верига.

— Много съжалявам — изрече явно озадачената графиня Крек, решена да не реагира с изненада на нищо в този странен свят.

— Да, ние изпращаме цветя всяка събота на най-ценните си клиентки. Но все ни връщат вашите любими черни орхидеи от апартамента в „Бентли Бъкс Делукс“. Вече може ли да ги изпращаме в този офис в Емпайър Стейт Билдинг?

— Разбира се — чаровно измърка графиня Крек. — Но ви моля винаги да прибавяте и картичка от търговската верига, за да не си помисли моят любим, че ги носи някой тъп чиновник от Апарата, защото ще го убие.

— Напълно ви разбирам — съгласи се финансовият мениджър и прилежно си записа „Да не разкриваме другите любовни връзки на наложницата“. И продължи на глас: — Дискретността е нашият постоянен девиз. В края на краищата, не е наша работа къде една дама си прекарва вечерите или с кого пътува. Интересува ни само нейният мъж. Всеки момент трябва да знаем къде е с точност до един квадратен инч, нали той плаща сметките.

Той приключи канцеларската работа. Цифровите броячи, които му служеха за очи, се въртяха въодушевено. Устните му се разтегнаха в

крокодилска усмивка. Сега пое ролята на рекламен агент.

— Мис, от централното бюро на кредитната фирма ни съобщиха още нещо. Според данните на „Скуййза“ вие винаги ползвате лимузини под наем. Така че, щом се преоблечете и сте готова за тръгване, настояваме да ви откараме до този адрес с лимузината на нашия президент. Но трябва да кажем на стюардесата каква напитка предпочитате, за да понесете по-леко това скучно пътуване.

— Горещ главотръс — веднага отговори графиня Крек.

Финансовият мениджър си записа „Баварска Мока с мента и малко шампанско“. Изобретателен тип, очевидно свикнал да се съобразява и с най-смахнатите привички на своите клиенти от висшите слоеве.

— Сега бих искал да ви уведомя за новата услуга, предлагана от този клон на „Бонбъкс Телър“. Нарекохме я „Рядкото удоволствие да пръскаш пари и съблазняване на богатата дама да не се преуморява с обиколки по магазините“. — Той й връчи златиста картичка с красиво изписан телефонен номер. — След като вече се срещнахме лично с вас и потвърдихме вашата самоличност, а също отново имаме честта да сте наша клиентка, тази услуга е изцяло на ваше разположение.

Тя не се сети да прибере картичката, затова той внимателно протегна ръка и я пусна в джоба на наметката.

— Опипваме се да разсеем впечатлението, че този клон на „Бонбъкс Телър“ е едно глухо, забутана местенце. Защото ние, в непосредствена близост до мощните реактивни машини на това летище, сме една отворена врата към всички магазини в света. Другият ни девиз е „Да обслужим дамите на всяка цена, която могат да си позволят“. Можем да ви спестим досадния избор на бижута в „Тифани“. Докато мигнете, можем да ви доставим кожи право от Сибир или нов „Ролс-Ройс“, току-що сглобен във Великобритания. И отсега нататък вече не е нужно всеки път да се занимаваме с тези нелюбезни формалности. Само наберете номера на картичката и „Скуййза“ незабавно ще включат цената на покупката в месечната си сметка. Толкова е лесно. Само ни се обадете и споделете с нас за какво жадувате.

Финансовият мениджър топло стисна двете й ръце.

— За нас е ТАКОВА удоволствие да работим за клиентка, разполагаща с НЕОГРАНИЧЕН кредит!

Докато той произнасяше рекламните си речи, аз трескаво обмислях начини да оспоря нейния подпис, да закрия кредитната сметка, да изтъкна, че това е една УЖАСНА грешка. Но започнах да проумявам, че не мога да направя това, без да разкрия враждебността си към графиня Крек и истинските си намерения спрямо нея и Хелър. Те щяха да ме пречукат, без да се замислят!

Но когато чух вледеняващите думи за „НЕОГРАНИЧЕН кредит“, аз загубих контрол над чувствата си.

Запасите от адреналин в моето тяло се бяха изчерпали.

Свлякох се като труп!

И както потъвах в някакви мъгливи вихри, чувах глухо отекващ задгробен глас. Моя собствен, който казваше на графинята „Купувайте, купувайте, купувайте!“ тази сутрин. Без да искам, сам си подписах присъдата.

И досега дължах на кредитните фирми стотици хиляди долари. Нямах и цент в сметките си. Нямах и възможност да се сдобия с пари.

Щяха да ми отнемат къщата. Щяха да продадат слугите ми. Но освен всичко друго щяха да продадат и мен, най-вероятно на някакъв арабин, който повече се грижи за своите камили, отколкото за робите си. Споходи ме кошмар, лишил ме дори от крехката утеха на безсъзнанието — крещях на търг „Купувайте, купувайте, купувайте!“, продавах самия себе си на господари, много по-жестоки дори от Дявол на Манко. Продавах се на кредитните фирми!

ГЛАВА СЕДМА

В Ню Йорк беше вечер.

Получила уверенията на момчето от асансьора, че мистър Джет, както тук го наричаха, още е в своя офис, графиня Крек раздаде щедри бакшиши на шофьора и стюардесата на лимузината, както и на портиерите в сградата. Просто им спомена номера на кредитната карта, а от сумите, които назова, те се втрещиха. Аз пък припаднах пак. Накрая всички се оттеглиха и оставиха Крек сама пред вратата до количката с планина от багаж.

Тя бе пристигнала!

Огледа отражението си в лъскавата стена на коридора. Махна лепенката от челото си и си оправи косата. Нагласи по-добре на раменете си коженото палто „Блекгама“. Отново се вгледа придиричиво в отражението си. Остана доволна.

Вдиша дълго и дълбоко. Подслушвателното устройство предаваше тежките удари на сърцето ѝ. Преглътна. Вирна нос. С рязко движение отвори широко вратата. Застана в рамката на вратата.

Хелър седеше зад бюрото, разтворил множество книги.

Вдигна поглед.

Зяпна.

Не вярваше на очите си! Долната му челюст увисна.

Той промърмори:

— Нима сънувам?

Графиня Крек заговори, макар и трудно:

— Джетеро, не сънуваш. Аз съм.

Хелър скочи от стола. На скорост заобиколи бюрото и се втурна към нея.

Тя се затича да го пресрещне.

Награбиха се в прегръдка наскреда стаята.

И след свирепото вкопчване и двамата се разплакаха.

Стояха си там, прегръщаха се и ревяха!

Минутите отминаваха една след друга. Нищо не правеха, нищо не говореха. Само стояха и подсмърчаха!

Накрая, притиснала лице в рамото му, тя каза приглушено:

— Значи не си се влюбил наведнъж в хиляда красавици!

— Не, не — дрезгаво отрече той. — Всяка нощ слагам твоята снимка на възглавницата до себе си. И винаги те сънувам.

Целунаха се.

Екраните ми потънаха в див хаос от ленти и точки, после всичко изчезна! Дори нямаше звук. Мощно енергийно въглероднокислородно отприщване, пък и двата следящи комплекта бяха твърде близо един до друг.

Най-сетне двамата неохотно се дръпнаха на една ръка разстояние. Хелър внимателно настани графинята в едно кресло. После излезе в коридора и вкара количката с грамадния куп багаж в стаята. Затвори вратата.

Върна се при графинята и коленичи до нея. Тя си изтриваше сълзите с дантелена кърпичка. После изтри и неговите. Засмя се с треперещ глас.

Той също се разсмя. И каза с натезжал от чувства глас:

— Дори не смея да говоря колко се радвам да те видя тук. Все едно небето изведнъж се разцепи на две и ти падна отгоре. Кои Богове те доведоха при мен?

— Солтан поискал да ме изпратят тук.

— Но ти как научи, че съм тук?

— Той ми каза.

— А как се измъкна от Спитеос?

— Ломбар заповяда да ме пратят. А и вече няма кого да обучавам на циркови номера. Дори няма да превръщат хора в изроди. Ломбар е затънал в други грижи и не се занимава с това. И затова ме изпрати да ти помагам. Каза, че си се преуморявал. Поискал си целолог, затова ти изпраща и Кроуб.

— Онзи лудия ли? Той къде е сега?

Тя му обясни:

— Според мен Солтан ще го задържи при себе си още малко. По време на пътуването, в кораба той не се напрягаше да научи английски език. Опитах се да му помогна, но той каза, че нямало смисъл да учи езика на хора, на които и без друго първо щял да отреже езиците. Доколкото разбрах, Солтан ще го държи затворен, докато научи английски.

— И Солтан знаеше адреса на този офис?

— Да.

— Добре де — подхвърли Хелър, — пристигнала си жива и здрава, прекрасна си и аз те обичам. А с това изчерпваме всичко, което има значение.

Внезапно пак се награбиха. След време се пуснаха и се загледаха очи в очи.

Графиня Крек каза:

— О, мили, толкова ми липсваше, толкова много! Стори ми се, че са минали безброй години. Цял живот. Два живота. Моля те, не позволявай пак да ни разделят! Няма да го понеса!

Тя пак се разплака и притисна към лицето си дантелената кърпичка. Хелър промълви нещастно:

— Съжалявам. Наистина. Исках бързо да приключа тази мисия и да се върна у дома при тебе. Но нямах кой знае какъв късмет, изникнаха всякакви пречки. Тази планета е малко грубичка.

Графиня Крек отпусна длани на раменете му.

— Слушай, имам чудесна изненада за тебе. Обещах да не ти разкривам каква е и затова няма да ти кажа повече. Но само искам да знаеш, че е нещо прекрасно за нас двамата.

Подскочих от уплаха. Тя намекваше за „императорските“ фалшификати, за нейното „помилване“ и неговото „бъдеще“ без опасни бойни задачи. Типично за „бибипното“ ѝ коварство да спази обещанието си към мен и да не му каже. Само ако нарушеше дадената дума, можех да хвана следите на фалшификатите и да ги унищожа. Все едно, ако някога ги представеха в Императорския двор, там щяха да екзекутират не само Крек, но може би и самия Хелър. Но не исках да съм третия участник в този празник на електрическите шокове с високо напрежение!

Хелър каза:

— Звучи интересно. И така ти вярвам, че е нещо добро за нас.

— Не само добро, но и чудесно, колкото никога не сме си мечтали! Затова да се залавяме за работа, бързичко да постигнем успех в тази мисия и да си отиваме вкъщи.

О, Богове! Изпращането ѝ тук щеше да има точно обратен ефект на очаквания от мен. Дори Ломбар ѝ бе казал, че Хелър се преуморява, но тя не обръщаше никакво внимание на съветите! А тези двамата

непременно трябваше да бъдат спрени, имах си достатъчно други неприятности и без тях. Ако ги принудя да се размотават, накрая ще получа обещания сигнал за действие и с няколко изстрела ще ги довърша. Започнах да се моля. О, Богове на злото, поне веднъж застанете на моя страна. Как да им попреча? Само да имах пари. Само ако можех да се отърва от всички останали проблеми, вероятно щях да се справя и с тези двамата. Не, не вероятно, а непременно. Бях принуден да успея, защото от това зависеше моят живот.

Хелър вече я развеждаше из офиса.

— Поне имаме къде да работим — обясняваше той. — Е, до следващата дата за плащане на наема. Тук е стаята за почивка на секретарките. А това е „стаята за мислене“, аз спя на този диван. Ето я банята. Това е барът, съчетан с „кухня“. В момента това е домът, с който разполагам. Засега и с това ще трябва да се задоволим.

— Да се задоволим ли?! — възкликна графиня Крек, доскоро обитавала задушна килийка на крепостта-затвор Спитеос. — Та това е цял *палат*!

Очите ѝ светнаха любопитно, щом зърна котката, втренчила поглед в тях откъм бюрото. Тя попита:

— Това какво е?

Хелър отговори:

— О, това е нашият котарак.

Котаракът се смъкна от бюрото, дойде пред нея и седна на задни лапички, гледаше я с интерес.

Тя попита:

— А няма ли си име?

— Той има малко съмнително минало. Не ще да си признае.

Графинята си свали палтото и го метна върху едно кресло. Приклекна и също загледа котарака втренчено. Заговори му:

— Изходът е да ти дадем прякор, който не е записан в компютрите на Вътрешната полиция. Искаш ли така да направим?

Както си седеше срещу нея, животинчето замърка силно. Ах, каква глупачка. Говореше му на волтариански, а това си беше най-обикновена земна котка.

Хелър се обади:

— Много е придирчив при запознанствата си. Или фучи, или не обръща внимание на никой, освен на мен и Бумбум, нашия шофьор. Но

по тебе си падна веднага, разбира се.

— Ти що за котарак си? — попита графиня Крек.

Хелър обясни:

— Това е африканска порода. Веднага се познава, защото е бял на черни и оранжеви петна. Казват за тях, че били страхотни бойци. Невероятно хитри са и носят късмет... нали така, котак? А, наричат ги калико.

— Значи все пак имаш име. Мистър Калико. Така харесва ли ти?

Котаракът замърка.

— Добре — каза графиня Крек на глупавата твар. — Я да те видим колко си хитър. Колко прави две плюс две?

Котаракът следеше показалеца ѝ. Крек го бе протегнала и върхът му почти опираше между очите на животинчето. После тупна с пръста четири пъти пред котарака.

Той вдигна лапа и също тупна четири пъти по пода!

Гледах слисан. Не ми се искаше да вярвам на приказките, че тя могла да обучи всеки на всичко. Беше достатъчно опасна и без тази своя способност. Но може би това беше чисто съвпадение.

— Много добре — похвали го графиня Крек. — Мистър Калико, хайде пак — колко е две и две?

Котаракът най-сериозно тупна четири пъти с лапичка!

Крек се разсмя от удоволствие. Взе зверчето на ръце и го погали.

Хелър каза:

— Ей, имаме си достатъчно сметачни машини. Защо не го научиш на нещо полезно?

— Това и ще направя! — увери го графинята.

— Е, засега не знае как да ти разопакова багажа, затова нека ние се погрижим за настаняването ти.

Тя пусна котарака на пода и отиде да помогне на Хелър да разтовари багажа. Започнаха да отварят някакви кутии, но изведнъж ги пуснаха и се вкопчиха един в друг.

Хелър каза:

— Не мога да повярвам, че си тук.

Двамата пак заплакаха.

Мина много време, преди тя да каже:

— Трябва много да се стараем, за да си отидем у дома, да се оженим, да си имаме деца и да заживеем щастливо. Джетеро, всъщност

дойдох тук, само за да те отведа вкъщи. Времето си минава. Само след няколко години ще сме съвсем зрели хора. Не бива напразно да рискуваме на опасна планета като тази.

— Съгласен съм. Това не е планета за една изтънчена дама. Веднага започваме да действаме.

Мижавите остатъци от моите надежди излиняха съвсем. Този път тя нямаше намерение да го бави. Щеше да го пришпорва бясно.

Боговете да се смият над нас. Но особено над мен. Графиня Крек връхлетя върху Земята!

И ако не успеех да спра тази двойка, те щяха да спасят планетата, да съсият Роксентър и завинаги да преградят пътя на Ломбар към властта.

Само аз, като крехко и малко стръкче трева, се възправях срещу този ураган. А в момента представлявах окаяник без пукната пара, страхувах се дори да се прибера у дома.

ГЛАВА ОСМА

Чувствах се само на крачка от смъртта, потресен и с изцедени сили, потънал в най-мрачните дълбини на депресията. Стоях насред кабинета в болницата и тъпо се питах къде ли бих могъл да отида.

Имах нужда от дупка, в която да пропълзя и се свия. Но дори това би ме спасило за кратко. Знаех, че в края на краищата Съдбата ще се добере до мен.

Но не можех и да остана тук. Всичко в тази болница ме потискаше.

Дупка. Някои от помещенията за временно настаняване на екипажите от товарните космически кораби в подземията на базата повече приличаха на леговища, отколкото на човешко жилище. Утанч нямаше как да ме открие там. Поне щях да намеря убежище от взрива на нейната свирепост, щом откриеше, че липсва нейният любим медальон.

Нямах пари, бях лишен и от портфейла си и затова силно се съмнявах, че можех все още да използвам таксиметровия шофьор на кредит.

Болницата беше тиха като гробище. Сигурно приближаваше три часа сутринта. А това е времето, когато хората са най-малко склонни към изблици на жизненост. Именно в този час те умират най-често. За миг се поколебах дали и за мен не е най-добре да умра.

Небрежно опаковах наблюдателните си екрани. Някак се вмъкнах в палтото от меча кожа, стори ми се странно неудобно. Затътрих се навън в нощта и се повлякох по дългия тъмен път.

Беше студено, непоносимо студено. Със стонове и плач вятърът сякаш пееше погребална песен за мен.

Мислех си колко неосъществимо е желанието ми да попреча на тези двамата. Нямах пари. И не след дълго кредитните фирми щяха да ме схрускат в движение. А незнайният убиец, пратен от Ломбар, също нямаше дълго да сдържа ръката с ножа, щом открие моя провал.

Замръзнал и безчувствен, най-сетне се добрах до бараките. Влязох в тайния тунел. Минах край стаята на дежурния капитан в края

на тунела. Учудих се, че си правеше труда да седи зад бюрото си.

Разбира се, още с първата си стъпка в тунела бях включил светлинната аларма.

— А, ето ви и вас! — отбеляза дежурният с тона на немска овчарка, изненадана от подозрителен непознат. — Къде бяхте, по дяволите? Влезте веднага!

Стоях под конуса зелена светлина, която използват за прицелване в нежеланите посетители, преди да ги пръснат на парчета. Много неприятно усещане. Чувствах се съвсем незащитен. Открих в себе си някакви остатъци от енергия, за да вляза в неговата стая и предпазливо да опра гръб в стената.

— Заповедта — мърмореше той. — Къде е проклетата заповед? Без заповед за задържане не мога да продължа ареста на смахнатия доктор, когото докараха с „Бликсо“. А вие изчезнахте за цели два дни! На сутринта щях да го освободя, ако не бяхте потвърдил заповедта за задържането му.

Той тупаше с юмрук по неподпечатан лист хартия.

О, Богове! Колкото и да бях зле, самата мисъл доктор Кроуб на воля да шета из базата в Афийон едва не ме събори в несвяст. Само това щеше да стигне, за да дочакам най-последния фаталния инфаркт.

Неловко затършувах из джобовете си за личната си карта. Но не можех да намеря дори скапаните си джобове!

Капитанът от стражата прихна.

— Грис, облякъл сте си палтото наопаки!

Погледнах се. Вярно. Както бях зашеметен, облякъл съм го с хастара навън. Затова не можах да го закопчая и мръзнах по целия път дотук.

Някак успях да се освободя от палтото. То падна на пода. Зарових пръсти из гънките и след малко напипах картата си. Подпечатах заповедта два-три пъти, за да съм сигурен. Ръцете ми трепереха.

Мразовитият въздух на хангара сякаш гризеше костите ми. Незнайно как успях да напъхам личната си карта в някой от джобовете. Наведох се и опитах да вдигна палтото от пода.

Два пъти не улучих, накрая докопах един ъгъл и се изправих. Не можех да проумея от кой край съм хванал мечата кожа. Завъртях я в ръцете си и след малко вече държах палтото с яката надолу.

ПЛЯК! ДРЪН!

Капитанът от стражата попита:

— В името на всички Богове, Грис, да не сте пиян или друсан?

Взрях се в него. Той сочеше пода.

МЕДАЛЪОНЪТ!

ПОРТФЕЙЛЪТ!

Объркан до полуда, аз само зяпах глупаво. Още стисках пеша на палтото. Погледнах го.

Имал съм вътрешен джоб, за който дори не подозирах! Медальонът и портфейлът изпаднаха от него!

Като в мъгла се опитвах да разбера какво бе станало. Все пак си спомних, че когато с подкуп осигурих безпрепятственото изпращане на свръхбагажа, бях прибрал портфейла в онова, което сметнах за преден джоб на туниката си. Но както личеше, вместо това съм го пуснал в джоба на палтото. И съм успял да закача верижката на медальона, да я скъсам и да натикам и него в джоба заедно с портфейла!

Бях слисан. Не знаех, за съществуването на този джоб. Вдигнах портфейла. Остатъкът от 880 долара си беше на мястото.

Взех медальона. Верижката дори не беше скъсана. Просто съм забравил да щракна закопчалката на врата си.

Значи графиня Крек не ги е взела!

И целувката по бузата е била от искрена благодарност, защото погрешно е помислила, че съм ѝ подарил кредитната карта.

Тя дори не знаеше, че покупките с кредитна карта трябва да се ПЛАЩАТ по-късно — нали ѝ спестих тази подробност с надеждата да доведе Хелър до финансова катастрофа.

Изведнъж се сетих, че в болницата тя попита кой е шефът и когато разбра, че съм аз, сметнала е всичко наоколо за собственост на Апарата и е вземала различните неща само за да си помогне в изпълнението на своята задача, поставена от Ломбар. Нищо не бе откраднала.

А това беше най-нечестният удар от нейна страна! Значи не е престъпничка! Може пък Хелър да се окаже прав — ами ако нейното полицейско досие е фалшификат и тя наистина е пострадала без вина! Ами ако се окаже, че предсмъртното признание на истинския престъпник е вярно открай докрай и тя е само жертва!

Вече побеснявах малко по малко. Ненавистта ми към графиня Крек се надигаше като кървава задушаваща вълна!

Тя се възползваше дори от невинността си!

Дори ме лишаваше от облекчението да вярвам, че е престъпничка!

В този миг разбрах, че лукавството ѝ няма граници!

Смътно осъзнах, че капитанът продължаваше да ми говори нещо. Непрекъснато повтаряше едни и същи думи с надеждата да стигнат до слуха ми. Все пак успя да привлече вниманието ми.

— Какво? — попитах го.

— Капитан Болц! — за кой ли път натърти той. — Опитвам се да ви кажа, че капитан Болц от „Бликсо“ ви е ужасно сърдит. Никой никъде не може да ви открие. А той искаше да тръгне за Истанбул, но не могъл, преди да поговори с вас. Ден и половина ви търсеше и вече е готов всекиго да разкъса. Пощурял е като хиляда дяволи. Опитвам се да ви обясня, че незабавно трябва да отидете при него, нищо че е среднощ.

О, Богове! Съдбата беше неизтощима в желанието си да ме тормози.

ЧАСТ ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

ГЛАВА ПЪРВА

— Къде беше, по дяволите? — ревна капитан Болц.

Отскочи от окачената на пружини койка, сякаш беше катапулт. Космите по гърдите му щръкнаха от ярост.

Стоях уплашен до овалния люк на каютата му и нервно мачках шапката си в ръце. Повелителят на очуканата развалина „Бликсо“ не беше на себе си. Нямахте дружелюбна покана да седна, нямахте намеци за подмазване.

— Това беше едно скапано пътуване! — ръмжеше Болц. — Един „бибипски“ педал се мотае из краката ми и флиртува с целия екипаж, някакъв побъркан доктор плещи неспирно глупости и се опитва да убеди пилотите ми, че щели по-добре да управляват кораба, ако вместо ръце имат пипала, а най-страхотната красавица, която съм зървал през живота си, се заключила в каютата и не мога дори с едно бедро да си напълня очите! После пристигаме тук и тъкмо да се мушна през оптическата илюзия на планинския връх и контролното табло ме убеждава, че ей сега ще се сблъскам с някакъв си друг кораб!

Потреперих. Знаех каква е причината за инцидента. Прекъсвачът за хипношлемове в черепа ми!

— Тъкмо благополучно настанявам кораба в хангара — дърдореше той, — след безброй незначителни опасности и какво заварвам? Никакъв те няма. Няма уиски. Няма „Здрасти, Болц“, ама и това дори не е всичко! Преди три месеца като отскочих до Истанбул си намерих оная богатата вдовичка. И ми разправя тя, че щяла непременно да умре, ако не отида пак при нея, Грис, да ти го „набибипам“, заради тебе се мотая из тоя вонящ хангар вече ден и половина и никой не може да те намери!

— А защо искаше да ме видиш? — плахо попитах аз.

Недоумявах. Присъствието ми не беше наложително при всяко кацане.

— Първо най-неотложните неща — тросна ми се той. — Седни на оная стол! Ще свършим навреме, за да хвана самолета сутринта, ако не се разтакаваме.

Седнах много предпазливо, ръката ми не се отделяше от ръкохватката на зашеметяващия пистолет. Тези космонавти са големи чудаци. Лесно губят задръжките си. Ами нали за да стане някой космонавт, първото условие е вече да е превъртял. Едва ли трябваше да се разстройва толкова, само защото го чакала някаква си вдовица. Или пък имаше защо?

Той стовари пред мен плътна купчина хартии. Празни пропуски за прекарване на товар през космодрума на Апарата на Волтар. Необичайно много празни пропуски.

— Подпечатай ги, иначе няма повече думичка да ти кажа — заплаши ме той.

— Не са ли прекалено много? — осмелих се да попитам.

В края на краищата, човек трябва да внимава, когато слага името си на официални документи.

— Въобще не си пъхай носа в моите работи. Само ще ти доверя, че вдовичката има и работилница за фалшиво уиски, а на Волтар уискито взе да излиза на мода — направо ги просва под масата! Пък и не ти предлагам дял нито от работилницата, нито от вдовичката. Трябват ми повечко пропуски защото може да не останеш на тая службица още дълго.

Зловещи думи. Твърде зловещи. Вече бях сигурен, че ми е подготвил неприятна изненада.

— Да ме „бибипат“, ако ти кажа нещо, преди да подпечаташ тия „бибипани“ пропуски — заяви Болц. — И не им слагай дати. Изключи тази част от картата си. Мога да ги подправа и с моята.

Съдбата знаеше добре как да ме измъчи. Знаех, че нищо няма да ми разкрие, докато не свърша с подпечатването. Но и без това бях прекалено смазан, за да се впускам в спорове. Извадих личната си карта от джоба, изключих датата и започнах да подпечатвам.

Сякаш нямаше никога да се справя с тази купчина.

Капитан Болц си наля горещ главотръс. Но на мен не предложи. После довърши опаковането на багажа си и се преоблече в европейски костюм.

Аз подпечатвах ли, подпечатвах. С всички тези пропуски можеше да пренесе контрабандно десет кораба, пълни до пръсване с фалшиво уиски.

Накрая едва сгънах болящата си ръка. Посегнах да прибера личната си карта.

Болц, който тъкмо се чудеше дали земните обувки не му стягат, забеляза движението ми.

— А, не — спря ме той. — Има още нещо.

Прибра подпечатаните празни бланки за пропуски в личния си сейф. После извади от там внушителен документ.

— Искам да подпечаташ и това, заедно с подписа ти.

Погледнах големия лист, оставен на масата пред мен. Имаше плашещо официален вид. Зловещ.

Аз, Солтан Грис, второкласен служител от Координирания информационен Апарат, Външно управление, Имперско правителство, Волтарианска конфедерация (Дълъг живот на Негово величество Клинг Надменния), с настоящото удостоверявам, че получих и приех пратката по товарна фактура 239-765-933 AZ, в която няма никакви липси по описа.

Освен това изрично заявявам, че лично заповядах експедицията на тази пратка и че няма да държа отговорни за това никакви трети страни по произтичащите от това отношения, нито ще искам от тях евентуално получени суми от компанията „Занко“, като свидетелствам, че гореспоменатите трети страни са действали под заплаха и по моя изрична заповед.

(Подпис)

(Печат от лична карта)

Четях с растящо изумление. И се реших да попитам:

— Добре де, но КАКВО е това?

Съвсем ясно надушвах някаква опасност.

— Ще получиш пратката по фактурата, след като подпишеш това, но не по-рано — сопна ми се Болц. — И повярвай ми, с голям кеф ще се отърва от нея!

— Но аз не мога да подпиша такъв документ. Не знам за какво се отнася. Ако е нещо незаконно, може просто да ме разстрелят.

— Хайде, хайде! — настояваше той. — Заради тебе пак ще изпусна самолета! Подписвай! Подпечатвай! Досега никога не си увъртал така!

Той разполагаше с още много часове. Защо ли беше толкова припрян?

Той забеляза колебанията ми. Протегна ръка и се опита да хване ъгълче на листа, но грубите му пръсти се плъзгаха по лъскавата маса.

— Така да бъде, значи просто ще отбележа в края, че си отказал да приемеш пратката. Но според мен ти си един „бибипан“ будала, щом това си решил.

Лукавството най-после се пробуди в ума ми. Ако фактурата се окажеше опасна за мен, щях да измъкна пистолета от кобура, да застрелям Болц и да си прибера документа. Е, с това бих си навлякъл сериозни неприятности, но току-виж нямам друг изход.

Той вече дърпаше листа от масата и аз го притиснах с длан. Придърпах го обратно. Взех писалка. Включих личната си карта за пълен печат, за да показва отново датата и часа, после подпечатах.

Той прибра документа грижливо в своя сейф. Взе друг лист. Хвала на Небесата, остави сейфа отворен. Имах възможност да осъществя замисъла си.

Новият документ се плъзна по масата към мен. Само като го погледнах, очите ми се изцъклиха и долната ми челюст увисна.

ТОВАРНА ФАКТУРА 239-765-933 AZ

Превозва:

Космически товарен кораб
на Апарата „Бликсо“

Капитан Болц

Изпраща:

Компания за целологическо оборудване и материали

„Занко“

Отговорно лице:

Колтар Занко

Съдържание:

30 000 фунта в кюлчета

по 50 фунта всяко

Злато, чистота 100%

Олюлях се на стола. Вместо мисли в главата ми се вихреха спирални мъглявини.

Писмото ми до „Занко“ се оказа сполучлив удар! Нали им се оплаках, че ме лишиха от възможността да си купя злато с трийсетте хиляди кредита подкуп, който забравиха да ми дадат! А те са ми изпратили направо ЗЛАТОТО!

— Искаш ли да върна документите и товара? — попита Болц с някакъв особен присмех в гласа.

— Богове, не! — креснах аз.

Целият ми свят за секунда се преобърна. Преди малко бях пропаднал в бездънна бездна. Но само един поглед — и се възнесох.

— В кораба ли е? — попитах трескаво.

— Що за тъп въпрос — отвърна Болц. — Добре де, ще ти угодя на капризите. Ела да слезем по тази стълба.

Отведе ме до едно от складовите помещения. Отключи вратата. Беше пълно със закрепени сандъци.

Спуснах се хищно към тях. С треперещи ръце отворих найгорния сандък.

ПРЕКРАСЕН ЖЪЛТ БЛЯСЪК!

С майсторско движение светкавично измъкнах специалния нож и направих дълбока драскотина на едно кюлче.

Чисто, меко, лъскаво *злато!*

Отварях сандък след сандък.

Кюлчета ЗЛАТО!

По две в сандък.

Безбройни златни кюлчета!

— Триста сандъка — отбеляза капитан Болц. — По сто фунта на сандък. Хайде, ако вече им се налюбува, ела да удостовериш получаването в моя екземпляр на фактурата.

Не исках да излизам оттам. Той ме задърпа навън, без да обръща внимание на инстинктивно протегнатите ми към златото ръце. Хубавото, чудесно злато.

Колкото и да ме влачеше, запънах се на вратата и се заех да броя сандъците.

— О, богове — изпъшка Болц. — Всички са си на мястото. — Задърпа ме по-силно. — Ще си изтърва самолета!

—... 297, 298, 299, 300! — преброих аз. — Всички са тук!

— Да, всички са тук — успокояваше ме Болц. — И да ме убият Боговете, ама „бибипски“ много се радвам да се отърва от този товар, като знам що за хора имам в екипажа и каква е цената на златото на тая планета. Ето, виж. Заклучвам вратата. Сега ела в моята каюта.

Успя да ме отведе. Замаян, аз подпечатах фактурата. Той я прибра в сейфа и го заключи. Връчи ми ключа от складовото помещение. Взе си сака и нахлупи мека шапка на главата си.

— Сега прави каквото щеш — снизходително каза Болц. — Някои от екипажа са още в кораба, заповядах на помощника си да ти помогнат при разтоварването, но от този момент не поемам никаква отговорност. Хайде, ще се видим пак.

Излезе.

ГЛАВА ВТОРА

Свякох се на стола до масата. С никакви усилия не можех да затворя очи — бяха се изцъклили от изумление.

Минаваха много минути. В един момент установих, че все пак още дишах и сърцето ми продължаваше да бие.

Тридесет хиляди фунта злато!

За всички болнични материали, които поръчах на „Занко“, те ми дължаха подкуп от 30 000 кредита. Следователно бяха платили за метала цена на едро — по един кредит на фунт. И без това използвах големи количества злато в целологическото оборудване, защото то трудно се окисляваше и затова не отравяше клетките. Е, от това също имах полза. Всичко свърши добре.

На Волтар действаше закон, забраняващ износа на метали, които биха могли да внесат хаос в паричното обращение на примитивни цивилизации, това беше причината досега Апаратът да не е използвал злато на Земята. Но щом те бяха готови да си затворят очите в моя случай, аз бях двойно по-готов.

Сграбчих парче хартия от мръсния под и започнах да правя сметки.

30 000 волтариански фунта се равняваха на около 25 000 земни. Това правеше 300 000 тройунции.

Напоследък цената на златото бе скочила главоломно нагоре. Сега беше около 850 долара за унция, както преди много години, но тогава цената бе паднала. Сега заради инфлацията се покачваше отново. И щеше да продължи — все нагоре.

Пресметнах още нещо. Хлъцнах. 255 милиона долара!

О, БОГОВЕ!

Можех да се разплатя с кредитните фирми!

Нямаше да ми отнемат вилата. Нямаше да продадат в робство моите слуги. Нямаше да продадат и мен.

Охо! С толкова пари, можех да дърпам лостовете на властта и да сторя на Хелър и Крек, каквото пожелаея!

ОЛЕЛЕ!

Дори вече нямаше значение, че тя използва моята кредитна карта!

На кой ли му пукаше от дреболии?

ОЛЕЛЕ, ОЛЕЛЕ!

Можех да купя онази бронирана лимузина!

Можех да купя и продам, когото си поискам!

Дори Утанч щеше да ми се подмазва!

О, какъв разкошен живот ми предлагаше съдбата!

ОЛЕЛЕ! ОЛЕЛЕ!! ОЛЕЛЕ!!!

Я почакай.

Тридесет хиляди фунта злато!

Та това са 12 земни тона!

А нямаше с какво дори да наема камион, за да ги превозвам!

Нито можех да ги скрия, нито да ги закопая!

Ако държиш златото на открито — губиш го, както съвсем наскоро научих за своя сметка.

Ех, Богове, защо не мога дори да го махна от хангара!

Нищо чудно, че Болц ми каза да се оправям на своя отговорност.

Имах нов проблем — ПРИТЕЖАВАХ ТВЪРДЕ МНОГО ЗЛАТО!

За момент си поиграх с идеята да приема само малка част от пратката. Но това беше немислимо. Не бих могъл да се откажа дори от една скъпоценна люспица.

Значи се налагаше да помисля!

Преди направих грешката да се вкопча в прекрасния метал. Не биваше да повтарям грешките си!

Ако се покажа в Истанбул с такива количества злато, ще ми разследват дори костния мозък. Хитроумният ми план да изкупувам злато през местния бижутерски магазин не би могъл да обясни огромните ми запаси. Доста се съмнявах дали и националната банка на Турция разполагаше с такива резерви!

Да, трябваше да превърна златото в пари. Въпреки завладяващата ми любов към красивия метал, налагаше се да обърна богатството си в налични пари, преди някой друг да го е обърнал в олово и боя, както се случи първия път. Но къде? И как?

Единственото място, където биха приели злато, без да задават въпроси, беше Швейцария, където наскоро пак приеха нови закони. Но от тук до там трябваше да пресека твърде много граници!

Граници ли? Ами ако ги прескоча? „Линейният скачач“!

Но това би означавало да го поверя на антиманкосите. Купчини злато пред погледите на пирати! Биха убили всеки и за нищожна част от това богатство.

Какъв план да съставя? Как да надхитря Стаб?

Бях длъжен да успея!

Животът ми изцяло зависеше от това.

Въпреки всички рискове, аз щях да успея.

Но Богове, каква нужда имах от спасителна идея!

Едва изрекох молитвата и желанието ми бе изпълнено!
Експресно обслужване директно от Небесата!

Идеята ме удари като гръм в ясно небе!

ГЛАВА ТРЕТА

Забравих умората. Блясъкът на златото проникна в самата ми душа. Жълтата му сила насищаше като прелестен парфюм нервите ми и вливаше енергия в мускулите ми.

О, тук щяха да настъпят някои промени!

Скачах лудешки по стълбите на „Бликсо“ и се измъкнах от овехтелия кораб. Бързешком нахълтах в дежурната стая и сграбчих вътрешния телефон. Обадох се на таксиметровия шофьор.

— Твърде рано е — сънено се оплака той. — За какво е това бързане?

— За пари — осведомих го аз.

— Имате ли? — съвсем бодро попита той.

— И в най-чудните си мечти не можеш да си представиш такава пачка.

— Идвам след секунда.

Ето го и първото доказателство. Предстояха големи промени.

Той докара колата със скърцане на спирачки, гумите поднесоха.

— Напред към болницата! — заповядах.

Той се подчини с радост. Понесохме се по пътя с цялата скорост, която той успяваше да изтръгне от двигателя. Заковахме пред входа.

Изскочих от колата, сякаш имах криле. Минах на бегом край регистратурата. Затичах по коридора.

Нахълтах в стаята на Прахд.

— О, НЕ! — изпищя сестра Билдирджин. — Пак ли ти бе!

Изсмях се гърлено. Ех, какви промени ги очакваха!

— Прахд — изрекох, — възлагам ти една задача.

— И после започва да ми тече заплатата — предложи той.

— Ще правиш, каквото ти кажа — заявих аз.

Вече бях доизпипал тънкостите на плана. Първото условие беше да махна антиманкосите от базата за целия ден. Да, разполагах и с контролната звезда. Но не исках да рискувам, като я използвам. Най-малко от всичко ми трябваше линеен скачач, управляван от

антиманкоси в хипнотичен транс или полумъртви от електрошокове. Това злато беше твърде скъпоценно, за да го излагам на опасности.

— След няколко минути ще ти доведе петчленен екипаж — обясних му. — Ти ще ги ваксинираш срещу епизоотия.

— Няма такава болест — възрази Прахд.

— Тогава я измисли! — отсякох аз. — И докато ги ваксинираш, ще откриеш, че са болни от бяс. И през целия ден ще ги държиш затворени в някое отделение, при никакви обстоятелства няма да допуснеш да се върнат в базата, преди да съм ти разрешил.

— Да, но за да излекувам някого от бяс, нужни са ми само два-три часа.

— Значи ще изобретиш лечение, което продължава цял ден! — изръмжах аз.

— И тогава започвате да ми плащате — настоя той.

Да го „бибипам“, пак ме занимаваше с ТОВА! Този идиот нямаше ли да се досети някога, че според документите е вече мъртъв? Как мога да одобря заплатата му, без да излезе наяве, че е още жив?

— Ще правиш каквото ти казвам! — изкрещях в лицето му.

— Но дори слънцето още не е изгряло — оплака се той.

— Ами да, хубавите неща искат много време! — изревах гневно.

Втурнах се навън. Но ми хрумна, че той може и да не се подчини. Втурнах се обратно в стаята.

— Ако не направиш това, ще подпаля тази болница!

Сега вече бях сигурен. Болницата вече нищо не означаваше за мен. Не можех да спечеля пари от нея. И той знаеше, че говоря сериозно. Вдигна ръце и закима като луд.

— Ще го направя!

Светкавично се върнах при таксито.

Колата се понесе с рев към бараките.

— Чакай ме тук — заповядах.

Препуснах по тунела.

Претичах през хангара. Тръгнах по коридора към стаята за екипажите. Влязох уверено в стаята на антиманкосите.

В същия миг пет бластера се насочиха към мен. Без да трепна, аз извиках:

— Ставайте всички, веднага!

Но те се излежаваха на нарочете и не отместваха бластерите си от мен.

— Капитан Стаб! — изляях сърдито аз. — Ела с мен в коридора. Появи се извънредно спешен проблем.

Той изсумтя, но ме последва.

С тон на заговорник зашепнах:

— Стаб, нещата се пораздвижиха. Ще извършим най-великия грабеж, за който е чувала тази планета.

Ох, как щръкнаха острите му уши!

Триъгълната глава се наведе по-близо до мен. Очичките му пламнаха като стъклени топчета на слънце.

— Да не ни прекараш?

— Как можа да си помислиш — излъгах аз. — Сега не мога да ти разкрия подробностите, но този обир ще влезе в пиратската история!

— Крайно време беше — напомни той.

— О, сега ще видиш големи промени — обещах му. — Размърдайте се. Първо се налага да вземем предпазни мерки. В района, където трябва да отидем отначало, има епидемия. Веднага откарай целия си екипаж в болницата, за да ви ваксинират. Таксито ви чака навън!

— А що за план си измислил? — не мирясваше той.

— Щом се върнете, ще ти обясня подробно — казах му. — Сега тръгвайте.

Накара хората си да станат и да се облекат. Заведох ги до таксито и в сивата студена светлина на утрото се уверих, че всички се качиха.

— Предай ги лично на доктор Мухамед — заповядах на шофьора. — После се върни тук.

Тръгнаха.

Затичах към стаите на персонала. Открих главния строителен техник.

Разходите вече не ме притесняваха. Събудих го, като размахах три стодоларови банкноти под пръхтящия му нос. Той посегна. Стисна парите. Погледна ги и седна рязко, вече буден.

— Ще има още две такива — уверих го, — ако направиш точно каквото ти кажа.

— Ако искаш убийство, говори със стражата. Ако пък си измислил ново преустройство на базата, остави ме да се наспя.

О, това място направо плачеше за промени!

— Нищо подобно — остро казах аз. — Най-обикновена строителна работа.

Той вече беше готов да прояви интерес. Включихме светлинните плочи в стаята и аз бързо, макар и не съвсем точно, му надрасках скица.

— Хм — изсумтя той. — Че то било лесно. Значи още две стотачки?

— Само ако сте готови преди вечерта.

— А, и това е лесно. Я да събудя работниците.

Ха! Наистина било лесно.

Препуснах, към „Бликсо“ и се шумгнах в кораба. Заудрях с юмрук по вратата на каютата, където спеше помощник-капитанът.

Обясних на разрошения ленивец какво исках да направи.

— И заради това ли трябваше да ме будиш? — възмути се той.

— Събудих те, за да ти дам ей това — казах му, докато пъхах стодоларова банкнота в ръката му. — Ако си свършите работата следобед, щом ви дам сигнал, ще ти дам още една.

Пръстите му стиснаха банкнотата, както голяма звезда сграбчва непредпазливо доближил я космически кораб.

Вече всичко се раздвижи според плана. Не биваше да се провалям!

Слязох в складовото помещение и повече от три часа се любувах на онова скъпоценно злато! Не ми оставаше още много време да му се порадвам. Поне за последно да си напълня очите. Натъжавах се от мисълта, че този ден го виждах за последен път.

Но ако всичко минеше гладко, щях да имам ПАРИ!

ДВЕСТА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ МИЛИОНА ДОЛАРА!

А парите са ВЛАСТ!

С такова богатство можех да затрия когото и да е. По желание! Включително Хелър и Крек!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Неотложният зов на несвършената работа най-после ме откъсна от съзерцанието. Не биваше да пропускам и една дребна подробност. Знаех, че се впускам в най-рискваното начинание на моя живот. Щях да поверя превоза на 12 тона злато на петима пирати и убийци. Злодеи, които биха убили дори за една унция от него!

Измъкнах се от „Бликсо“. Ярки проблясъци озаряваха с трепкаща светлина целия хангар. Работниците се старяха като побеснели. Наблюдавах ги с любопитство. Напредвах бързо.

Изброих на пръсти най-важните следващи стъпки.

Оръжия. Дрехи. Паспорт. Имаше ли още нещо?

Ами да! Медальона. Трябваше да върна медальона на мястото му.

Проверих, за да съм сигурен. Още беше в джоба ми. Но ми беше трудно да измисля как да го оставя, без да събудя подозрения. Все пак, ако ми предстоеше да загина, исках Утанч да пролее две-три сълзи над гроба ми.

Минах по тунела и влязох в тайната си стая.

Оръжия. Отворих сандъка. Огледах наличното въоръжение. Харесах си нещо. Беше двуцевка 12-ти калибър, наричах я „Гадняра“. Огледах я. Бях скъсил цевите до дължина двадесет и два инча. Само един поглед в тези две дула можеше да уплаши човек до смърт. Нали щях да охранявам товар злато, значи по-добре да се екипирам подходящо. Точно „Гадняра“ ми беше нужен. И банков бодигард не би могъл да се похвали с по-внушително оръжие. Да, ама не му се налага и да се справя с бандити, каквито щях да придружавам.

Метнах през рамо два патрондаша и ги напълних с всякакви боеприпаси за двуцевката.

Подредих по джобовете си шест бластера. Прибавих към тях револвер „Ругер Блекхоук 0.30“, който стреляше с патрони за карабина. За него разполагах с бронебойни патрони. По далекобойност превъзходеше всеки друг пистолет или револвер, който имах. Пък и нямаше опасност да засече от студа. Подбрах ръчно изработен кожен кобур и колан с патрондаш за него.

Грижливо добавих половин дузина разрушителни гранати, каквито използваха щурмоваците от волтарианския Флот. Пъгнах револвер и в единия ботуш — „Колт 0.38 Спешъл“ с осколочни куршуми.

След това избрах волтариански полицейски бластер-бръснач — от цял километър можеше да пререже човек на две, ако замахнеш точно.

Дотук добре.

Сега идваше ред на дрехите. Минах в спалнята си. Започнах да ровя в кашоните с нови дрехи. Скиорски екип с електрическо отопление! Ей, че хубаво! При това от прекрасна черна коприна. Към него имаше обточени с кожа, също отоплени ботуши. Толкова му се зарадвах. Не исках за това начинание да се пъхам в скафандър, защото от тези неща тръпки ме побиват! Пречат да се борави бързо с оръжието, а и винаги смърдят. Заредих с батерии скиорския екип и проверих как работи. Чудесно. Облякох го. С него изглеждах направо смъртоносен! А пък какъв вид щях да имам с двата кожени патрондаша, праметнати през гърдите, с колан и кобур. Превъзходно!

Дойде ред на паспортите. Колкото и да беше рисковано да използвам легалната си земна самоличност като Султан Бей, имах намерение да постъпя точно така. Да, доста дръзко, като си помисли човек що за полиция имаха на тази планета, а и като прибавя, че всяка кредитна фирма следеше не само всяко движение, ами и всяко кихване на длъжниците си е факт, които узнах от горчив опит. Да се опълча срещу полицията? Да, винаги. Но по някакъв повод да привлече вниманието на компютрите в кредитните фирми? Твърдо НЕ!

Но не биваше да възникват съмнения кой е собственикът на това злато. Правех всичко така, че никой не само да не докосне, но дори и да не доближи очакващата ме планина от пари.

Моят паспорт беше изряден. Имунизационната книжка към него беше попълнена с фалшиви ваксинации, дори за дребна шарка и бубонна чума.

Но все още не бях измислил как да върна медальона, а това оставяше сериозна пролука в плановете ми.

После се сетих, че още не бях хапнал нищо. Натиснах звънеца да ми донесат закуската. Слънцето отдавна бе изгряло и не можеха да се оплачат, че им преча да се наспят. Но Карагъоз и сервитьорът много,

твърде много се забавиха. Когато накрая донесоха храната в трапезарията, кафето беше изстинало, пържените яйца — сякаш нарочно охладени, но затова пък резените пъпеш се бяха стоплили. Двамата дълго ми обясняваха колко студен и ветровит ден бил навън.

Тогава отново се захлех пред самия себе си, че тук скоро ще настъпят големи промени! Само още малко оставаше!

И без това притъпеният ми апетит бе допълнително смутен от някаква шумотевица. Надвикващите воя на зимния вятър гласове на малките момчета бяха направо гадни. Надникнах през прозореца. Ето ги и тях — хилят се, крещат, двамата вдигаха достатъчно врява, за да смутят спокойствието и на дяволите в ада.

Идиотчетата се опитваха да управляват хвърчило! Приличаше на японско — засукал на вид прилеп, очевидно подарък от Утанч, купен във възможно най-скъпия магазин за играчки и, разбира се, с моя кредитна карта. Мисълта за това ме влудяваше.

И тогава пак ме осени вдъхновението! Блестяща идея изникна у мен, сякаш ми падна от небето!

Закопчах на кръста си кобура с моя „Ругер“ — човек не бива да се разхожда невъоръжен около разни момченца. Проверих дали медальонът беше още в джоба ми.

Промъкнах се навън.

Идиотчетата се стараеха хвърчилото им да не се закачи в дърветата и успяваха — естествено, съвсем случайно.

Бяха се обърнали с гръб към мен, напълно погълнати от заниманията си. Успях да ги доближа незабелязано.

Внезапно протегнах ръка с втвърдена от упражненията по карате длан. И нанесох удар! Надясно, наляво!

И понеже стойката и равновесието ми бяха точно като по учебник, нямаше как да не улуча.

ПЛЯС! Едното момченце отлетя надясно.

ПЛЯС! Другото момченце отлетя наляво.

ПРАС! А хвърчилото се наниза право в клоните.

С пресметливо лукавство не бях зашеметил момченцата. Искях да се разпищят.

И точно според плана ми те се разпищяха.

Едното бе паднало по глава върху чакъла на пътеката. Другото се бе омотало в храст.

И последва точно каквото очаквах.

Утанч излетя от стаята си като изстреляна от прашка!

Двете момченца сочеха своето хвърчило, което вече представляваше разкъсан парцал. И крещяха до премала.

Обаче налелите се с кръв очи на Утанч скоро щяха да грейнат от удоволствие.

Показах медальона. Казах ѝ с престорено възмущение:

— Виж с какво ги заварих да си играят, тези малки мошеници!

И озъбен от праведен гняв, аз ѝ подадох медальона.

Тя го взе. Огледа го отблизо. И вдигна очи към мен.

— Значи бил у тях, а? — изсъска тя с тон, който никак не ми хареса. — Само че те не могат да бърникат в моето чекмедже с бижутата. Заключено е! И това означава само едно! Ти си го взел, „бибипецо“!

Тя се извъртя към двете момченца.

— Този звяр удари ли ви?

— Съсипа ни хвърчилото! — в хор нададоха вой двете.

Утанч веднага тръгна към пътеката. Наведе се. Прозорливо усетих намерението ѝ и вече бях преполовил разстоянието до най-близкия ъгъл на къщата, преди тя да запрати първите шрапнели към мен.

Бързо се прикрих, преди и момченцата да прибавят още чакъл към тази истинска канонада.

Количествата бяха застрашителни, но се целеха лошо. Можех да надникна от укритието си. Бях извън обсега им. Снарядите падаха пред мен.

След още няколко шепи чакъл, хвърлени само от злоба, тримата се отказаха.

— Той ни развали хвърчилото — подсмърчаше „Джеймс Кагни“.

— Такова хубаво хвърчило беше — хълцаше „Рудолф Валентино“.

Но и двамата лъжеха. Не биваше да вдигат хвърчилото при този силен зимен вятър. Грешката си беше тяхна. Хвърчилата са играчки, подходящи за пролетта.

Но Утанч май не ги слушаше особено внимателно. Тя подмяташе медальона в ръцете си. После направи нещо изумително.

Приклепна пред тях и им го подаде.

— Ето, играйте си с това. Правете го каквото искате, милички.

— Ама наистина ли? — в хор попитаха момченцата, като примигваха учудено.

— Разбира, се — потвърди Утанч. — Това е само подобие на истинското украшение, което съм заключила в своя сейф. Тези се поръчват, за да ги носиш, ако има опасност да те нападнат. Сложете го на кучето или каквото щете. Камъкът е фалшив, пък е и зле направен.

Като гледах как снизходително ги гали по главите, аз ръмжах безмълвно — ох, какви промени ви очакват. Само почакайте да прибера тези ПАРИ!

ГЛАВА ПЕТА

Ако не броим дребните засечки ката медальона, всичко по плана ми вървеше гладко.

Върнах се да нагледам работниците. Напредваха задоволително. При мен дойде Фахт Бей.

— Ти какво пак си намислил? Материалите и хората, които използваш, са на Апарата. Внимавай това да не е поредният ти номер за лично облагодетелстване.

— Изпълнявам си задълженията — отвърнах с най-праведния си тон.

— Нещо ме съмняваш — отбеляза той. — Досега не съм виждал тези хора с такава готовност да изпълняват твои заповеди. Като си помисля, май въобще не ти се подчиняваха.

— Това са заповеди на Ломбар Хист — осведомих го. — Работя по проект, особено важен за задачата ми тук.

— Надявам се да е така — недоверчиво каза той. — Нещо да знаеш за кражбите на хероин от склада?

— Пак ли има кражби? — учудих се аз. Той ме изгледа особено и кимна, а аз продължих: — По-добре да различиш случката, преди да съобщя на началството.

— Това е последното нещо, за което бих се тревожил, докато ти си тук — тросна се той и се махна.

Успя да ме ядоса. Съвсем явно беше, че според него аз крадах от хероина, който бяхме длъжни да изпращаме на Ломбар Хист.

Това отношение беше нетърпимо. О, за него също щяха да настъпят промени. Само да имам парите!

Знаех, че ми предстоят разнообразни опасности. Казах си, че не е зле да си поема дъх, докато имам възможност. Изтегнах се на койката си. Но бях толкова възбуден, че не можех да заспя. В главата ми имаше вихрушки от долари.

Следобедът напредваше. При десетото си отиване в хангара намерих всичко безметежно утихнало. Вече не блестяха дъги от заваръчни апарати.

Резултатът от упоритата работа лежеше наред хангара, поглъщащата излъчванията боя по него беше засъхнала. Проверих всичко. Изглеждаше прекрасно.

На пръв поглед това беше плоска, дебела платформа от тежка стомана с масивни греди и грамадни крепежни болтове. Само че имаше две неща, които бяха скрити. Опорните греди бяха направени от алуминий. А горните плочи се сваляха лесно — платформата беше куха!

За да ви покажа колко важно беше за мен това начинание, ще изтъкна, че наистина платих на строителния техник обещаните двеста долара! Бях готов на всякакви жертви, за да постигна бляскавия успех!

Влязох в „Бликсо“ и намерих помощник-капитана. Той събра хората от екипажа, които още бяха в кораба. Отключих складовото помещение. И за нула време сандъците със златото бяха отнесени при платформата.

Вдигнахме плочите. И един по един, сандъците бяха наредени в кухнята. Закрепиха ги неподвижно. Триста сандъка с шестстотин кюлчета злато по петдесет фунта всяко заемат немалко място. Но златото е твърде тежко. Човек би помислил, че дванайсет тона злато са цяла планина. Но не са. И въпреки това трудничко наместихме последните сандъци.

След това закрепихме плочите отгоре. И сега за всеки непосветен това беше просто една масивна платформа от стоманени греди и плочи.

Следващата стъпка оставаше за мен. Беше много изтощителна задача. Намерих товарна количка и с няколко отивания и връщания превозих фалшивото злато от моята тайна стая. Натоварих го на платформата. Махнах всички волтариански етикети.

Помощникът от „Бликсо“ услужливо закрепил деветте сандъка с осемнадесетте оловни кюлчета, боядисани като златни.

Проверих дали всичко беше както трябва. Отново подчертавам колко важен беше за мен този проект — дадох и на помощника останалите сто долара. Той се зарадва. Предположих, че съвсем скоро той и екипажът му ще се напият до вцепеняване, защото той изтърча до най-близкия телефон. А това означаваше, че няма да се заприказва с антимаанкосите, когато се върнат от болницата.

Погледнах нагоре през електронната илюзия над хангара. Вече се смрачаваше. През януари в Турция слънцето залязва рано.

Тръгнах нагоре по тунела и влязох в къщата. Набързо глътнах нещо за вечеря. Вързах тайния кобур на глезена си и пяхнах в него специалния „Колт“. Напълних си джобовете с останалите оръжия. Вързах на кръста си колана, проверих барабана на „Ругер Блекхоук“, после го сложих в кобура. Метнах през рамо двата патрондаша и ги вързах за колана.

Обадих се на Прахд. Да, бил готов да ми изпрати антиманкосите, и то отдавна. Обадих се на таксиметровия шофьор да ги прибере от болницата.

Притеснявах се от необходимостта да разигравам пълно спокойствие пред тези пирати. Но наметнах палтото от меча кожа, взех рязаната двуцевка и слязох в хангара.

Антиманкосите дойдоха през тунела откъм бараките, раздразнени и сприхави. Щеше ми се да бях казал на Прахд да ги пръсне с малко успокояващ газ. Или поне да беше пръснал мен.

Чаках ги при платформата.

— Що за скапана безсмислица! — избухна капитан Стаб. — Приличам на възглавничка за игли. Оня „бибипец“ ни биеше какви ли не инжекции.

— А даде ли ви удостоверенията за ваксинация? — с уж напрегнат глас попитах аз.

— Ами да, връчи ми някаква „бибипска“ хартийка — изръмжа Стаб.

Даде ми листчето. Взех го, плъзнах поглед по него и го прибрах в джоба.

— Никак няма да е добре — обясних на Стаб, — ако както си грабиш банката, някой те арестува, защото си нямаш удостоверение за ваксинация.

Ефектът от думите ми беше ТОЧНО какъвто желях. Очичките на капитан Стаб светнаха от алчност.

Антиманкосите се скупчиха около мен. Знаех си аз. Всичко вървеше според плана.

— Тази нощ — много тихо заговорих аз, — ще извършим предварителния набег. Съчиних превъзходен план. За да ограбим златния резерв на Швейцария...

— Златният резерв на Швейцария! — ахнаха те от изненада и алчност.

— Точно така — потвърдих. Казах на Стаб, но така че и останалите да ме чуят: — За да откраднем нещо, първо трябва да знаем къде е то.

Всички кимнаха.

— И с голям риск за главата си, аз ще направя точно това.

— Но как? — прошепна Стаб.

— Вижте тази платформа.

Те се обърнаха. И им се струваше, че виждат стоманена платформа, върху която бяха закрепени девет сандъка със златни кюлчета.

— В тези сандъци въобще няма злато — доверих им аз. — Това е само олово с тънък златен слой отгоре. Ако искате, проверете.

Те отвързаха един сандък. Отвориха го и внимателно изчегъртаха с кама една люспица. После аз прикрих драскотината.

— Но с това как ще ограбим Швейцария? — недоумяваше Стаб.

— Много просто — уверих го. — Ще стоварите мен и това на летище Клотен в Цюрих. Те ще откарат „златото“ в трезорите, а аз ще ги придружавам. Ще установя точните координати на трезорите и щом се подготвим за нападението, ще прехвърчим дотам с линейния скачач и ще вдигнем всичко!

— Охо! — възкликна капитан Стаб, а в очите му тлееше познатият огън. — Само че има едно затруднение. Този линеен скачач може да вдигне най-много двеста тона.

— По-добре е от нищо — напомних му аз.

— Двеста тона злато — промълви единият корабен инженер. — По дяволите! При цените на тази планета можем да си купим някоя малка държавица!

— Поемаш сериозен риск — каза Стаб.

— Нали затова си нося пушката — аз потупах двуцевката.

— А после ще те приберем, така ли? — попита Стаб.

— Не. Само трябва да оставите платформата близо до митницата. Ще слеза от скачача и ще се спусна върху платформата. А вие отпрашвате обратно. Ако трябва, ще си пробия път с бой.

— По дяволите — със страхопочитание каза единия пилот. — На това му викам аз нахалство.

— Хайде, побързайте и се подгответе — подканих ги аз. —
Отлитаме след час.
Как се разтичаха само!

ГЛАВА ШЕСТА

Кабината за екипажа в линейния скачач разполагаше отпред с две пилотски кресла, а отзад — с места за шестима щурмоваци.

Беше разположена най-отгоре и почти без илюминатори. Вместо тях бяха направени малки процепи, които лесно се отваряха и бързо се затваряха, за да няма повърхност, отразяваща радарни лъчи.

Машинното отделение беше елементарно и можеше да бъде обслужвано от един човек, но и двамата инженери антиманкоси се вмъкнаха вътре. Беше точно под кабината, свързваше ги един люк.

Останалата част от кораба приличаше на зейнала уста на камбана. Всъщност, погледнат от страни, линейният скачач наподобяваше точно грамадна църковна камбана.

Стаб заповяда на пилотите да заемат местата си и застана между тях. Преглеждаха картите на районите, над които щяхме да прелетим.

Настаних се на най-задната седалка. Разхлабих достатъчно предпазните колани, за да боравя свободно с оръжията.

И неспокойно чаках какъвто и да е знак, че антиманкосите са разгадали измамата. Това малко опъваше нервите ми.

Стаб дойде при мен.

— Този скачач е използваем само в границите на планетната атмосфера. Затова ще се издигнем само на сто хиляди фута. Имаме да изминем около хиляда мили в едната посока, не се налага много да бързаме. Ще пристигнем там около седем и половина вечерта местно време. Сигурно тъкмо ще са си натъпкали коремите на вечеря, а в пиратството винаги отчитаме този фактор. Това съвпада ли с твоите планове?

— Пасва идеално — уверих го.

— Значи сме готови да потеглим.

Те включиха двигателите и екраните пред пилотите светнаха.

Вдигнаха машината в хангара и я отпуснаха върху платформата. Вързаха я и включиха теглещите лъчи, пробно се вдигнаха отново с платформата няколко фута над пода.

Единият от инженерите бързо скочи и провери с уред дали има отразяващи повърхности. После се покатери върху платформата, изпълзя в машинното отделение и кресна нагоре към кабината:

— Никакво отражение в целия диапазон!

Стаб тупна по рамото пилота пред главното контролно табло и ние мигновено се стрелнахме през оптическата илюзия.

Отворих един от процепите. Исках да погледна отдалечаващата се земя и да се уверя, че не сме оставили платформата.

Стаб се пресегна и затвори процепа.

— Не, не — Той укорително размаха пръст пред лицето ми. — Вече имат радары на спътниците си и могат да засекаат дори съвсем слаб сигнал. По-добре гледай екраните отпред.

Гърбовете на пилотите ми пречеа, а и ускорението ме притискаше към седалката. Кабината на този кораб с нищо не напомняше разкоша в космическия влекач. Беше съвсем елементарно устроена. Сигурно армейците, които използваха подобни машини, не разбираха много от полети в пространството. Можех само да предполагам, че се движим към целта. Тревожих се да не сме изтървали платформата някъде.

Един от инженерите викаше нещо през люка. Стаб се наведе през отвора. Поговориха. Стаб се изправи.

— Тая „бибипана“ платформа — промърмори той.

Вцепених се от страх.

— Нали с нея всичко е наред? — умоляващо попитах аз.

— Ами да, наред е. Обаче тежи повече, отколкото би трябвало.

Смразих се от паника. Нали наредих да я направят от алуминий, но да изглежда като стоманена. Предполагах, че дори като е напълнена със златни кюлчета, теглото ще е горе-долу колкото всеки би очаквал.

На височина сто хиляди фута те насочиха линейния скачач към Цюрих. Притеснявах се дали при тази скорост не предизвикваме звуков удар в атмосферата, който да събуди въпроси у някого долу.

И тогава открих нещо, от което косата ми се изправи. Опитах се да се надигна и да надникна през рамото на пилота към екраните, но не почувствах привичното люлеене на контролната звезда на нейната верижка около врата ми.

Бях забравил да я взема!

Седях си в машината, без да имам основния уред за власт над тези кръвожадни „бибипци“!

Разполагах само с някакви си жалки оръжия, за да се защита.

Когато шокът попремина, разбрах как бе станало. Причината беше в моето подсъзнание, в дълбоко вкоренената отрицателна реакция срещу всякакви медальони, предизвикана от скорошните ми травматични преживявания. Но това въобще не успокои бушуващия у мен ужас.

Поведението на Стаб също подклаждаше опасенията ми. Той каза:

— А, опитваш се да видиш къде сме? Точно над река Сава в Сърбия. Ако те хвърлят в нея, няма да оцелееш и пет секунди — гледай я как бушува тая вода!

Беззвучно се помолих на бога на пътешествениците, като се стараех да не движа устни.

Линейният скачач пореше нощния въздух. Щеше ми се да отворя поне някой процеп. Знаех какво бих могъл да видя — мастилена чернилка под себе си и последните отблясъци на залязващо слънце отпред. Но все пак не бих се чувствал като хванат в капан.

Стаб стоеше до пилотите и им шепнеше. Не чувах нищо от рева на двигателите и свистенето на въздуха навън. Дали заговорничеха срещу мен?

Мина край празните седалки и се върна отзад при мен. В отблясъците от зеленикавите светлинни плочи в кабината сякаш в мен се вираше вълк.

— Скоро ще сме над Алпите. Точно под нас е Пик Бернина, висок е тринайсет хиляди фута. Да ги видиш само тия пропасти! Ако хвърлиш някой там, няма да го намерят до свършека на света. А като минем Сен Мориц, започват най-дълбоките!

Внимавах устните ми да не затреперят. Молех се още по-горещо, но вече на бога на пиратите. Дали поне той не можеше да направи нещо за мен? Бих се радвал на всяка дребна услуга от негова страна.

Той наистина отвърна на молбите ми, но не както очаквах. Единият пилот кресна през шумотевицата:

— Време е да го пуснем долу!

Сигурно съм припаднал. След малко Стаб ме дърпаше за рамото. Правеше нещо с предпазните ми колани. Дали опитваше да ми вземе

оръжията?

Бе се вкопчил здраво в мен, преплел пръсти в ремъците.

Тогава видях, че подметките му се отлепиха от пода на кабината. Дали се канеше да ме ритне, за да се подчинявам?

— Ей, капитане! — пак се развика пилотът. — Това трябва да е летище Клотен. Долу са събрани повече „бибипски“ самолети, отколкото някога съм виждал!

Подметките на Стаб отново допряха пода. Просто спирачното ускорение го бе вдигнало напред и нагоре и той се задържаше на място, вкопчен в моите ремъци.

Мина напред и се взря в екраните.

Възвърнах си способността да говоря.

— Внимавайте — напомних. — Клотен е най-натовареното летище в Швейцария, ако наистина сме пристигнали. Да не ме спуснете на някоя писта, за да ме премаже самолет.

— Включи увеличението — изръмжа Стаб в настъпилото относително затишие.

Опитвах се да видя екрана. Дали това беше летището на Цюрих или се намирахме над бездънна пропаст? Стаб ме бутна обратно върху седалката.

— Огледайте със скенера. Дайте да видим що за сигнали идват отдолу — кресна той.

Глетчерите едва ли подават някакви сигнали някому. Успокоих се малко.

Стаб промърмори:

— Дяволите ги взели, една думичка не им разбирам от щуравите надписи.

— Пуснете ме по-далече от пистите и по-близо до митницата — примолех се аз.

— Скапан скенер — заяви Стаб. — Ще трябва да го почовъркаме някой път. Не мога да разбера дали това са букви или преспи, даже да им знаех тъпата азбука. Само на сто хиляди фута сме, а образът въобще на нищо не прилича.

Пак направих опит да се надигна. Стаб ме бутна на мястото ми.

— Ще се справим — увери ме той. Развика се към пилота: — Някои от тези сгради са хангари, не им обръщай внимание. Онова там е за пътниците, не го гледай. Виж някоя сграда, около която има

охрана, там ще се спуснем. — Пак се обърна към мен. — Не можем да се реем тук цяла нощ и да разчитаме разни надписи, даже да можехме да ги разчетем.

— Дръжте се! — викна пилотът.

Стаб отново се вкопчи в моите предпазни ремъци.

Свистене!

Подметките му се отделиха от пода, а моят стомах май се опитваше да си остане на височина сто хиляди фута.

Прелетяхме двадесет мили надолу като загубила управление ракета.

ТРИАС!

Стаб използва тялото ми вместо възглавница за смекчаване на сътресението.

Не можех да разбера как успяваше да диша. Аз не успях.

— Сега побързай. Излизай!

Сграбчих рязаната двуцевка. Стаб рязко разкопча ремъците ми. Избута ме надолу по стълбичката.

Инженерите вече махаха въжетата и изключваха теглещите лъчи.

Стъпих върху сандъците с фалшивите златни кюлчета. Опитвах се да запазя равновесие.

Вдигнах очи. Триъгълната глава на Стаб се очертаваше в зелената светлина на машинното отделение, докато надничаше през люка.

— Избий ги всичките! — кресна ми той.

Люкът се затвори с дрънчене.

Линейният скачач се втурна нагоре.

Беше погълнат мигновено от стелещата се белезникава мъгла.

Бях пристигнал.

И с изумление установих, че все още принадлежах към света на живите хора!

ГЛАВА СЕДМА

Да, бях пристигнал. Но къде?

Единственото доказателство, че съм в Цюрих, беше мъглата. На това място имат един пакостлив вятър. Наричат го *фьон*. Навлиза в студените райони от юг и тъй като е топъл вятър, причинява мъгла, която не се вдига цели седмици. От светлините на летището мъглата сякаш грееше.

Затова отначало не различих ясно стените от сняг. Преместих се в края на платформата и ето го — сняг и пак сняг! Издигаше се доста над главата ми.

Не се разтревожих веднага, а обиколих по платформата.

Бяха ме спуснали в средата на дълбока, много дълбока пряспа!

Бях затънал!

Не знаех дали е последица от обилни снеговалежи напоследък, или пък снегорините са избутали насам всичко от пистите. Студът не беше никакъв проблем за мен. Обаче фактът, че нямаше изход, сякаш ме стисна с ледени пръсти за гърлото.

Как щях да се измъкна?

Дори да започна да копая проход, не знаех накъде да се насоча. Точно в този момент бих искал да имам служещия вместо компас мозък на Хелър, но уви. Пък и сега и на това място последния човек, когото бих желал да срещна, беше точно Хелър.

Едно нещо беше сигурно. Нямах намерение да седя тук и да загина точно до швейцарската митница.

Хитроумието ми дойде на помощ. Можех да засека посоката към най-близката писта по силата на шума. Богове, тези самолети ужасно ревяха при кацане и излитане. Нищо чудно, че никой не забеляза моята поява.

Въпреки ехото в снежните стени около мен, надявах се, че правилно съм се ориентирал към най-близката писта. Точно това беше посоката, която не ми трябваше. Да бягаш от освирепели реактивни самолети е почти толкова зле, колкото и да замръзнеш.

Нищо друго не ми оставаше. Щях да рискувам с нарушение на Кодекса и да се надявам, че никой няма да ме издаде.

Избрах си посоката. Извадих бластер от джоба. Свалих предпазителя. Прицелих се. Затворих очи и натиснах спусъка.

Гърмеж. Бълбукане.

Прозвуча като оръдеен изстрел.

Отворих очи. В пространство, дълго към трийсетина ярда и двайсетина фута широко нямаше никакъв сняг. Само вода!

Бях съвсем сигурен, че тук ще нахлуе охраната, че и всички останали ще дойдат. Проблясъкът вероятно стигна на много мили околоръст, дори през тази мъгла.

Чаках.

Нищо не стана.

Само самолетите кацаха и излитаха.

Изпитвах огромно нежелание да се отделя от платформата. Ами ако пиратите размислят и се върнат да си я приберат.

Моята рязана двуцевка нямаше дори да одраска линейния скачач, брониран и срещу преки попадения на бластерни оръдия!

Но накрая, тъй като никакви патрули или пирати не дойдоха да проверят каква беше тази светкавица, предприех единственото, което ми оставаше. Слязох от платформата и нагазих в локвите, които покриваха новата пътека в снега.

Стигнах до края ѝ. Нито виждах, нито чувах нещо.

Не исках пак да използвам бластера. Току-виж зад оставащата снежна бариера има сграда и аз я помета със следващия изстрел. Реших да бъда предпазлив. Порових из джобовете си и извадих полицейския режещ бластер. Малко трудно боравех с ръкавици на пръстите си, но успях да го наглася на най-ниска интензивност на лъча.

Насочих го. Натиснах спусъка. Удържах ръката си да не трепери и започнах да режа изтънялата снежна стена.

Няколко секунди тя още се удържаше, макар и насечена на правилни бели блокчета. После внезапно, поради прегряването от режещия лъч, тя рухна в кална вода.

ПОБЕДА!

Стена на здание.

Бях я обгорил, но съвсем малко.

Озърнах се — моята скъпоценна платформа си беше на мястото, една мрачна сянка в мъглата.

Огледах стената пред себе си. Поиграх си на „онче-бонче“ и ми се падна да тръгна наляво. С режещия бластер си пробивах път в снега край стената.

Голям портал с малка врата в него.

Прибрах бластера. Стиснах здраво приклада на двуцевката. Отворих малката врата.

Беше нещо като канцелария. Няколко гишета. Мъже с фуражки местеха разни товари.

Един от тях ме изгледа без никакъв интерес. Месест, флегматичен човек с прекалено зачервено лице.

— Ja? — каза той.

— Sprechen Sie Deutsch? — попитах го.

— Ja^[1] — осведоми ме той.

Е, аз пък не говорех, така че дотук нищо.

— Parla Italiano? — попитах с надежда.

— Nein — отвърна той.

— Бре, да го „бибипам“ — казах. — А бе, хора, как да говоря с вас?

— Ами ето как — обясни той, като помисли-малко, — на английски, както току-що направихте.

Благодаря ви, Богове! Той говореше английски.

— Това ли е митническото товарно депо? — попитах.

— Само за големите пратки — отговори ми той. — Ако сте дошъл да уредите внасянето в страната на тези оръжия, трябва да минете през митническата служба за пътници...

— Още не може мине оттам — намеси се друг, по-месест и по-зачервен мъж. — Трябва първо регистрира на паспортен контрол. Аз не вижда вие да носите документи с печат. Ако иска мине през митница, значи първо...

— Аз съм охрана на голям товар злато! — заявих. — И той е съвсем наблизно, отвън.

— Злато — промълви първият мъж.

— ЗЛАТО! — възкликна вторият.

— Ами бързо го вкарайте тук — подкани ме първият.

— Не мога — възразих. — Там са повече от дванадесет тона.

— Чакай, чакай! — викна по-едрият. — Вие стои тука! Не мърда. Не диша. А ние бъде оправи всичко!

[1] Да? — Говорите ли немски? — Да. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Осем часа по-късно вече охранявах значително по-малък, но също толкова ценен пакет.

Във финансите и свързаните с тях дела Швейцария предлага Обслужване с много голямо О.

Стори ми се, че всеки има роднина или познат, който е точно човекът, подходящ за моите нужди.

Те започнаха бясно да навъртат телефонни номера.

На тамошните банкери сигурно им казват „гноми“, защото работят по всяко време — и деном, и нощем.

Чудесно място. Може времето там да е все студено, а постройките да сивеят прекалено, но на мен Швейцария ми приличаше на розова градина.

Шефът на митницата имаше братовчед, който управляваше фирма за превози на ценни товари в бронирани коли. А братът на този братовчед завеждаше отдела за злато в „Банкова корпорация Цюрих“. А още един техен роднина се занимаваше с установяване чистотата на златните кюлчета. И никой от тях нямаше нищо против временно да зареже гостите, любовниците, съпругите и децата по което и да е време, за да уреди изпълнението на моите желания.

Великолепно. Чудесни хора. Най-добрите на тази планета.

На всяко следващо място, където попадах, вече знаеха за мен и ме очакваха.

Нощта мина като вихрушка, изпълнена с прекрасни преживявания. Същата вечер последният фиксинг на златото беше 855.19 долара за унция. Премереното и удостовереното количество, когато захвърлихме настрана оловните фалшификати, се оказа 301 221 унции. Те струваха 257 601 186.99 долара.

Но това не бяха единствените добри новини.

Моят проблем се състоеше в това, че някой можеше да ми открадне парите, да подправи подписа ми и всички тези трудно извоювани блага да ми бъдат отнети в бъдеще, ако направя дори една погрешна стъпка. Но тези хора решиха проблемите ми.

При обичайната лихва от 10 процента годишно трябваше да получавам 25 760 118.70 долара. Дори тази сума беше повече, отколкото бих могъл да похарча за задоволяване на всякакви капризи. Така че банката ми предложи добра сделка.

Продадох им златото за 515 сертификата, всеки по половин милион долара, плюс 18 527 долара в налични. Всеки отделен сертификат ми носеше 10 процента годишна лихва, докато го обърна в налични пари.

Отсега нататък трябваше само да дам някой от сертификатите в която и да е банка, поддържаща кореспондентски отношения с „Банкова корпорация Цюрих“, за да получа половин милион долара заедно с натрупаните до този ден лихви. Всъщност това бяха абсолютно осигурени разписки, които можех да давам срещу пари, но там ги наричат по-особено — „банкови облигации, платими при поискване“.

И бяха къде по-добри от самото злато. По-ценни — заради лихвата. А което беше още по-важно за мен — можех лесно да ги скрия.

Но сделката беше добра и за банката. Сега притежаваха моето злато и годишно можеха да печелят от него доста повече от 10 процента. Пък и нали не се налагаше да ми изплатят веднага цялата сума за златото. Това също беше свързано с факта, че всъщност в банките щатските долари съществуват по-скоро като числа, а не във вид на банкноти, заключени в сейфове. Че нали ако бях поискал да ми изплатят всичко в налични, щях да остържа до дъно касите на всички банки в Цюрих и щях да се нуждая от камион вместо малкото куфарче, здраво закрепено за китката ми с белезници и стоманена верижка.

След банката се отбих на още две места.

Отначало отидох в цюрихския клон на една амстердамска фирма за скъпоценни и полу-скъпоценни камъни. Управляваше го братовчед на завеждащия отдела по златото в „Банкова корпорация Цюрих“.

— Искам — казах му, — голяма торба с бракувани камъни.

Той въобще не протестираше, че го измъкнах от леглото му в три часа сутринта, за да ми продаде някакви си бракувани камъни. Дори повика чистача от дома му, за да го попита къде държи чувалите с отпадъците.

И така, за хиляда долара се снабдих с най-чудната торба ненужни камъчета, каквато някога сте виждали. За пръв път научих, че изумрудите могат да бъдат достатъчно евтини, та да се продават на килограм, че диамантите могат да бъдат толкова синтетични, та да не ги използват дори за сценични костюми, а рубините — толкова подправени, та не стават дори за фалшиви накити. Но пък блестяха.

И имаха много важна роля в моите планове.

Управителят ги опакова красиво в торба с името на своите най-злостни конкуренти, платих му и той весело се прибра отново при леглото си, а аз поех към последната си спирка тук — летището.

Хората от отдела за чартърни полети въобще не се притесниха, че измъкнаха първия и втория пилот от постелите им, а екипът по поддръжката в хангара никак не се разсърди, че трябваше незабавно да подготви за излитане един реактивен „Груман Гълфстрийм“.

И ето ме — летя към Истанбул, скъпоценните сертификати са вързани с верижка към лявата ми китка, торбата с бракуваните камъни е захвърлена в краката ми, а аз си гледам Алпите отгоре, както розовееха в лъчите на изгрева.

До лакътя ми бе поставен телефон. Взех слушалката и без никакви проблеми се обадох на таксиметровия шофьор в Афийон. Този път нямаше смущения дори в турските телефонни линии.

— Посрещни ме на летището в Истанбул — заповядах му.

— Кой полет? — попита той.

— Моя полет — заявих. — Да не мислиш, не ще се хабя да пътувам с още някой в самолета? Това е собственият ми полет, Ахмед. Вече притежавам целия „избибипан“ свят.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато излязох от чартърния реактивен красавец, един нов, наперен и гордо крачещ Грис се показва на летище Йесилкьой в Истанбул.

Имиграционната служба ми удари входния печат, без дори да забележи, че Султан Бей нямаше печат за излизане от страната.

В митницата само хвърлиха поглед на белезниците и верижката на куфарчето, не обърнаха никакво внимание на оръжията и веднага ме пуснаха да мина. И без това вече ме познаваха.

И сред пъстрата тълпа на летището ме очакваше Деплор от планетата Модон, също наречен Ахмед, таксиметровият шофьор.

— Божке! — изрече той с гангстерския си английски. — Шефе, като те гледам, все едно си схрускал петдесетина канарчета наведнъж.

— Въобще не ги усетих — потвърдих аз. — Хайде, да вървим, че имаме доста работа. Време е да променим всичко тук!

Много хора още не знаеха, че настъпват съдбоносни дни за тях. Какви планове се въртяха из главата ми!

Пробихме си път през тъпканицата от коли около летището, после с мъка си проправяхме път по седемнадесетте мили до града. Минаретата, възправили се към небето като зидана гора край Златния рог, никога не бяха ми изглеждали толкова хубави. С фучене навлязохме в тесните, шумни улици. Не обърцахме внимание на протестите, че гумите на колата минавали на косъм от нечии обувки, побутвахме количките на разносвачите и неспирно надувахме клаксона, но все пак се добрахме до първата си цел — „Пиастра Банкась“.

Набивах крак като завоевател по мраморните плочи на подовете. С царствено движение отстраних от пътя си дребния чиновник, който си позволи да ме попита каква работа ме води при тях. Нахълтах в офиса на Мудур Зенгин, царят на най-голямото банково обединение в Турция.

Дебел, с безупречен маникюр, облечен в пепелявосив костюм на тънки райета, той вдигна поглед от своето облицовано със седеф бюро,

за да види кой се осмелява да стъпи на неговия скъпоценен персийски килим.

Не бе свикнал да приема за делова среща в кабинета си хора с кръстосани патрондаши през рамо и рязана двуцевка в ръка. Може би беше и малко късоглед — пенснето му падна от носа и се залюля на верижката си — и като зърна палтото, вероятно ме взе за мечка.

— Аллах! — възкликна той.

Крочех към него. С рязко щракане на ключалките отворих куфарчето. И моите 515 внушителни сертификата зашумоляха под носа му.

— О, Аллах, тъкмо щях да ви поканя да седнете.

Напипа пенснето, изтри стъклата с кърпичка и го намести на носа си. Явно не се нуждаеше от очила, за да вижда парите. Служеха му само да различава хората. Вгледа се в мен.

— Аха — промълви накрая. — Вие трябва да сте Султан Бей. Доколкото знам, работите с нашия клон в Афийон. От „Банкова корпорация Цюрих“ ме известиха за пристигането ви, но не ви очаквах толкова скоро. А сега, какво можем да направим за вас?

— Искам сейф за съхранение на ценности, до който да няма достъп никой, освен мен. Абсолютно никой.

Бяха натиснати звънци, влязоха хора от банковата охрана. Не след дълго се озовахме в подземие то със сейфовете.

— Две комбинации — изрече Мудур Зенгин. — Последното нововъведение. Едната е ваша, другата — наша. Само вие можете да идвате тук. Никой друг не може да се разписва в дневника на сейфа. Там ще бъде залепена ваша снимка и охраната ще има грижа за разпознаването.

Скоро влязох сам в едно стайче с кутията от сейфа. Наредих милите на сърцето ми сертификати в нея. Отгоре оставих документа за продажбата на златото. Отделих пет сертификата, всеки за половин милион долара. Болеше ме да се разделя с тях, но бях принуден. Все пак в кутията ми оставаха още 510 такива.

Върнах се при Мудур Зенгин. Той потриваше ръце. Прекъснах това негово занимание, като напъхах в ръцете му петте сертификата.

— Искам да обърна това в пари — заявих.

Той ме зяпна.

— В налични ли?

Изведнъж ме забута енергично към своя кабинет. Настани ме в най-удобното кресло. Не искаше да чуе и дума, преди един от чиновниците да внесе кафе на сребърен поднос. Същото като в Швейцария, само че там беше шоколад.

След като се увери, че съм сложил достатъчно захар в кафето, че то е достатъчно горещо, че не ми е студено и възглавничките на креслото са удобни, той премина към деловите въпроси.

— Султан Бей, най-добре подробно да ми обясните банковите си проблеми. Бях приятел на вашия баща, великия герой от революцията. — Това беше една традиционна лъжа, съмнявах се дали някога е виждал първия командващ на волтарианската база. — Смятам вашите проблеми за свои. Така че — говорете.

Казах му, че съм задлъжнял на кредитните фирми, че трябва да им платя и да направя опит за анулиране на кредитните си карти.

А той вече тракаше с пръсти към вратата. Чиновникът донесе палто от туид и мека шапка.

— Имате нужда от професионални напътствия — каза Мудур Зенгин. — Онези типове от кредитните фирми са твърде лукави. Никога няма да си простя, ако те ви въвлекат в беда.

Излязохме, качихме се в таксито и започнахме нашите обиколки. Първа беше „Америкън Опрес“.

— Да анулираме картата ви? — писна мениджърът. — Никога! Ами ако останете клиент на някоя друга фирма от бранша! Та това е дискриминация. Ще ви съдим за опит да опетните доброто ни име! Султан Бей, като изтъкнат гражданин с неограничен кредит вие имате социално-икономическото задължение да поддържате основните световни институции!

Мениджърът на „Америкън Опрес“ така се разбесня, че подчинените взеха да надничат в кабинета, приготвили за всеки случай бухалките, ако си позволим още да го разстройваме.

— Оставете това на мен — прошепна ми Мудур Зенгин.

Отиде при мениджъра и утешително го потупа по рамото. Зашепна на ухото му, а онзи започна да кима и да се усмихва.

— Да тръгваме — подкани ме Мудур Зенгин.

Минахме през „Дънър'с Клъб“. И там същото. Отидохме в „Маскър-Чардж“. Същото. Промъкнахме се в истанбулското леговище на „Старт Бланчинг“ и повторихме ролите си. И така нататък —

кредитна фирма след кредитна фирма. Все същото. Накрая ни остана само една.

— Какво им казвате? — попитах го.

— Много е просто. Казвам им, че ви откривам банкова сметка за изплащане на задълженията. Не бива да си губите времето с такива дреболии. Нужно е само да внесете половин милион в тази сметка, те ще ми пращат платежните нареждания и аз ще им ги изплащам. Вече няма защо да се навъртат около вас.

Прелестно! Точно както исках — повече да не виждам тези гладни хрътки. Смеех се беззвучно. Според моя план в бъдеще никога, никога, ама никога нямаше да бъде използвана нито една от тези кредитни карти!

И така, стигнахме до последната — „Скуййза“. Тук работата беше малко напечена. Нали графиня Крек разполагаше с тази карта. Ако я анулирам, ще научи още при следващия си опит да купи нещо — търговците ще се опитат да я разкъсат на парчета. И в главата на графиня Крек ще се зародят подозрения, току-виж реши да ми поиска обяснения. Можех по-късно да се разправа с нея, стига само Ломбар да ми прати съобщението, че вече трябва да убия Хелър. Но да се сблъскам преждевременно с графиня Крек не беше по силите ми. Нямаше как да прекратя използването на тази кредитна карта.

И разбира се, мениджърът на „Скуййза“ ни посрещна с ликуваща усмивка.

— Аха! Султан Бей! Вашата наложница поддържа традицията, която ви налагат задълженията на гражданин. В Ню Йорк тя купува, купува, купува — и то направо по глобалния си мобилен телефон. Великолепно, Султан Бей. Великолепно!

Погледнах Мудур Зенгин. Стори ми се малко стъписан. Явно за него този фактор бе непредвиден в изтънчените му кроежи на banker. Казах:

— В банката откриваме специална сметка за разплащане с всички кредитни фирми. Сигурен съм, че няма да възникнат никакви затруднения.

— Ох, не знам — въздъхна мениджърът. — Нашата фирма се различава от останалите. Гордеем се с нашия индивидуален подход. И точно затова са толкова високи нашите месечни наказателни лихви. Всъщност тъкмо преглеждах вашата сметка, когато секретарката ми ви

видя да излизате от таксито. Естествено, знаехме, че скоро кацнахте тук с чартърен полет и за двадесет и една минути се добрахте от летището до банката. А след още двадесет и два часа вашият дълг попада в параграфа за 100-процентната наказателна лихва при просрочено изплащане, според новия закон за лишаване на длъжниците от всякакви права. Накратко — ще платите ли или да конфискуваме вилата?

Краката ми омекнаха.

Мудур Зенгин ме прихвана през рамо, за да не падна и се намеси:

— Мениджър, още сега ще ви напиша банков чек за изплащане на дълга.

— А, така ли! — одобри преданият на работата си човек от „Скуййза“. — Този път ще го приемем като лична услуга за вас. Но това не може да продължава.

— Е, все ще намерим някакъв начин да се спогодим — предположи Мудур Зенгин.

— Ами да, има начин — потвърди мениджърът. — Ако ни оставите на съхранение само един от онези сертификати на „Банкова корпорация Цюрих“ — само като допълнителна гаранция, пак си остава ваш — ще ви обещаем най-тържествено да не ви начисляваме наказателни лихви и да не конфискуваме вилата ви, освен, ако в края на някое тримесечие дългът ви надхвърли стойността на сертификата.

— Това е добро предложение — прошепна ми Мудур Зенгин.

Въздъгнах. Какво друго ми оставаше? Измъкнах от куфарчето един скъпоценен сертификат и го оставих на бюрото.

— Всъщност — добави мениджърът на „Скуййза“, — вече съм подготвил договора и разписката. Ето ги. Моля ви, подпишете.

Най-отдолу в договора бе отпечатано със съвсем дребен шрифт, че сертификатът става тяхна собственост, ако в края на някое тримесечие имам каквито и да е финансови задължения към тях. Но нямаше да допусна такава грешка. Подписах се. Мудур Зенгин попълни чек, за да плати досегашния ми дълг.

— А сега запомнете — каза мениджърът, стиснал в челюстите си документите и чека, за да ги остави в сейфа си, — че отсега нататък трябва лично да си плащате сметките. Това е едно от правилата на нашите собственици — банката „Греб-Манхатън“ от Ню Йорк.

Охо! Една от фирмите на Роксентър! Нищо чудно, че толкова добре си вършеха работата!

— Само ако нашите клиенти всеки месец идват да ни се подмазват, можем да сме сигурни, че участваме в провеждането на световните преобразувания, като насаждаме робство и мизерия — изрече мениджърът. — И не забравяйте нашия девиз — „Купувай, купувай“!

Предпочетох да се махна възможно най-бързо.

Слава на Боговете, включително и Аллах, кредитните фирми ми се магнаха от главата!

А тепърва предстояха промени. Боговете да са на помощ на всички онези, които ми се пречкаха и ме тормозеха. Парите са ВЛАСТ, а отмъщението — наслаждение! Сега онези щяха да страдат много повече, отколкото страдах аз. Най-вече Крек и Хелър!

ЧАСТ ТРИДЕСЕТ И ОСМА

ГЛАВА ПЪРВА

Мудур Зенгин ме върна в своя офис. Беше много убедителен. Смъкна палтото и шапката си, увери се, че съм настанен в най-удобното кресло и се заразхожда напред-назад по своя твърде скъп персийски килим. От време на време вдигаше своите тлъсти ръце и лицето си към тавана, сякаш призоваваше на помощ Аллах, а бузите му се тресяха от вълнение.

Накрая и аз започнах да изпитвам лека тревога.

— Сега пък какво се е объркало? — попитах го.

Той спря насред стаята.

— Тази престъпност! Видяхте ли данните — за последното тримесечие се е увеличила трикратно спрямо миналата година. Само като си помисля, че вие, синът на моя най-стар приятел, може би ще лежите бездиханен край пътя, с разбита от злосторници глава...

Пак закрачи с вдигнати нагоре ръце.

Опипах двуцевката, която лежеше на коленете ми.

— Аз съм добре въоръжен.

— О, Аллах! — Той пак се взря в тавана. — Чуй безгрижието на младостта, която не съзнава колко покварени хора се прокрадват наоколо и никакъв куршум не би възпрял гнусните им замисли.

Спря. Потърка замислено двойната си брадичка.

— Банковата охрана — промълви той. — Ако му дам цялата охрана на банката си... Не. Това не е решение на проблема.

— Може би трябва вие да ми кажете какъв е *вашият* проблем — подканих го.

— Парите. Вие ей сега ще ми поискате налични нари. Не, не отричайте. Искате да ми връчите един от онези сертификати и ще настоявате да ви дам срещу него равностойността на половин милион долара.

— Да, тази идея ми се мярна в ума — признах аз.

— Ах, колко безразсъдна е младостта. Чуваш ли го, о, Аллах! — той застана пред мен. — Вие наясно ли сте, че петстотин хиляди щатски долара са равни на ПЕТСТОТИН ХИЛЯДИ БАНКНОТИ ПО

ХИЛЯДА ЛИРИ? Наясно ли сте, че такова количество банкноти биха напълнили ей такъв куфар? — И той широко разпери ръце. — А това означава, че навсякъде ще трябва да го разкарвате с ръчна количка, дори в банята! После ще се уморите, ще купите магаре и каручка. Обаче магаретата са подли! Не мога да позволя синът на моя приятел от детинство, на моя най-добър и скъп приятел, да се унижава, като тича по хълмове и долини след някакво си упорито магаре. Това е недостойно!

Той отново тръгна напред-назад с вдигнати ръце.

Разбрах го. Наистина бих изглеждал глупаво, ако ден и нощ се опитвам да уловя магарето. Пък и са много лукави животни. Все дебнат как да ти хвърлят някой къч.

— Но какво да правя? — попитах.

— Знаех си, че ще се съгласите с предложението ми — каза Мудур Зенгин.

С много ловко движение измъкна от джоба ми четирите сертификата по половин милион долара всеки. Остави ги на своето бюро и се настани на стола.

— Този — започна той, — отчасти ще използваме, за да открием сметката за разплащане с кредитните фирми. А тези — той вдигна останалите три, — ще вложим изцяло в текуща сметка. Значи така — ще наредя на нашия клон в Афийон да ви отпуска каквито и да е суми в турски лири по ваше желание. Можете да теглите и тук...

— Чакайте! — викнах. — Не искам никакви чекове. Някой като нищо ще подправи подписа ми! Може да дойде и никой, гримирай като мен...

— Не, не — успокои ме той. — Касиерите ще бъдат уведомени, че само вие можете да теглите пари, само вие можете да се подписвате, а аз лично ще извършвам счетоводните операции. А когато изчерпите сумата, можете да дойдете в Истанбул и да ми дадете следващия сертификат.

Охо, усетих аз клопката на този тлъст плъх. Сигурно ми пролича.

Мудур Зенгин ме изгледа с непоклатимо хладнокръвие. Неговият студен банкерски глас напълно се различаваше от досегашните му разпалени речи.

— Швейцарците ви дават само 10 процента годишно. Ако ми предоставяте краткосрочни заеми, ще ви осигуря 30 процента, дори

повече.

Стори ми се, че вече знаех какво ще последва. Щеше да ми предложи да му дам всички сертификати от кутията. Отворих уста, за да предотвратя това разбойническо нападение.

Той вдигна ръка, за да ме спре.

— Могли са спокойно да ви дадат от 13 до 18 процента. Както и да е. С швейцарската лихва имате месечен доход от над два милиона долара, така че нека парите си останат там. Главното предимство е, че са на сигурно място. На кредитните фирми дължите около триста хиляди долара и аз дадох гаранция, че ще ги изплатя. Това включва и чека, който дадох на „Скуйза“. Не бих искал да си помислите, че се намесвам в отношенията ви с онази наложница. Но все пак ви съветвам повече да не използвате кредитни карти, накарайте я от време на време да идва при вас, за да взима налични пари. Ще ми предоставите оставащите милион и седемстотин хиляди. Съмнявам се, че можете да похарчите много пари в Афийон. Но дори да харчите по десет милиона лири седмично — а това са само около десет хиляди долара — ще можем да управляваме остатъка от вашите долари в тези четири сертификата така, че те да се увеличават, а не да намаляват.

— Нима? — недоверчиво попитах аз.

— Радвам се, че стигнахме до споразумение — каза той. — Ако така се оправяте с парите си, едва ли тази година отново ще се наложи да отваряте кутията. Може би никога, освен ако решите да купите половин Турция.

Мигах стъписано. Още много имаше да уча за банковите операции!

Той натисна бутона на сигнален звънец.

— Наредих да подготвят документите, докато отсъствахме. Знаех, че ще се вслушате в съвета на един стар приятел.

Чиновникът донесе документите. Носеше и огромен сак с турски банкноти.

— Все още можете да си купите много неща с турските лири, стига да не налитате на вносни стоки — отбеляза Зенгин. — През последните години се отървахме от инфлацията и лирата отново поскъпва. Цигарите местно производство пак струват по сто лири пакета, а чаша кафе е само седемдесет. Трудно ми е да си представя как ще похарчите съдържанието на този сак за една седмица, но това е

именно сумата за първата седмица — десет милиона турски лири, тоест десет хиляди долара. Вие сте милионер и такъв ще си останете, ако бъдете разумен. Подпишете тук.

Значи все пак той не беше мошеник! Той ми помагаше да оправя бъркотията в личните си финанси! Вярно, щеше да положи усилия и банката да се облажи от цялата работа, но нали аз щях да съм по-богат от всякога!

С големи мъки се измъкнах от кабинета му, повлякъл тежкия сак, който едва не ми изтръгна ръката от рамото. Но се чувствах по-богат от Крез и цар Мидас, взети заедно!

А богатият Грис е изключително опасен Грис, както някои хора щяха да се уверят съвсем скоро.

ГЛАВА ВТОРА

— Божичко, шефе — промълви таксиметровият шофьор, — да не си я ограбил тая банка?

Очите му се изцъклиха, когато ми помогна да напъхам сака в колата.

Потеглихме. Минахме край централната поща, кривнахме по страничните улички, скоро таксито пъхтеше нагоре по хълма към големия пазар. На всеки няколко метра шофьорът ахкаше и се възторгваше.

След може би трийсет и петото „Леле мале“ и необичайно голям брой избутани колички и щандове, съпроводени с крясъци и размахани юмруци, забелязах, че пътуваме в южна посока. Улицата отпред не беше достатъчно широка, за да мине колата по нея, пък и ако щяхме да се връщаме в Афийон, трябваше да се движим към моста през Босфора, към азиатската част на Турция.

— Ей! — едва чух гласа си сред виковете на пешеходците наоколо. — Сбъркал си пътя!

Той рязко натисна педала на спирачките. Крайно време беше. Предницата на таксито тъкмо се промушваше в кошничарско магазинче и дебелата продавачка се мъчеше да излезе иззад хаоса от съборена стока.

— Леле мале — прошепна таксиметровият шофьор.

Просто си седеше отпред и нищо не правеше. Тупнах го по темето. Поне това привлече вниманието му. Обърна се, посегна към големия сак с парите и премери тежестта му на ръка.

— Майчице — задъха се той. — Офицер Грис, това наистина ли е твое?

— Няма защо да се съмняваш — сопнах се. — Ще имам по толкова всяка седмица. Сега завий и да караме към дома! Имам много работа, а ни чака дълъг път.

Някакви хора думкаха с юмруци по прозорците на колата. Реших да направя нещо, за да ги спра. Спуснах едното стъкло, промуших нагоре цевите на рязаната пушка и натиснах спусъците.

Но не постигнах желания ефект. Тълпата стана още по-многолюдна.

Все пак обучението ми в Апарата си каза тежката дума. Бръкнах в сака, измъкнах пълна шепа дребни банкноти и ги пръснах над главите на хората.

Истинска магия. Около нас незабавно се освободи достатъчно място, за да завием, докато онези навън се боричкаха за парите.

Шофьорът се възползва от положението. Веднага продължихме по пътя си.

— Колата! — възкликна той. — Оставена е в Бейоглу. Не се притеснявай, ей сега ще стигнем там.

Профучахме край Египетския пазар и не след дълго колелата вече трополяха по моста Галата, свързващ Златния рог с Босфора.

Подминахме множество бълващи дим заводи, заобиколихме някои съмнителни улички и накрая се озовахме в район, който някога може да е бил имение, но сега представляваше „геджеконду“, което означава „построен за една нощ“ — най-окаяни, едва стъкмени бордеи.

Гумите се хлъзгаха по калта и боклуците, таксито доближи останките от някогашна конюшня, пригодени като опорна задна стена на няколко барачки от ръждива ламарина.

— Остави ме аз да преговарям — помоли шофьорът Ахмед. — И метни палтото върху сака с парите.

Излезе и тръгна към някаква паянтова врата.

Направих, каквото поиска. И като видях що за хора се мотаеха наоколо, презаредих двуцевката. О, Богове, какво мизерно свърталище!

Таксиметровият шофьор не се забави много. Махна ми да изляза от колата и грижливо я заключи. Зашепна ми:

— Виж какво, да няма никакви викове от радост или нещо подобно. Това там е истинска находка. Оня генерал някога притежавал имението. Бил много известен човек. Тукашните жители и представа си нямат колко е ценна тая кола. Затова недей да ахкаш и охкаш, като я видиш. И не си подхвърляй шапката нагоре. Остави ме да се спазаря.

Съгласих се. Наведохме се, за да минем под горния праг, минахме през полусрутен коридор и се озовахме в мъждиво осветено помещение.

Избухна взрив от писукане и пърхане. Навсякъде подскачаха уплашени пилета!

Очите ми се нагодиха към здрача. Пред мен се очертаваше някаква неясна внушителна форма. Беше покрита с овехтял армейски брезент. А брезентът беше изцяло покрит от курешки.

Отдясно се чу зловец кикот. Там стоеше много стар мъж. Носът му приличаше на клюн. Нямаше нито един зъб. Смехът му напомняше за Дявола от Манко.

През странична врата нахлу жена, за чиято пола се държаха две голи деца. Беше много дебела и изключително мръсна.

— Къде е колата? — прошепнах на Ахмед.

— Ето я пред тебе — посочи той. — Но не вдигай брезента. Всичко съм проверил. Няма проблеми.

Все пак надникнах отблизо. Видях толкова изпусната гума, че ръбът на колесника я бе прорязал. Вдигнах брезента още малко. Отскочих. Гледах се очи в очи с някакъв яркочервен орел! Крилата му бяха разперени. Имаше и рогца! Сетих се, че е нарисуван на вратата.

— Един от праотците на генерала е бил турският герой Култегин — зашепна таксиметровият шофьор. — Орелът е част от неговия герб. Нали е страхотен?

Пуснах брезента и изтрих пръстите си със стиска слама.

— А зад орела има ли въобще някаква кола? — заядох се аз.

— Производство на „Даймлер-Бенц“ — прошепна Ахмед. — Не оставяй външният вид да те подведе. Зарязана е тук вече четвърт век. Ще трябва малко да я поизлъскаме.

Мръсната жена заговори, сякаш подхващаше отново прекъснат безплоден спор.

— Няма да приема нито лира по-малко!

— Да, ама искам да видя регистрационните документи — възрази Ахмед. — Откъде да знам дали са редовни?

Тя бръкна в джоба на престилката си.

— Тук са и аз съм собственичката. И не се надявайте да ме измамите! Бях му готвачка, съдът ми даде колата вместо заплатата, дето въобще не я и видях. Можеш да спориш до пръсване, ама няма да смъкна и една лира! Знаем ви аз, мошеници такива. Тая кола има историческа ценност. Гръмнаха го, както си седеше отзад.

— Ха, някой ми разправяше, че била бронирана — прошепнах ядно на Ахмед.

— Спуснал стъклото да подиша свеж въздух — обясни той. И се обърна към жената: — Добре де, ханъм, щом така искате, така ще бъде. Припряно го задърпах за ръкава.

— Чакай, чакай. Ами че това чудо даже не може да потегли само! Ахмед си освободи ръката.

— Нали ти казах да не показваш никакво вълнение — прошепна ми той. — Ще ги накараш да качат цената.

Изстенах безмълвно. Значи голяма част от седмичните ми джобни пари трябваше да бъде похарчена за купчина ламарини!

Ахмед и жената силно си стиснаха ръцете. Тя каза:

— Ще подпиша документите, щом видя парите.

Ахмед ми рече:

— Ето ти ключовете. Не искам да пипам парите, твои са си. Изтичай да донесеш двеста хиляди лири.

Стоях като зашеметен. Едва не се разсмях. Но навреме си спомних предупреждението му. Изтичах до колата и отворих сака. Стиснах пълна шепа банкноти, заключих таксито и се върнах на бегом. С мъка потисках хиленето си. Двеста хиляди лири бяха равни на само двеста долара!

Старецът си стоеше настрана и се подсмиваше гадно.

Ахмед накара жената да подпише и наброи двеста банкноти по хиляда лири, после ѝ каза, че някой ще дойде да прибере колата.

Качихме се в таксито и потеглихме.

— По едно време започнах да се тревожа — сподели той с мен. — Боях се да не издадеш, че на практика направо крадем тази кола.

— Но защо е толкова евтина? — недоумявах аз. — Та това е цената ѝ като отпадъчно желязо.

— Генералът май не познал на чия страна да застане — каза Ахмед. — Опитал да направи нещо като контрапреврат. Но ние се занимаваме с коли, а не с политика. Трябва да се отбия на улица „Йолджузаде“, там е гаражът, където научих за колата.

Скоро пристигнахме в малко по-цивилизована част на Бейоглу, откъм северната страна на Златния рог. Влязохме в двора на небрежно поддържан гараж, наоколо се виждаха камиони в различни етапи на разглобяване.

Набит, груб турчин дойде при нас, Ахмед го отведе настрана. Показа му регистрационните документи. Разговаряха тихо, но

изведнъж гласът на турчина се извиси във вик.

— Но нали — врясна той, — лично отидох там да я огледам! Нужни са нови гуми, нови маркучи, нови накладки, нов ауспух, нова тапицерия, какво да приказваме пък за скоростната кутия! Нито с лира няма да смъкна...

Ахмед го успокои. Отведе го още по-надалече. Най-сетне се върна в таксито.

— Все пак си наложих своето. Ще я направя като нова, но трябва да му платим предварително. Дай ми пет хиляди от онези банкноти по хиляда лири.

— Пет милиона лири! — ахнах аз.

— Ами да. Вече не произвеждат резервни части за този модел и се налага да бъдат изработени една по една. Че това са само пет хиляди американски долара. Нали вече я притежаваме. Не можем да я зарежем. Току-виж полицията започне да ни глобява.

Знаех, че трябва да се примиря с поражението.

— Нека ти помогна да ги преброиш — предложи той.

— Не, не — отказах. — Вече никой няма да пипа парите ми, освен мен.

Започнах да вадя пачки банкноти по хиляда лири. В сака останаха по-малко от половината.

Той отнесе парите с голяма кошница.

Е, добре, това все пак беше еднократен разход. Пък и нали винаги можех да поискам още пари от банковия клон в Афийон.

Питах се как ли всъщност изглеждаше колата под дебелия слой курешки.

ГЛАВА ТРЕТА

По пътищата, отгпкани от Александър Велики, от римляните, завладели източните земи, от кръстоносците, устремили се към святата си цел, аз бързах към Афийон.

Старото такси „Ситроен“, управлявано от Деплор от планетата Модон не можеше да се мери с величествените жребци, носили гигантите на историята при завоюването на Азия, но пък беше несравнимо по-бързо от тях. И както винаги е било, царствено пренебрегнахме крясъците и размаханите юмруци, протестиращи от край време срещу нахлуването в Анадола и проливането на кръв. Движихме се с деветдесет до сто мили в час, без да ни е грижа за останалите коли, камиони и магарета по шосето. Отминавахме ги твърде бързо, за да разчетат номера на таксито, пък и нали бяха само едни отрепки, които дори не заслужаваха презрението на завоевателя.

Да, имаше много неща, които да променя.

И промените започнаха от мига, когато зърнах агресивно забилия се в небето назъбен връх Афийонкарахисар. Зимният въздух на това високо 3000 фута плато бе чист като кристал този ден, а над него 750-футовата скална грамада сякаш бе щръкнал пръст на някой бог. Стори ми се, че виждам знамение.

— Къде мога да намеря Мюсеф и Тургут? — подвикнах на таксиметровия шофьор.

Това бяха двамата местни борци, които Хелър преби.

Карайки бясно из покрайнините на града, той отвърна:

— Ами не съм ги виждал, откакто излязоха от болницата. И май никой не ги е виждал.

— Намери ги! — заповядах. — Веднага!

Пред нас от едно местно такси излизаха пътник и козел. Ахмед наби спирачки и ние със скърцане се заковахме до другата кола. Набързо размени реплики с шофьора му.

След малко карахме по една затънтена уличка. Спряхме пред схлупена порутина.

Ахмед прегазиде натрупания в двора боклук и почука на хлабаво окачената врата. Тя се откряна едва-едва. След минута таксиметровият шофьор се върна при мен.

— Вьтре са. Обаче с никой не искат да приказват.

Натьпках в джоба си пачка лири и излязох от колата.

— Заклучи, за не докопа някой парите, после избий вратата с ритник. Влизам след тебе.

Окуражен от двуцевката в ръцете ми, Ахмед направи каквото му казах и предпазливо отскочи встрани.

Аз креснах в тъмната стая:

— Дойдох да ви предложа работа!

Отвьтре се чу забързан шепот, сякаш шумоляха бягащи плъхове. После някой отговори:

— Не ти вярваме, но все тая, влизай.

И аз влязох. Вьтре беше тъмно и мръсно, стаята повече приличаше на кална дупка, отколкото на жилище.

Мюсеф и Тургут стояха до отсрещната стена. Направо бяха заприличали на сенки. Сигурно всеки бе смъкнал по стотина фунта тегло и сега жълтеникавата кожа висеше посивяла по скелетите им. Бяха увити в парцали — вероятно са били принудени да си продадат и дрехите. Виждах пред себе си доста закъсали биячи. Точно каквото търсех.

— Как сте? — попитах ги.

Мюсеф каза на Тургут:

— Тоя ни пита как сме. Да не е сляп?

А Тургут отвърна:

— Че кажи му де. Носи пушка.

И Мюсеф започна да обяснява:

— Откак оня проклет тъпак от Службата за наркотици ни претрепа, никой не ни търси да бием хора. „Бибипецът“ ни развали доброто име.

Тургут добави:

— И само ни правеше мръсни хватки, като не го гледахме.

Говореха за Хелър. И досега вярвах на измислицата ми, че той работи за американската Служба за борба с наркотиците. Сърцето ми се сгръ от добри чувства към тези мъже.

— Имам за вас постоянна работа — казах им. — Ще ви наема да дресирате слугите във вилата. Всички са мърлячи и ленивци. Поднасят ми студено кафе и топли пъпеши. Не ми се кланят и не ми целуват петите.

— Искаш да ги избием ли? — попита Мюсеф.

— Искам така да ги подхванете, че щом си свия кутрето, да подскачат като гърмени зайци, да ме обслужват тичешком, да ми се кланят по три пъти, щом ме зърнат и да ми целуват петите, когато излизат от стаята.

— А може ли да ги обработим малко с оловни тръби? — попита Тургут.

— С камшици — уточних аз. — И с юмруци, когато е нужно. Ще се сменяте един друг, защото винаги един от вас ще стои на пост пред вратата ми. През цялото време ще носите оръжие и ако се опита да влезе някой, когото не желая да виждам, ще го застреляте.

Както мразеха Хелър, никога не би успял да се промъкне при мен!

— Ще ни храниш ли? — попита Мюсеф.

— Колкото ви побират коремите — обещах. В края на краищата, храната им щеше да се плаща от фондовете на базата, а не от моя джоб. — Дори понякога ще ви давам пари.

— Слава на Аллах! — възкликнаха двамата.

— Има още нещо — добавих. — Ако нещо се случи с мен или моите пари, моят приятел, най-могъщият банкир на Турция е издал заповеди да не се жалят сили за издирването и убийството ви.

— Аллах да ни пази от беда! — изреваха те в хор.

— Ако слугите във вилата ми угаждат и докато аз и парите сме в безопасност, ще имате лека и сладка работа — Хвърлих шепата банкноти на пода. — Купете си някакви дрехи и веднага след това се явете при мен във вилата.

Ох, как скочиха към парите! И щом ги стиснаха, останаха на колене и се поклониха.

Магнах благо над главите им и си тръгнах.

О, какви промени започваха!

— Карай, карай! — рекох на шофьора и литнахме като ракета през града, по пътя към острието на Афионкарахисар, към планините и вилата.

Колата спря в двора. Портиерът дори не си беше на мястото. Ха, не подозираха какво им е приготвила съдбата. Но първата ми мишена не бяха слугите.

БМВ-то също беше в двора и знаех, че Утанч си е в стаята. Ритнах вратата.

— Аз съм! — изкрещях. — Имам някои новини за тебе.

Бях уверен, че така ще я накарам да отвори.

Точно това стана.

Двете момченца седяха на пода и оцветяваха детска книжка. Заговорих внушително:

— Току-що проведох съвещание с моя banker. Той смята, че ако тук някой продължава да използва кредитни карти, ще бъде съсипан моят финансов имидж. Така че ако направиш дори само една поръчка с кредитна карта, дори за кутия цигари — посочих ѝ с пушката двете момченца, — ще ги убия.

Тя впи поглед в мен. Но съзря яростния решителен блясък в моите очи. И промълви:

— Какво ли друго да очаквам от тебе, „бибипецо“.

— Не се и съмнявай — казах ѝ. — Ако искаш пари, можеш да припълзиш на колене при мен. Ясно ли ти е?

Тя тресна вратата. Но аз бях сигурен, че добре ме е разбрала. Щеше да дойде за пари, при това на колене.

Това беше уредено.

Платих на Ахмед двеста банкноти по хиляда лири за свършената пред деня работа. Тези двеста хиляди лири бяха повече, отколкото бе виждал през последния месец. Той вдигна за поздрав двете си ръце, от които стърчаха банкноти, силно изненадан и зарадван. Но нали на тази планета той беше единственият ми приятел, останал верен докрай. Спрямо него не биваше да проявявам скъперничество, колкото и да олеква сакът с парите.

Налагаше се този ден да отскоча до още едно място. Заключих парите в сейфа си (едва ги натъпках) и като не забравих да окача на врата си контролната звезда, взех последната торба и слязох по тунела.

Богове, само как се изненадаха антиманкосите, като ме видяха! Щом влязох в тяхната стая, всички скочиха.

— Върнахме се значи — промърмори Стаб, наклонил триъгълната си глава към мен, — а хората от хангара ни разправят, че

били направили оная платформа куха и екипажът на „Бликсо“ я напълнил с нещо! Знаех си аз, че теглото не е колкото трябваше.

— И с какво била напълнена според тях? — попитах.

— Те не знаеха, но ти знаеш.

— С най-качествено уиски — осведомих го. — Исках да го използвам за подкупи. Обаче ви нося лоши новини.

— Друго не съм очаквал от тебе — сопна се Стаб. — Тука се обзалагахме, че си прибрал плячката за себе си.

— Открих — започнах да обяснявам, — че трезорите със златото всъщност са на две мили под земята, далеч извън обсега на линейния скакач. И едва не ме гепиха. Стрелях с бластер, опрях и до пушката. Виж колко нагар има в цевите. Но си пробих път за бягство и ето ме тук.

— Ей, на това му викам аз да не ти пука — обади се един от инженерите.

— Точно така — съгласих се. — И преди най-несправедливо да ме обвинявате, че правя номера на собствената си банда, вижте това. Щом разбрах, че няма как да се доберем до трезорите, докопах каквото можах и офейках.

Връчих им тежката торба с бракуваните камъни.

Изсипаха малко на масата и ги зяпнаха. Да ви кажа, тези камъчета много красиво блестяха в лъчите от светлинните плочи.

— Гледайте бе, гледайте! — единият пилот държеше срещу светлината грамаден фалшив изумруд.

— Ами тия! — възкликна инженерът, напълнил шепа със синтетични диаманти и негодни за нищо дребни рубини.

— Всичко това е за вас — заявих великодушно. — Разделете си ги както желаете. За благодарност, че сте добри приятелчета и за да ви компенсирам за неуспеха със златото.

Очите на капитан Стаб се навлажниха.

— Грис, ти си голяма работа, макар и да си офицер!

От този пиратски боклук едва ли бих могъл да очаквам друга похвала.

Върнах се в стаята си, подхилвах се неспирно.

— Грис — обърнах се към отражението си в огледалото, докато се събличах за напълно заслужен отдих, — сега нищо не може да те

спре. Всички проблеми са само рояк бръмчащи мухи и с малко хитрост и много пари ще ги избиеш до една. Хелър и Крек също.

Изтегнах се в леглото, за да се отдам на прекрасни кървави сънища.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Спах непробудно, наваксвах си за преживелиците от последните дни. Когато станах, облякох нов, червен спортен костюм. В момента дежурен бияч беше Мюсеф. Карагъоз имаше синина под едното око и макар да беше вече следобед, веднага получих закуска, в която кафето беше горещо, пълешът студен, а яйцата — превъзходни.

Около мен започваха видими промени. Беше чудесно.

Засега нямах спешна работа и реших да посъбера малко информация. Това е добро извинение за мързела, когато се чувстваш потънал в самодоволство и не ти се работи. Пък и имах желание да се наслажда на страданията на онези, за които животът скоро щеше да се превърне в агония.

За първи път бях събрал двата екрана на едно място. Така можех много по-точно да преценявам реакциите и постъпките им — нали понякога Крек поглеждаше Хелър, както и той нея.

Включих първо екрана на графиня Крек. И не ми трябваше втори екран, за да узная как изглеждаше днес. Тя миеше прозорец! Отражението ѝ в стъклото беше съвсем ясно заради мръсния нюйоркски въздух навън. Бе облякла космонавтски работен комбинезон и бе прибрала косата си под една от бейзболните шапки на Хелър!

Нещо помръдваше вдясно от нея. Котаракът седеше на бюрото и си чистеше муцуната с лапичка.

Е, ако за нея да се залови за работа, която по-бързо да ги върне на Волгар, означаваше да мие прозорците в офиса, нямаше от какво да се притеснявам. Стига да ги бавя достатъчно дълго, да им преча да свършат каквото и да било, все някой ден щеше да пристигне съобщението, че отчетите на Хелър вече нямат значение и мога безпрепятствено да убия и двамата. Хайде, Крек, търкай по-силно. Миенето на прозорци ти подхожда.

Зад нея имаше някой — стоеше неподвижно и я гледаше втренчено в гърба.

Изи!

Крек също усети присъствието му. Изтри прозореца за последно и се обърна. Изи заотстъпва. Свлече се в края на един диван и зариди!

Графиня Крек каза:

— Стига де, Изи. Сега пък какво се е объркало?

Той подсмръкна и отвърна дрезгаво:

— Вие сте твърде красива, за да живеете в офис.

Красива ли? В тези торбести дрехи на космонавт и с бейзболна шапка на главата? Каква ли хитрина бе намислил Изи? Бях готов да се обзаложа, че е някакъв мръсен трик. Зачаках любопитно продължението.

Крек се опита да го утеши.

— Изи, този офис е много уютен.

— Не, не — възрази той, — не е достатъчно добър за вас. Вие заслужавате най-разкошния апартамент.

Тя май се замисли за това. И каза:

— Е, нали имам кредитна карта. Мога да наема някой.

Косата ми щръкна от ужас!

И тогава Изи изрече нещо, което ми сгръ душата. Отново се уверих какъв верен съюзник имам в негово лице.

— Не, не, не! Аз нося отговорност за мистър Джет. Ако някой трябва да наема апартамент, аз ще се занимавам с това. Моля ви, обещавайте ми да не се занимавате с подобни неща. Вие няма да намерите нещо, което да е достатъчно хубаво за вас.

Не можех да схвана смисъла на тази уловка. Той да не би да се стремеше да лапне комисиона?

На екрана на Хелър виждах само сменящи се асансьори и коридори. Накрая видях офиса и през неговите очи, когато влезе. Погледна Изи.

— Какво е станало?

Вече и на двата екрана гледах разплакания Изи. Сочеше безпомощно графиня Крек.

Хелър се обърна към нея.

— Мила, би ли отишла в „стаята за мислене“. Затвори вратата, за да различиш проблема, преди Изи пак да е скочил отнякъде и да се наложи да го спасявам.

Щом графиня Крек излезе, Хелър попита:

— Изи, какво не е наред?

Изи си триеше очите с опакото на дланта.

— Барманът си мисли, че тя е кинозвезда или пък непременно ще стане такава. Агенцията за модели в другия край на коридора ми досажда всяка минута, че тя трябвало да се яви на конкурса „Мис Америка“, за да сключат договор за участието ѝ в реклами на „Кока-Кола“. Бумбум твърди, че тя е най-хубавата жена на тази планета, А аз съм един некадърник и я принуждавам да живее тук, вместо да си има свой дом.

— Добре де — каза Хелър, — купи някакъв апартамент.

Изи отново се разрида. Накрая успя да овладее гласа си.

— Да, ама не мога. Едва си покриваме разноските с арбитражните операции. Онези от Данъчната служба все ни притискат, а няма с какво да им платим. И когато влязох тук преди малко, осъзнах, че я обричам на несгоди и бедност. Това така ме разтърси, че вече не мога да го понеса!

— Добре, добре — рече Хелър. — Ще отида да изкарам малко пари.

Изи ме изуми. Тъкмо подготви почвата за някакъв изтънчен мошенически номер, а сега подскочи и панически заразмахва ръце.

— Не, не, не! Недей пак да убеждаваш някой да стреля по тебе, за да прибереш парите за убийството. Твърде опасно е!

Хелър се разсмя.

— Ще измисля нещо друго.

— Поемаш моите задължения, но аз само това заслужавам. Но моля те, моля те да не правиш нищо безразсъдно!

— Мога само да ти обещаая, че ще се опитам — каза Хелър.

Крек излезе от другата стая. Слагаше възглавница в калъфка. Изи незабавно скочи към вратата и избяга.

— Какво му става? — попита Крек.

— Смята, че си прекалено красива — обясни Хелър. — Но и аз мога да потвърдя това. Особено, когато имаш на нослето си малко първокачествени нюйоркски сажди.

Тя метна възглавницата по него. Той я хвана и като се престори, че я връща, целуна графинята. Ослепителен блясък и на двата ми екрана!

Но Хелър не я задържа дълго в ръцете си. Пусна я и отиде до барплота. Тя остана на мястото си, загледана в него. Хелър взе

вестник, захвърлен от някого. Започна да го прелиства.

— Пари — мърмореше си тихичко. — Пари, пари и пак пари. Тази планета не се върти около оста си, ами около парите!

Твърде бързо прескочи страницата с комиксите и не ми позволи да видя какво ставаше с Бъгс Бъни напоследък.

Внезапно погледът му се закова в една реклама.

АТЛАНТИК СИТИ

ЗИМНИ ЗАБАВЛЕНИЯ В ПЕТТЕ КАЗИНА

ФАНТАСТИЧНИ ВЪЗМОЖНОСТИ!

АКО ВИ Е ДОШЛО ДО ГУША ОТ СМЕТКИ В НЮ
ЙОРК, ЕЛАТЕ ДА СИ ПОЕМЕТЕ ДЪХ КРАЙ
РУЛЕТКАТА!

Той вдигна поглед и каза на Крек:

— Твърде много работиш. Отиваме в Атлантик Сити.

Тя престана да прибира принадлежностите за почистване и го изгледа стъписано.

— КАКВО? И да оставим недовършена работата ти на тази планета?

— Не, не. Нямам предвид родната Аталанта на Манко. Говоря за Атлантик Сити в Ню Джърси. И си измий лицето. Там ще пипаме чисто.

— Къде се намира това място?

Хелър ѝ показа рекламата. Не бе я прочел цялата. Отдолу бе написано:

БЕЗПЛАТНО ШОУ

КЛОУНИ И МАЙМУНИ

РОКБАНДАТА „ДИНГЪЛПУП“

— Охо, познавам я — сподели графиня Крек. — Искам да се видя с нея, ще я попитам кой стил ще се наложи през пролетта.

Зад тях се чу глас.

— Има ли някой вкъщи? — Беше Бумбум. Носеше сак. — Извинявай, Джой, ама ония тъпчовци в супермаркета не бяха чували за „горещ главотръс“. Затова ми дадоха „Баварска ментова мока“ и шампанско. Ама според мен повече си отива с уиски. Че даже котакът не близва шампанско — влиза му в носа.

— Къде остави таксито? — попита го Хелър. — Ние отиваме в Атлантик Сити.

Показа рекламата. Показалецът на Бумбум се забодде в последния ред. Сочеше го на Хелър:

„Скалпело Казино Корпорейшън“, Ню Джърси

Бумбум каза:

— Може и да са дребни риби, ама са гнусари. Мафията на Атлантик Сити. Ако искаш да разпердушиниш тая дупка, по-добре и аз с някоя пушка да ти пазя гърба. Само дето офицерът по условното освобождаване е много задръстен — не ми дава и да стъпя извън Ню Йорк. Затова бъди особено предпазлив, Джет — нали чуваш какво ти казвам?

— Нищо няма да се случи на дамата и на мен — обеща Хелър.

Очите на Бумбум зейнаха стреснато.

— Дамата ли! Значи и Джой ще дойде с тебе? Исусе (извинявай, Джой), но тя е твърде красива, за да се пулят по нея ония типове! Те не заслужават и да я гледат!

— Ще се погрижа за нея — обеща Хелър.

— Ох, Джет — въздъхна Бумбум. — Онова място е „бибипски“ (извинявай, Джой) опасно. Ония „бибипци“ (извинявай, Джой) хич не гледат по кого стрелят. — Явно забеляза, че Хелър не се впечатли. За миг се предаде, но опита друго. — Е, поне няма да я оставя да се друса

двеста и петдесет мили в това „бибипано“ (извинявай, Джой) такси. Ще се обадя на хеликоптерната служба, имат бързи машини по линията до Атлантик Сити, така е и сигурно, и удобно. Ще ви откарам до площадката с таксито.

Той сграбчи най-близкия телефон.

Хелър обикаляше из офиса и вземаше разни неща.

Графиня Крек се втурна към стаята за отдих на секретарките и тресна вратата. Досетих се, че искаше да се преоблече и да си приготви багажа.

Не можех да сдържа усмивката си. Мафията на Атлантик Сити. Знаех всичко за тях. Специализираха се в отвличане и пребиване на хора, спечелили твърде много от хазарт.

Въодушевлението ми се усилваше. Вече нямаше начин да се проваля. Ако Хелър загубеше пари, щяха да останат още по-малко за прииждащите сметки. А ако спечелеше, мафията на Атлантик Сити щеше да го връхлети, току-виж двамата с Крек се озовали в болница.

Какъв възхитителен ден! За мнозина това беше една студена зима. Но ми се струваше, че това е най-приятният сезон. Целият свят сякаш бе обкичен с рози!

ГЛАВА ПЕТА

Въпреки зимния студ, излязох и обиколих двора. Сякаш имах пружини в краката си и не можех да се заседявам прекалено дълго.

Сега беше дежурен Тургут. Носеше ново палто от овча кожа, ботуши и шапка. Освен това носеше и тояга. Изглеждаше поохранен. Поклони ми се тържествено. Това беше хубаво.

Зървах за миг лицата на някои от слугите. Бяха пребледнели от уплаха. Колко доволен останах!

БМВ-то не се виждаше, нямаше и следа от момченцата. Каква приятна тишина!

Прибрах, почистих и смазах някои от оръжията, за да запълня с нещо времето. Докато се занимавах с това, пъхнаха съобщение под тайната врата.

„Уведомявам ви, че премествам преподавателите в района на Атлантик Сити.

Рат“

Примигнах от изненада. Бях забравил, че Крек и Хелър ще излязат извън двестамилния обхват на преподавателите. А той как бе научил?

За да компенсира липсата на своя партньор Търб, Рат сигурно бе сложил свои подслушвателни устройства в офиса. Може би дори бе прикачил устройства на самите Хелър и Крек. Окуражих се. Значи дори Рат съм уплашил достатъчно, за да си изпълнява задълженията за разнообразие. Да, животът ми потръгна в правилна посока!

Хелър и Крек нямаха дори нищожен шанс! По всяко време можех да заповядам убийството им. Само трябваше Ломбар да ми събщи, че каналът на Хелър за връзка с волтарианското правителство вече не действа. Дотогава само трябваше да следя да продължи бавенето им, така че с нищо да не объркват плановете на Ломбар! И несъмнено вече разполагах с парите за това!

Снизходително, като човек наблюдаващ сакат кон, понечил да участва в състезание, аз насочих вниманието си към екраните.

— Но за какво служат тези глупави перки отгоре? — искаше да знае Крек.

Седяха в пътническата кабина на хеликоптер с още няколко човека.

— Те охлаждат главата на пилота — пошегува се Хелър.

— Ох, Джетеро, пак си правиш майтап с мен.

— Ами, никога. На тази планета имат много разгорещени пилоти.

— Поне едно знам със сигурност — нямат антигравитационни аеробуси. Би могъл поне да ги научиш как да правят горещ главотръс.

— Ще сложа това на първо място в списъка си — рече Хелър. — Виж, онова там е Атлантик Сити.

И двамата надникнаха през илюминаторите към мрачния зимен пейзаж. Сивите вълни на Атлантика унило се разбиваха по плажа. Ледени пръски се лепяха по кейовете. Високите сгради на хотелите стърчаха над затворените заведения по крайбрежната улица.

Хелър каза:

— Слушай внимателно. Не ме наричай с името Уистър. Казвай ми Джони. Ще се преструваме, че си някое лъскаво маце, което току-що съм свалил.

Графинята се наежи.

— Това не ми харесва много! И защо не бива да те наричам Уистър?

— Това име взе да става прекалено известно.

— Аха, знаех си аз, че ще се прочуеш тук.

— По адски неприятен начин — допълни Хелър. — Но сега няма да говорим за това. Ти просто се дръж като лъскаво маце.

— Надушвам някакъв номер — заяви Крек.

— Да, има нещо за оправяне. Разорени сме.

Крек поклати глава.

— Мога да купя всичко, което ни е нужно. Имам кредитна карта.

— Не можеш да купиш онова, което ни е нужно, за да се разплатим с Данъчната служба.

— Въобщо ли няма да ми обясниш срещу какви противници ще се изправим тук?

— Мафията на Атлантик Сити контролира хазарта. И едва ли ще се отнесат много мило към намеренията ми. Специалисти са по съдиране на кожи, но този път ние ще им съдерем кожата.

— Не искам да се забъркваме в нищо криминално — отсече Крек.

— Няма. Всичко е по закона. Но съвсем случайно разполагаме с „техническо предимство“. Виж какво, може да те помоля да направиш няколко залагания и да се погрижиш за печалбите, ако нещо стане. Работи ли радиото в яката ти?

Тя докосна нещо под палтото си и произнесе:

— Проба.

Звукът като че се чу от неговата яка. Той също докосна дрехите си:

— Проба.

Сега звукът се чу от нейната яка.

Използваха миниатюрните предаватели на Спърк! Е, и това нямаше да им помогне.

Станаха, за да излязат от кацналата въздушна машина, вече можех да видя какво са облекли — важна информация, в случай че се разделят.

Примигнах. Тя беше натруфена с бяла кожена шапка, бели ботушки, чантичка и ръкавици. Панталонът ѝ, вероятно част от костюм, беше метално син. Но коженото ѝ яке ми опъна нервите. Сива чинчила! Макар и да беше дълго само до кръста, трябва да е струвало цяло състояние! Някой друг може би щеше да се впечатли от облеклото ѝ, но аз усетих само удара по банковата си сметка.

Хелър бе избрал сив костюм и сива шапка с широка периферия. Сега обличаше тренчкот от черна лицева кожа.

Сред другите хора в тълпата тази двойка изпъкваше като морски фар! Още по-добре! Мафията на Атлантик Сити без затруднения щеше да ги проследи, за да им отнеме спечеленото.

Празнично настроените любители на хазарта се качиха в чакащия ги микробус.

Хората в Атлантик Сити очакваха, че ще забогатеят много бързо, когато през 1976 година щатът Ню Джърси се сдоби с правото да открива казина. И макар че в този западнал град на карнавалите бяха построени няколко нови хотела, големите му надежди не се оправдаха.

При едно от предишните ми идвания на Земята се запознах с наркотрафикант, който ми разказа цялата история. Мафията постепенно сложила ръка на казината и понеже не позволявала на никой да спечели, надеждите на града да съперничи на Лас Вегас бързо се стопили.

Според мен бяха стигнали до доста отчаяно положение, щом наред зима устройваха тези шумни веселби. Вледеняващият вятър откъм Атлантическия океан едва не издухваше хората от крайбрежната улица. Трудно ми е да се сетя за нещо по-тъжно от карнавален град извън туристическия сезон.

Хелър и Крек тъкмо слязоха от микробуса и веднага забелязаха името „Мейми Буумп“. Бе написано с най-дребните букви, най-отдолу на най-голямата реклама по фасадата на най-голямото здание, където естествено беше най-голямото казино.

Пребориха се с вятъра и успяха да влязат. Оставиха палтата и шапките си на гардероба и се качиха на мецанина над голямата зала в казиното. Покрай парапета имаше няколко маси и столове. Хелър се канеше да настане графиня Крек до една маса, когато тя възрази:

— Не, не. Ти се занимавай с каквото си решил. Аз ще мина зад кулисите, дано да открия Мейми.

Хелър седна и се загледа в гъмжилото долу.

За мен беше истинска изненада да видя толкова хора, особено в ранния следобед.

Казиното беше наистина огромно. Точно под Хелър имаше наредени три маси за рулетка. Залаганията вървяха непрекъснато и макар залата да не беше претъпкана, играчи не липсваха.

Хелър се обърна да разгледа мецанина. Вдясно и вляво от него имаше големи квадратни колони, които оформяха подобие на ниша до парапета. Зад него имаше обширно фоайе, застлано с мокет. Надясно един коридор водеше навътре в хотела. А точно зад Хелър друг коридор се отдалечаваше към редица врати, може би на спални.

Хелър носеше чанта. Сложи я на масата и я отвори. Първият предмет, който извади, приличаше на голям калкулатор. Поне така изглеждаше. Той махна дъното — вътре бе поставен неговият украсен, инкрустирай със сребро и гравирани, автоматичен „Лама 45“! Досетих се, че както е бил във фалшивата сметачна машина, детекторите не са засекли пистолета преди качването на Хелър в хеликоптера. Той

провери оръжието и го бутна в кобур отзад на колана си. Взе и няколко пълнителя от калкулатора, напъха ги по джобовете си.

След това измъкна от чантата няколко сгънати черни пластмасови чувала за боклук. Пак примигнах от учудване. Нима очакваше да спечели толкова пари, че ще му потрябват тези огромни чували да ги пренесе? Ако успееше да стори това, би му се наложило да води битка с цялата мафия на Атлантик Сити!

Остави на масата бележник с индиго на обратната страна на листовете, така че да има по няколко екземпляра от всичко написано. Отдолу имаше скоби. Хелър закрепил бележника на коляното си.

Отвори друга чанта. Видях етикет „Никон“. Къде ли бях го виждал преди? Аха, в Линчбърг. Нали там купи две повредени видеокамери и взе етикетите от тях.

ЗНАЧИ ТОВА БЕШЕ ВРЕМЕВАТА КАМЕРА!

Той провери батерията. С този етикет на „Никон“ волтарианската времева камера по нищо не се различаваше от овехтяло 8-милиметрово видео!

Хелър се завъртя към парапета, насочи камерата към първата маса за рулетка долу и се захвана за работа.

На далечната стена на казиното имаше грамаден часовник. Хелър надничаше в окуляра на времевата камера, завърташе някакъв регулатор, поглеждаше часовника отсреща и записваше нещо в бележника.

За да проумее човек нещо от данните на времевата камера, трябва да е много опитен, няколко минути виждах само мяркаци се за миг точки. После започнах да различавам числа.

Хелър проследяваше печелившите числа на тази рулетка за остатъка от следобеда и вечерта! И записваше времето с точност до секунда в бележника си!

Така нямаше абсолютно никакъв шанс да загуби!

Охо, та мафията на Атлантик Сити щеше да го очисти, ако той възнамеряваше да печели подобни суми!

Хелър насочи вниманието си към втората рулетка. Местеше регулатора на времевата камера с по минута-две. Пишеше, без да поглежда бележника и правеше това с такава бързина, че не успявах да видя повечето числа.

Хелър си свърши работата с втората маса и се занимаваше с третата, когато зад него се чува гласове. Той не се обърна. Не му оставаше още много да записва.

Познах дрезгавия глас и твърде американското произношение на Мейми Буумп.

— Кмета ли? О, миличка, отидох на срещата. Но жена му така го беше изтормозила, че за нищо не го биваше. Затова ме заварваш да пея в тая дупка. И ако тая вечер пак не ни платят, няма да правим никакво шоу. Тия тук са сбирщина бандяги.

Хелър приключи заниманията си. Завъртя се към дамите. И преди Крек да го представи, Мейми вече казваше:

— А, ето го моряка. Леле, Джой, голям удар си направила. — После попита Хелър: — Е, как е във флота?

Хелър отвърна:

— Надявам се всичко да върви добре.

Той стана и любезно настани дамите около масата.

Мейми продължи:

— Значи обиколката из „Бонбъкс Телър“ си е казала думата. Е, много се радвам. Аз не мога да си позволя да пазарувам там. Сигурно и аз трябва да си намеря някое моряче, та най-послед да мирясам. Младежо, добри пари ли ви плащат там?

— От доста време нищо не съм получавал от Флота — обясни Хелър.

— Ей, ама така не бива — възмути се Мейми. — Значи ставаме двама без заплата. Ако тия бандяги не кихнат малко парици... О, я виж. Имаме си компания.

Двама мъже с вид на много яки биячи застанаха до масата. Единият попита:

— Синко, какви ги вършиш с тая твоя камера?

Хелър обясни:

— Вътре няма касета.

Другият грубиян попита:

— Ще ни я дадеш ли да погледнем?

Хелър я отвори пред очите им.

— Виждате ли? Няма касета.

Биячът изсумтя:

— Добре де, прибири я. Тука не даваме да се снима. А туй к'во е? Да не е калкулатор?

— Ами аз разработвам система — обясни Хелър. — Числата излизат в небесните сфери и аз си ги записвам.

Първият бияч изляя смеха си като огромно куче и погледна втория, сякаш казваше: „Ей ти още един тъпак“. Вторият се обади:

— Добре, хлапе, смятай си к'вото щеш. Само онова чудо го прибири. Айде, приятни забавления.

— О, благодаря — рече Хелър.

Биячите се магнаха.

— Е, деца, моят ред е след малко. Този следобед имаме само две представления и ако не ни платят — довечера нищо. Моряко, ще ни черпиш ли една вечеря към шест часа?

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна безупречно възпитаният Имперски офицер и стана заедно с Мейми.

— Ще изляза на оная сцена в дъното — обясни Мейми. — Ще трябва малко да си напрегнете ушите.

Тя се отдалечи и Хелър пак седна.

— Много е мила — отбеляза графинята.

— Но не колкото тебе — вметна Хелър. — Сега, лъскаво маце, внимавай. Ето го твоя списък. Времето е отбелязано по онзи голям часовник на стената. Ето ти и хиляда долара. Отбий се до гишето долу и си купи чипове с тези пари. После седни на някоя маса и залагай. Само на отделни числа. Но никога не залагай повече от 285 долара.

— Защо?

— При познато число печалбата е в съотношение тридесет и пет към едно. А не бива да печелиш повече от 10 000 долара наведнъж. Данъчната служба регистрира печалбите над тази сума. Затова всеки път, когато спечелиш, обменяй чиповете си за налични пари. После се премести на друга маса и пак заложи на число.

— Тук все пак има нещо нередно — усъмни се графинята. — Що за списък е това?

— Това са печелившите числа с точните времена на всяка от трите маси за рулетка. По някаква неизвестна причина, тази вечер в 10 и 21 минути спират залаганията на всички маси. Но дотогава разполагаме с числата. Вземи и този чувал. Ако чантичката ти се препълни, пъхай парите в него. Готова ли си?

— И ако спечелим достатъчно пари, така по-скоро ще се приберем у дома? — осведоми се графинята.

— Правилно.

— Да започваме — рече графинята.

Тя тръгна направо към гишето да си купи чипове, но Хелър първо напъха останалите чували под сакото си, остави чантата си на гардероба, после купи чипове и застана до маса встрани от графиня Крек.

Тя изчака две залагания, за да проумее смисъла на играта. Погледна списъка с числата за тази маса, за да се увери, че последните съвпадат с написаните, озърна се към часовника и заложи чипове за 285 долара на следващото — 0.

— А малката топка все се върти — напевно каза крупиеето. — И никой не знае къде ще се спре. Край на залаганията.

Свистящите обиколки на топчето се забавиха. Плъзна се към 5, леко отскочи и се спря на 0.

Крупиеето прибра всички останали жетони, подреди на купчина печалбата на графиня Крек и я бутна по масата към нея.

Тя веднага вдигна чиповете от масата, отиде до гишето и взе парите. Пусна ги в чувала. Още отначало не искаше да си препълва чантичката.

На друга маса Хелър заложи на 13 и разбира се, падна се 13. Той си взе чиповете, замени ги за пари и ги пусна в своя чувал. Той също не смяташе да се занимава с неподходящи неща като джобовете си.

Графинята погледна часовника, надникна в списъка, премести се на съседната маса и заложи на 5. Числото се падна. Отиде да осребри чиповете. Пусна следващата печалба в чувала.

И така — те сновяха между масите и гишето, после винаги се преместваха на друга маса.

Бях сигурен, че някой ще забележи какво ставаше. Вярно, тълпата се множеше и нямаше зле облечени хора. Но Хелър със своя сив костюм, синя копринена риза и синя вратовръзка на бели точки се отличаваше от останалите. Беше по-висок и рус от всички мъже наоколо.

А туниката на графиня Крек, в тон с метално синия панталон, макар и без никакви излишни украси, сякаш я превръщаше в застанала

под прожекторите манекенка сред пищните дамски одежди край масите.

Докога ли щеше да продължава това, без да се сепне управата на казиното?

След около час двама мъже внезапно се изпречиха пред Хелър. Единият го изгледа от главата до петите.

— Ей, хлапе, ти на колко години си?

— На достатъчно — отвърна Хелър.

— Тука не пускаме деца под осемнайсет — натърти вторият. — Да носиш някакви документи?

— У мен са — каза Хелър.

Извади от вътрешния джоб на самото шофьорска книжка и паспорт. Подаде ги на мъжете.

— Джони Кативо — прочете на глас първият. — На двайсет и две години.

— Ей — обади се вторият, — при Фаустино има един Кативо. Да не сте роднини?

— Да, ама се скарахме.

Двамата мъже впиха доста особени погледи в Хелър. Върнаха му документите и се отдалечиха. Изведнъж се сетих, че Кативо беше един от бандата, която се опита да отвлече Хелър при гаража в Сприйпорт.

В същото време едно тъпо крупие най-после разбра, че вече няколко пъти изплащаше печалби на графиня Крек. Внезапно пусна топчето в противоположната посока под ръба на колелото и почти явно пхна ръка под масата да се намеси в резултата, вероятно с някакво магнитно устройство.

Но се падна точно това число, на което Крек бе заложила чиповете си — 5. Системата на Хелър надмогваше дори мръсните номера!

Трима мъже и една жена бяха забелязали, че Хелър печелеше всеки път. Започнаха да слагат чиповете си на същите числа, за да се възползват от късмета му.

Първият път Хелър нищо не направи и остави всички да спечелят. Но при следващото залагане на друга маса той много демонстративно заложи чип за хиляда долара и загуби. Те престанаха да го настъпват по петите.

Напред-назад. Напред-назад. Големите чували се запълваха непрестанно.

На едно от гишетата Крек трябваше да почака малко. Двама мъже с оръжие се втурнаха при касиера и му оставиха плоско куфарче, пълно с пари. Той се разписа за получаването и изплати чиповете на графинята.

Напред-назад, напред-назад. Печалби, печалби, печалби!

Около пет и половина двамата мъкнеха претъпкани чували. Срегнаха се.

— Тази работа не е лека — каза графинята. — Не може ли сега да вечеряме? Толкова се увлякох, че дори не чух песните на Мейми. А пък днес си обух нови ботушки и ужасно ме стягат. Никога не съм предполагала, че ако печелиш непрекъснато, трябва да изминеш и петдесет мили!

— Добре — съгласи се Хелър. — Ще презаредим с гориво и се връщаме. Не ми се вярва във всеки от двата чувала да има по повече от половин милион. Ако успеем да избутаме до два милиона тази вечер, ще отървем Изи от неприятности.

— На тези тук няма ли да им свършат парите? — попита графинята.

— Забелязах, че докарват още пари от банката или от другите си казина — каза Хелър. — Но това си е техен проблем. Хайде да похапнем нещо.

ГЛАВА ШЕСТА

Мейми Буумп вече бе заела голямо сепаре в далечния край на голямата, разкошна зала на ресторанта. Махна им. Те стовариха чувалите върху червената кожа на полукръглата седалка около масата и се настаниха от двете страни на Мейми.

— Не можах да те чуя как пееш — призна си графинята.

— Че аз не пях — каза Мейми. — Ще стачкуваме, докато ни платят. Вярно, в шоуто сме само трийсетина човека, ама хич не ни пука от мафията, ще ги надвием. Тия бандити държат още четири казина и утре артистите там също няма да работят. Ами хайде да ядем. Може още дълго да ги сънувам тия задушени фазани.

Тъй като бяха подранили малко, обслужиха ги незабавно. Поръчаха сварени на пара миди, печени на скара омари, Хелър показваше на графиня Крек как да си служи с вилицата и как да троши щипците на раците. Мейми толкова съсредоточено трупаше до себе си празни мидени черупки, че дори не забелязваше някои странни неща — Хевънли Джой Крекъл от Слийпи Холоу в щат Ню Йорк изразяваше гласно мнението си колко е първобитно да нямаш електрически ножове, вакуумни щипки и спрейове с подходящи за храната подправки.

Но Крек все пак се отнасяше добродушно към примитивната цивилизация, където бе попаднала.

— Е, ще се престорим, че сме на екскурзия сред природата — и тя махна с вилицата към разкошната зала, — тогава е по-поносимо. Пък и тази морска храна е великолепна. Нима я приготвят на брега? Ясно усещам соления вкус.

— Но тя наистина произхожда от морето — обясни Хелър.

— Нима? — учуди се Крек. — Не я ли отглеждат в специални резервоари? Я, значи имат и морски жители в лодки, които да я ловят. Чуй, Джетеро, тъкмо си спомних, че с принц Кавкалсия тук дошли и някои от морските хора на Аталанта. Сигурно са се заселили някъде наблизо. И затова мястото се нарича Атлантик Сити. Мейми, ти за всичко знаеш отговора. Права ли съм?

— Можеш да се обзаложиш, че знам всички отговори — потвърди Мейми. — И затова те съветвам да си поръчаш торта с вишни. Аз обаче съм на диета и трябва да внимавам. Моряко, извикай оня сервитьор. Ще се задоволя с половин кокосов сладкиш, колкото да преглътна кафето.

Накрая, след като обилно се погрижи за диетата си, Мейми се облегна назад с въздишка.

— Добре, осъдената се наслади на последната вечеря, благодарение на тебе, моряко. А сега, деца, кажете ми какво сте намислили.

— Съсипах се от ходене — оплака се графиня Крек. — Мейми, никога не носи ботушки на висок ток, когато играеш хазарт. Слагай си старите маратонки.

Хелър се намеси:

— Мис Буумп, бихте ли искала да припечелите малко пари?

— Ха, пчелите дали обичат мед? Що за въпрос. Какво предлагаш? — попита Мейми.

— Да съдерем кожата на мафията в Атлантик Сити — заяви Хелър.

— Муцинка — одобри Мейми. — Да окрадем крадеца. Те не само не ни платиха, ами и заради тая работа пропуснах шанса да се снимам във филм, а има още много вреди до края на зимата, когато ще потърся нещо друго.

— Добре — каза Хелър. — Имам списък с печелившите числа на рулетки номера едно, две и три в казиното горе. Залагайте както ви кажа и можете да задържите десет процента от печалбите.

— Сериозно? Ти да не си ясновидец? Или си налучкал система?

— Имам система — кратко отговори Хелър и започна да ѝ обяснява как да сменя масите и да прибира парите от всяка печалба.

Той извади сгънатите под сакото му боклукчийски чували и се опита да ѝ даде хиляда долара, с които да подхване играта.

Но Мейми хвърли поглед на издутите чували до себе си, надникна в единия и измъкна пълна шепа банкноти. После се пресегна и сграбчи всички празни чували.

— Значи десет процента, а? Дадено, моряко.

Стана и на скорост се изнесе от ресторанта, без пицната вечеря да ѝ пречи ни най-малко.

Графинята също се изправи. Взе двата пълни чувала. Хелър тръгна след нея. Тя стигна до редица снимки на бившите Мис Америка, печелили конкурса през годините.

Хелър отиде до касата да плати сметката за вечерята. Тъкмо оставиха рестото на тезгяха пред него, когато ръцете му се раздвижиха светкавично.

Извъртя се.

Лявата му ръка стискаше китката на сервитьор с червено сако, който пък държеше автоматичния пистолет на Хелър!

Бе задигнал оръжието от кобура на колана!

Но сега безчувствените пръсти на сервитьора вече разхлабваха хватката си.

Хелър стисна по-силно. И пистолетът се плъзна в дясната му ръка.

Сервитьорът — вероятно не беше никакъв сервитьор, ако се съди по копринената му риза — гледаше Хелър много измъчено. Очевидно само хвататът на Хелър пречеше на коленете му да се подгънат.

— Нищо не съм поръчвал — невъзмутимо изрече Хелър.

Пъкна пистолета обратно в кобура. После набързо опипа мъжа по корема и хълбоците. Бръкна под сакото му и измъкна револвер. Огледа го. Беше „Таурус Спешъл“, 38-ми калибър, никелиран. Отмести ключалката на барабана с палец, измъкна барабана встрани, провери патроните и с едно движение върна барабана на мястото му.

— Благодаря ви — каза Хелър, — че ме подсетихте да си прибера пистолета.

Пусна револвера на сервитьора в десния джоб на сакото си.

— Рестото ви, сър — обади се касиерът.

Хелър още стискаше китката на другия мъж. Онзи сякаш се бе вцепенил. Хелър се обърна и взе един долар от рестото. Напъха го във вдървената ръка и я пусна. „Сервитьорът“ едва не падна на колене, но се задържа и на зигзаг се прибра в кухнята.

Крек беше прекалено далече, за да забележи случката.

Хелър отиде при нея и заедно се качиха по широката, застлана с килим стълба към мецанина над казиното. Пак си избраха същата ниша между квадратните колони. На този етаж нямаше други хора, но долу бе настанала истинска блъсканица. Вечерната тълпа комарджии

беше облечена по-добре от следобедната, пък и несравнимо по-многобройна — като шумен цветен калейдоскоп.

— Погледни натам! — посочи графиня Крек.

Мейми Буумп седеше на висок стол до стената, зад гърбовете на крупиятата до трите маси.

В едната си ръка стискаше торба с чипове, а в другата — списъците с бъдещите печеливши числа. А около нея се въртяха другите артисти от шоуто. Даваше на всеки поредица числа и чипове за залаганията, на някои връчваше и черен боклукчийски чувал.

БЕШЕ ВПРЕГНАЛА НА РАБОТА КОЛЕГИТЕ СИ!

Хелър се разсмя.

— Страхотна приятелка си имаш тук — Той погледна Крек. — Огледа ли коридора точно зад нас? Вкарай чувалите с парите по-навътре по коридора, седни на тях и дай почивка на хубавите си крачета. Аз ще си седя тук и ще гледам как овцете ще изядат вълците.

ГЛАВА СЕДМА

Около масите за зарове нямаше и едно свободно място. Весело се въртяха колелата в безкрайните редици „едноръки бандити“. Но Хелър почти не отделяше поглед от рулетките точно под него.

Топчетата се въртяха наслуки, но тази вечер той и участниците в шоуто знаеха точно къде ще спрат. И винаги залагаха на печеливши числа.

А артистите бяха достатъчно много и непрекъснато се сменяха около масите, затова останалите участници в играта нямаха никакъв шанс да подражават на залаганията им.

Тълпата наемни играчи се въртеше в неспирен кръговрат от масите към гишетата и обратно. Край опашката се движеше младеж, чието лице не се виждаше от дивашката прическа. Хелър го наблюдаваше.

Изведнъж младежът се втурна по стъпалата към мецанина. Влачеше огромен черен чувал.

Поспря до парапета, погледна Мейми и посочи Хелър. Тя кимна. Младежът дойде при него.

— Значи ти си бил морякът-прорицател. Аз пък съм Том-Том, барабанистът на бандата „Дингъл-Пуп“. Не ми дават да припаря до рулетките, щото едва броя до четири. На мен оставиха да събирам парите и да ти ги нося. Човече, къде да ги оставя?

Хелър посочи Крек, седнала в началото на коридора отзад. Тя взе парите. А Том-Том стоеше до нея и я зяпаше.

— Е, какво има? — попита графинята.

— Ами нищо, да ме прощавате, ама де да знам, че и някоя Мис Америка участва в тая шашма. Извинявайте значи. Ей сега ще се върна с още мангизи. С още много.

Тя докосна яката си.

— Джетеро, защо наричат толкова много момичета с едно и също име на тази планета?

Хелър също докосна яката си и отговори:

— Може да е някакво родово име, с което са нарекли и страната си.

— Знаеш ли, погледнах снимките на няколко от тях във фойето на ресторанта и две-три като че приличаха на момичетата от нашата област Аталанта. Сигурно някои от придворните на принц Кавкалсия са довели тук и съпругите си. Джетеро, той тук ли е кацнал?

— Изглежда първо е кацнал на някакъв островен континент наскред океана, но той после потънал заради разместване на полюсите или нещо подобно. Оцелелите се преместили на друго място — Кавказ, на север от Турция. Обаче там не можеш да отидеш, защото руснаците не позволяват пиле да прехвъркне.

— Е, поне някои са доплавали на запад до тази земя — каза Крек. — Благодаря ти за обясненията.

Хелър изви очи към страничния вход на казиното. През него тъкмо влизаха неколцина въоръжени мъже, понесли метални сандъчета за пари. Отнесоха ги на касиерите в гишетата. Явно докарваха пари от другите казина.

Пак се загледа в артистите, които кръжаха край Мейми, около рулетките и после към гишетата. Том-Том събираше печалбите, но им оставяше десетте процента. И отново изкачи до мецанина грамаден препълнен чувал. Отиде право при Крек, зяпна я със страхопочитание, промълви. „Божичко!“ и затича надолу по стълбата.

Графинята каза по радиото:

— Тези хора ми се струват доста любезни. Чудя се защо оцелелите сподвижници на принц Кавкалсия не са ги цивилизовали малко повече, когато слезли на този бряг.

— Всъщност — отвърна Хелър, — никак не е леко да оцелееш на този бряг. Ако четеш какво е ставало тук в миналото, ще ти настръхне косата. Коего ми напомня, че ти седиш на четири чувала с пари, а ще има и още. Опитът с туземците ми подсказва, че някой ще опита да ни ограби. Огледай се за някое скривалище. Само като тактическа предпазна мярка.

Но това не беше обичайната му предвидливост. Погледът на Хелър бе отделил сред тълпата двама едри типове — същите, които му поискаха документите. „Сервитьорът“, вече без червеното сако на раменете си, дойде при тях и ги заговори за малко, двамата вдигнаха глави и се вторачиха в седналия до парапета Хелър.

Пак имаше раздвижване край страничния вход. Въръжената охрана носеше още пари за касиерите. Банките вече бяха затворени, значи парите идваха само от другите казина.

Графиня Крек бавно се разхождаше по коридора, почукваше по стените, опитваше се да отваря врати.

Том-Том донесе поредния чувал, тя се върна в края на коридора и го взе. Той пак се загледа в нея, пак промърмори „Божичко!“ и се спусна на бегот по стълбата.

Графинята пак започна да оглежда. Откри голям квадратен капак. Натисна го и той се отвори. Тя леко се отдръпна. До капака имаше надпис с дребни букви — „Шахта към пералнята“.

Тя отново докосна капака. Беше на панти и се отваряше навътре. Тя мушна глава в дупката.

Шахтата падаше право надолу! Беше дълбока поне шейсетина фута. Квадратна, широка към четири фута. Долу се виждаше бетонен под. Вероятно беше пералнята.

Крек се върна при чувалите и седна на тях.

Хелър гледаше как охраната носеше все нови и нови кутии с пари на касиерите.

Артистите от шоуто се справяха все по-добре. Том-Том притича до мецанина, даде чувала на графинята, промърмори вече привичното си възклицание и изчезна.

Хелър завъртя глава към часовника на отсрещната стена. Минутната стрелка неуморно пълзеше по циферблата. Още охрана и метални кутии, още притичвания до гишетата. Топчетата неспирно се въртяха и спираха на предсказаните числа. От време на време Том-Том носеше чували и възклищаваше.

А графиня Крек седеше на все по-висока купчина издути черни чували. Хелър пък наблюдаваше струпващите се в игралната зала биячи.

Напрежението нарастваше и заплашваше да избухне.

В един момент хората от охраната влязоха през страничния вход и започнаха да обясняват нещо на мъж в смокинг. Бяха с празни ръце и клатеха глави. Влезе още една група въръжени мъже. Направиха същото пред мъжа със смокинга и си отидоха. Мъжът тръгна към гишетата. Каза нещо на един от касиерите. Двамата събраха остатъка

от парите, затвориха гишето и прехвърлиха чакащите към съседното гише, където оставиха и парите.

Малките топчета се въртяха. Мъжът със смокинга затвори още едно гише и подкани опашката да се премести. Събраха, каквито пари имаха при последния касиер.

Беше 10 часа и 18 минути вечерта. Мъжът припряно отиде при крупиещата. Всеки от тях произнесе нещо, обърнат към играчите около своята маса. Всяка рулетка се завъртя още веднъж. Спечелилите за последен път прибраха своите чипове. После масите бяха застлани със зелени покривала.

Беше 10:20!

И тогава от високоговорителите се чу глас:

— Дами и господа, казиното е затворено!

ГЛАВА ОСМА

Стихна шумът от всички залагания и машини. Тълпата млъкна за миг, после се разбъбри и тръгна към единственото отворено гише.

Опашката беше много дълга. Хората стояха, стиснали в ръце своите чипове. Мъжът със смокинга и другите двама касиери усърдно помагаха в прибирането на чиповете и изплащането им. По монитора на компютъра неспирно течаха колони от цифри.

Поредният артист застана пред пипето. Касиерът му даде всички банкноти, които му бяха останали. После се обърна към мъжа със смокинга и каза нещо. Онзи започна да пише нещо на пачка разписки. Даде горния лист на артиста.

Внезапно отекнаха високоговорителите:

— Дами и господа, за съжаление се налага да ви уведомя, че вашите чипове ще бъдат обменени срещу платежни разписки. Моля ви, проявете разбиране.

Надигна се врява. Но вече и тримата касиери събираха чипове и издаваха разписки. Мъже с вид на закоравели бандити се разхождаха край опашките с навъсени лица.

Откъм улицата нахълта някакъв комарджия с виолетово сако. Разкрещя се:

— И другите казина са затворени! Някой се е скъсал да печели!

Охраната го избута навън.

Високоговорителите затътнаха успокояващо:

— Дами и господа, моля ви да не задържате опашката.

Том-Том притича с последния чувал, връчи го на графиня Крек, ахна за последен път и изчезна.

Тълпата притихна под погледите на грубияните наоколо, чакащите безропотно приемаха разписки срещу чиповете си.

Хелър надникна иззад една колона към стълбата. Долу стояха двама едри мъжаги. Погледна към дългия коридор вдясно. И там чакаха двама едри мъжаги. Хелър огледа самия мецанин. В далечния край още двама препречваха изхода. Очевидно се бе забавил прекалено. Попадна в капан!

Последните чакащи на опашката си тръгваха един по един. Но намръщените грубияни ставаха все повече, вероятно идваха подкрепления от другите затворени казина.

Множество очи следяха всяко движение на Хелър. Неколцина от бандитите тръгнаха към стълбата.

— Скъпа — каза Хелър, след като докосна яката си, — намери ли къде да скриеш парите?

— Да, мили.

— Тогава най-добре да започваш. Имам предчувствието, че някои хора са недоволни от нас.

Пред гишето на касиера бяха останали само няколко човека. Явно управата на казиното първо искаше да отпрати нежеланите свидетели.

Прегърнах се от радост. Каква сочна сценка предстоеше. Дори започнах да съчинявам бележката, която щях да пратя на Хелър и Крек в болницата. — „Драги ми Джетеро, разбира се, аз не повярвах на слуховете, че си попаднал в моргата на Атлантик Сити...“

Вниманието ми се отклони към графиня Крек. Тя пускаше чувал след чувал в шахтата към пералнята! Ама че очебийно скривалище. Та нали биячите първо там щяха да проверят! Управата трябваше само да слезе в пералнята и да си прибере парите с количка за пране!

Хелър гледаше как и последният играч взе разписката си. Беше възрастен мъж, който свадливо настояваше да сложат на разписката му печат на казиното. Гласът му кълтеше във вече празната зала. Накрая се сдоби с печат. Двама едри груби мъжаги го изпроводиха до вратата. Други двама я заключиха.

А двамата на мецанина се запътиха към Хелър.

— Скъпа — произнесе той към ревера на сакото си, — не се показвай и се погрижи за парите. Според мен туземците са настроени недружелюбно.

— Да, мили — отвърна графиня Крек.

Пусна последния чувал в шахтата.

Мислех, че ще се скрие в някоя стая наблизо. Но тя направи нещо изумително. Хвана се за ръба над капака и промуши краката си в шахтата!

И се пусна!

Подпираше се с ботушките си в двете срещуположни стени, започна да се плъзга надолу.

Все надолу. Шестдесет фута!

Как скърцаше кожата по бетонните стени!

След секунди тя падна през отвора на шахтата в тавана на пералнята. Приземи се с меко тупване върху чувалите!

Графиня Крек се огледа. В голямата пералня край всички стени имаше машини, освен край една, където беше струпана цяла планина пране, чакащо за обработка.

Тя скочи от купчината чували. Намери наредени сгънати торби в пералнята. И бързо започна да тъпче парите от боклукчийските чували в чистите бели платнени торби.

Хелър се бе отдръпнал до мястото, където тя седеше преди малко. Виждаше стълбата, виждаше целия мецанин, както и много дългия коридор, водещ към хотела.

Попита ревера си:

— Скъпа, добре ли си?

Графинята отговори, без да се откъсва от работата си:

— Всичко е наред, Джетеро.

— Добре, скъпа, крий се. Като гледам, някой ще се опита да празнува Четвърти юли през януари.

— А какво се е случило на Четвърти юли? — попита Крек.

— Струва ми се, че се възпротивили на намерението на англичаните да им съберат данъци. Много са привързани към парите си, затова не изпускай чувалите от поглед, скъпа.

— Да, Джетеро.

Хелър се озърна. В края на коридора зад гърба му се появиха още двама мъже!

Той видя до парапета голям диван, тапициран с изкуствена кожа, до който имаше две грамадни кресла.

Двамата, прекосяващи мецанина, все още бяха на трийсетина фута от дивана.

Хелър изскочи от укритието си в коридора и се метна към дивана. Дръпна го, бутна креслата и легна зад тях.

Сега беше защитен отвсякъде, ако започнеха да стрелят по него.

Двамата, запътили се към него, спряха. В ръцете им се появи оръжие. Единият каза:

— Синко, застани така, че да те виждаме. И без това не можеш да изнесеш парите оттук. По-добре се откажи.

— А ако не се откажа? — викна Хелър иззад дивана.

— Ами тая история може да загрубее — обясни другият. — Знаем, че имаш пистолет. Хвърли го насам, иначе ще стреляме по тебе.

— И патроните ли искате? — попита Хелър.

— Разбира се — каза първият.

— Тогава ето ви един! — провикна се Хелър.

Прицели се с револвера „Таурус“, който отне от сервитьора. Натисна спусъка!

Куршумът проряза бразда в мокета.

— Исусе! — ахна единият мъж.

Вдигна пистолета си, решен да стреля.

Хелър насочи револвера към стената и рикошираният куршум изсвири през казиното.

Той отново натисна спусъка и лампата над двамата биячи се пръсна в дъжд от стъкло.

— Sangue di Cristo! — писна някой от тях.

Хелър продължаваше да стреля!

Двамата се метнаха през парапета и с трясък паднаха върху една от масите с рулетка!

Бързо се смъкнаха от нея и се потулиха някъде.

Хелър се прикри.

Досега не бе видял двамата, които му излязоха в гръб по коридора. Наблюдаваше ъгъла между този коридор и мецанина.

Изад ъгъла се показа глава, а под нея — револвер.

Празният барабан на „Таурус“ само прещрака. Хелър го захвърли. Стисна в ръка своя „Лама 45“. Внезапно се изправи зад дивана и стреля по стената пред надничачкото лице. Мощният гръм на едрокалибреното оръжие заехтя в казиното.

Хелър за миг подаде глава над дивана. Лицето не се виждаше. Но се чуваха гласове.

— Тука има шахта за пране.

— Ами погледни вътре бе, тъпчо.

— Божичко, ама тя слиза право надолу стотина фута. На дъното нищо няма.

— Добре де, идиот такъв, провери по стаите.

Последва тряскане на врати.

Откъм дългия коридор долиташе оживена италианска реч. Неколцина се опитваха да убедят един да тръгне по коридора. Той възразяваше.

Хелър виждаше целия коридор чак до края. Прицели се внимателно. Искаше да улучи лампа на тавана, отдалечена от него на около сто и петдесет фута. Преценяваше траекторията на сравнително бавния тежък куршум. После натисна спусъка!

Страшният грохот на куршума 45-ти калибър бе последван от трясъка на строшено стъкло. Сякаш градушка се изсипа в края на коридора.

Някой изпищя.

Оттам някой отвърна на стрелбата, куршумът се заби в дивана.

В другия коридор някой кресна на италиански:

— Кажи на шефа, че парите не са тук!

Някой се развика откъм дългия коридор:

— Навсякъде ли проверихте? Може да ги е хвърлил в шахтата. Огледахте ли пералнята?

— Игнацио слезе и там. Няма никой. Навсякъде претърсихме. Никакви пари.

Задълго настъпи тишина. Беше явно за всички, че няма как да излязат и да стрелят по Хелър. Можеха само да го нападнат открито.

Обаче високоговорителите избумтяха в залата.

— Виж какво, хлапе. Ние няма как да те докопаме. Ама и ти няма как да ни се изплъзнеш, пък даже да го измайсториш някак, ще си ходиш без всичките тия пари. Шефът иска да си поприказвате.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Хелър докосна яката си.

— Скъпа, как е при тебе?

— Джетеро, няма нищо страшно.

Хелър надигна глас, но не и главата си. Развика се на поносим италиански:

— Дайте ми заложник и ми оставете пистолета, тогава ще си приказваме.

В края на коридора започна разпален спор.

— Ти отиди.

— Защо да съм аз?

— Слушай бе, Джими, като син на шефа Гобо Пиегаре, аз ти заповядвам да тръгнеш по този гаден коридор и да се предадеш за заложник!

— Как пък не! Като толкова ти се иска да му даваме заложник, отиди ти, дон Джулио.

Хелър извика:

— Ще взема сина на шефа, ако не възразявате.

Още по-бурна препирня. И накрая:

— Майко Божия, защо не може някой друг да му е „бибипания“ син?

— Ами ти си му син, не сме ние.

Някой беше избутан на открито в коридора. Като видя, че не го застреляха незабавно, човекът плахо запристъпва край стената към барикадата от диван и кресла в мецанина. Спря и извика през рамо:

— Ей, Господ да ви „бибипа“, без разни тъпи играчки! Да не гръмнете мен или някой друг в гърба!

Като се погрижи за това, мъжът тръгна напред.

Хелър му позволи да доближи на два фута от него. Мъжът беше около трийсетгодишен, облечен в копринен смокинг и риза с бродерия отпред и имаше типично лице на сицилианец. Същият, който ръководеше прехвърлянето на парите от гише на гише в игралната зала.

Хелър притискаше към тялото си ръката, стиснала дръжката на „Лама 45“. Измъкна пистолет „Берета“ от кобура под смокинга и го пусна в джоба на самото си.

— Дон Джулио, можем да се спогодим с тебе — каза Хелър. — Засега никой не е пострадал и ще е много жалко ти да си първият труп. Даваш ли ми дума да ме отведеш право при баща си и при никой друг?

— Кълна се в гроба на бащината си любовница — изрече дон Джулио. — Ще бутнеш ли напред предпазителя на твоя топ? Току-виж се спъна някъде. Тая вечер малко са ми кекави коленете.

— Щом така ще си по-сговорчив — съгласи се Хелър, но опря цевта на пистолета в ребрата на дон Джулио.

Завъртя го и го побутна напред, сложил приятелски ръка на рамото му — близо до една от парализиращите нервни точки на шията.

Стигнаха до врата на асансьор. Дон Джулио натисна бутона за повикване на кабината. Качиха се на друг етаж. Дон Джулио зави по коридор, където май имаше не спални, а кабинети. На последната врата дон Джулио почука първо два пъти, после още три.

Някой отвори.

Беше чудесен офис, просторен, облицован с жълта кожа. Килимът на пода беше доста скъп. Висящи растения по стените придаваха на стаята странен вид на джунгла.

Зад огромно бюро седеше много дребен мъж. Покрай стените стояха още неколцина спретнати мъже с ръце в джобовете и нахлупени над очите шапки. Всички бяха мургави италианци.

— Баща ми — внушително изрече дон Джулио. — Това е *Саро Гобо Пиегаре*, главният шеф на мафията в Атлантик Сити. — Той погледна Хелър с ъгълчето на окоето. — Съжалявам, но не ти знам името.

— Кативо — каза Хелър. — Джони Кативо. На вашите услуги — добави той вежливо.

Все още говореше на италиански, изглежда бе усвоил тънкостите на техните сложни любезности.

— Седнете — покани го шефът, сочейки жълто кресло, обърнато с гръб към стаята.

— Благодаря, но твърде много седях тази вечер — отказа Хелър. — Мисля, че вашият мил син и аз ще застанем до ей онази стена.

— Само се опитвам да ви настаня удобно — укори го Гобо Пиегаре. — Тогава, с твое позволение, да преминем към деловата част. Не знам как си подкупил крупиещата, та винаги да спират топчетата на твоите числа, ама карай, това вече е минало. Къде са мангизите?

— Моя си работа, нали така? — отсече Хелър.

— Е, прав си и по закон, и по обичай — призна Гобо. — Това е вярно. Обаче трябва да ти кажа, колкото и да ми е неудобно, че всеки изход от този хотел, заедно с паркинга, е под прицела на деветмилиметрови автомати „Хеклер и Кох“ в ръцете на много опитни стрелци, които имат заповед да те застрелят на секундата, ако имаш и едно малко пакетче в ръцете си. Поставил съм хора и на покрива.

— Ценя вашата загриженост — каза Хелър, — но се налага и аз да изтъкна, че вие и вашият син без никакво съмнение ще бъдете разкъсани на парчета от куршуми 45-ти калибър, преди другите ви хора в тази стая да стрелят през джобовете си. Пък и въобще не можете да се досетите къде са парите, знаете само, че аз сложих ръка на тях.

Гобо Пиегаре събра пръстите на двете си ръце, опря по-здраво лакти на бюрото и отпусна брадичка в дланите си. Замисли се.

— На такова положение му викат „мексиканска безизходица“. Ти ме постави в много неприятно положение. Изсмука наличните и от това казино, и от останалите четири. А без тези пари финансите ни могат доста да се заплетат. Имам едно предложение. Склонен ли си да ме изслушаш?

— Стига предложението да е добро — съгласи се Хелър.

— О, това е много добро — увери го Гобо. — Като цяло, „Скалпело Казино Корпорейшън“ притежава пет прекрасни казино-хотели, включително това тук. Построени само преди десетина години. Имат всякакви съвременни удобства. Освен това корпорацията притежава каква ли не недвижима собственост наоколо, четвърт миля от крайбрежната улица, също две мили от бреговата ивица край плавателния канал, ловен резерват за дивеч, пристанище за яхти и два кея. Е, хлапе, как ти звучи?

— Ами доста е впечатляващо — призна Хелър.

— А от друга страна — продължи Гобо, — някъде тук ти разполагаш с няколко милиона суха пара. Сега ще ти направя и

същинското предложение. Срещу тези налични пари ще ти продам цялата корпорация и всички нейни акции.

Стреснах се. Нима въпреки всичко Хелър щеше да се измъкне невредим от тази опасност?

— Моят consigliere по една случайност е тук — съобщи Гобо. — Оказа се, че всички нотариални актове и акциите са в куфарчето му. Покажи ги на хлапето — заповяда шефът.

Един италианец с изражение на добре образован човек пристъпи напред, намести си очилата и отвори куфарчето си. Измъкна дебело тесте документи и карти, остави ги на бюрото, където Хелър можеше да ги разгледа, без да изпуска от очи стаята, и започна да ги разлиства. Като свършиха с това, той извади от куфарчето и пачка акции, показа на Хелър, че това са всички законно емитирани акции на „Скалпело Казино Корпорейшън“, щат Ню Джърси и ги остави на креслото.

— Ами... — измънка Хелър.

— Добре е да помисли човек — похвали го Гобо. — Покажи му и договора — обърна се той към съветника си. После каза на Хелър: — Поисках да го подготвят за всеки случай — ако все пак схванеш, че интересите ни донякъде съвпадат.

Съветникът остави договора на масичка вдясно от Хелър. Бе готов веднага да му предложи писалка.

Гобо продължи:

— По-уместно е да се подпишеш със собственото си име, а не да се представяш за Джони Кативо. Дочухме, че бил убит, а пък ти не ми приличаш на призрак. Щом ти проверихме документите следобед, направихме справка с компютърната система. И на вечеря ти пребъркахме джобовете. Онзи човек ти прибра портфейла, преди да опита да вземе пистолета. Пък и ние си знаехме, че само един човек в момента може да показва паспорта на Джони Кативо — и това е Джером Терънс Уистър.

Хората от охраната сякаш замръзнаха, после внимателно и бавно измъкнаха ръцете от джобовете си, показаха празните си ръце и се притиснаха към стените.

А Гобо не млъкваше.

— Точно това име е написано на истинския ти паспорт и шофьорската книжка. Значи си Джером Терънс Уистър, самото Гениално хлапе. Кой знае, може да не си подкупвал крупията. Може

да си измислил първата система в историята на хазарта, която наистина печели. Но все едно, дори бронираните коли на „Бринкс“ не могат да измъкнат ония мангизи от Атлантик Сити нито днес, нито друг ден. Затова най-добре подпиши тоя договор и си купи цялата „Скалпело“. Но подпиши с истинското си име.

— Ако прочетете внимателно този паспорт — посъветва го Хелър, — ще научите, че Уистър е само на седемнадесет години. Тъй като съм непълнолетен, този договор няма никого с нищо да обвърже.

— Ами точно паспорта ти гледам — заяви Гобо, — и откривам, че Уистър е имал рожден ден само преди три дни, вече е на осемнайсет и според новите закони на щата Ню Джърси има всички права на пълнолетен. По-законно от това — здраве му кажи. Да речем, че това ще ти е подаръкът за рождения ден. Чудесен подарък. Пет хотели с казина и всичко останало. Тук имам под ръка и нотариус, готов да завери подписите ни. Купуваш цялата корпорация срещу „един долар и другите предвидени от споразумението и законите условия“. Даже ще ти оставя двете хилядарки в портфейла, та когато ти го върна, ще ми дадеш тоя долар от своите пари, за да няма после разни въртели. Така че дори не купуваш с печалби от комарджийство и всички хора тук ще свидетелстват за това. Хайде, подпиши и ми достави удоволствието да ти пожелаая само радост за рождения ден.

Хелър взе писалката и сложи подписа си. След него се подписаха Гобо, синът му и съветникът като единствени акционери. Нотариусът завери всичко.

Гобо притисна договора с длан към плота на бюрото.

— Взимаш си това, щом покажеш парите. Не се тревожи. Тук всички сме честни бизнесмени. Пак ще можеш да пръснеш червата на дон Джулио, ако не ти дадем договора, когато ни донесеш парите. Та нали той ми е син. Как бих могъл да те измамя?

Хелър докосна яката си.

— Скъпа, удобно ли ти е да донесеш парите в стая 201? На втория етаж. Просто се ориентирай по указателите, сигурен съм, че въоръжените мъже наоколо няма да ти се пречат.

Зачакаха.

Чу се звънецът на асансьора. И някакви приближаващи звуци. Един от биячите отвори вратата и демонстративно показа празните си ръце.

В стаята се намъкна голяма количка за пране, натоварена догоре с торби. До нея стоеше наглед стара камериерка. Беше графиня Крек, облякла хотелска униформа и гримирана.

— Майко Божия — ахна един от мъжете, — че аз минах три пъти до тая количка на шестия етаж!

Но Гобо не любопитстваше кой е докарал количката. Стана и даде сигнал с ръка. Съветникът и още двама започнаха да свалят торбите. Отваряха и оглеждаха пачките банкноти. Показваха ги на Гобо.

Той застана до тях, пъхаше ръка дълбоко във всяка торба, за да се увери, че беше пълна само с пари, а не с някакви боклуци. Вадеше по някоя банкнота и проверяваше дали не е фалшива.

Целият под бе затрупан от торби! Големи и препълнени, но не с пране.

Гобо плесна два пъти с ръце. Торбите бяха завързани и отново натоварени на количката.

Шефът махна на двама да я изкарат от стаята.

Хелър вдигна пистолета към него. Но Гобо вече му подаваше договора. Все пак изчака да чуе звука от затворената врата на асансьора, после се поклони и връчи документа на Хелър. После размахна величествено ръце — същински диригент на симфоничен оркестър.

— Честит рожден ден — произнесе Гобо на английски.

Другите в стаята веднага запяха:

*Честит рожден ден,
честит рожден ден,
честит рожден ден,
скъпо Гениално хлапе,
изработихме те с кеф.*

И се разсмяха в хор.

Гобо каза:

— Ей, Гениално хлапе, прибери го тоя пистолет. Никой не иска да те гръмне, щом вече си едноличен притежател на „Скалпело Казино Корпорейшън“ и цялата ѝ собственост. Преди три дни Комисията по

хазартните игри на Ню Джърси ни предупреди, че в края на седмицата ни отнема всички разрешителни, защото не сме си плащали подкупите и ни заповяда да продадем всичко на тоя, който пожелае да го купи.

Но да знаеш, Хлапе, че никой не щеше и да припари до корпорацията, защото утре на обяд банката „Греб-Манхатън“, която държи и първата, и втората ипотека за всички тия хотели и останалото, ще ги конфискува, за да си върне парите. Дори ни попречиха да се обърнем към съда по фалитите, като ни заплашиха, че ще заведат срещу нас дела за разни криминални деяния.

Хлапе, тия пари, дето ги беше спечелил, минаха през компютрите като законни загуби за нас, изплатени на неизвестни клиенти. Сега до последния цент са изпрани и никой не може да ги проследи. Та така — ти ни даде възможност да спазим разпореждането на комисията, а утре „Греб-Манхатън“ ще конфискува твоята собственост! Пък и ни пъкна в ръчичките тия прекрасни милиони, за да се покрием някъде и да си живеем на спокойствие. Хайде, честит рожден ден, Гениално хлапе. Самата Дева Мария те е пратила при нас. Но да си призная, като те засякохме следобед тук, и ние доста ѝ помогнахме.

Гобо се върна при бюрото. Взе кош за писма и нахвърля в него няколко лични вещи. Заповяда на дон Джулио да носи коша и двамата тръгнаха към вратата.

Другите се изнизаха един по един. Гобо се задържа на вратата и с широк жест показа цялата стая.

— Всичко е твое, Уистър. Ама съвсем всичко. Само едно не мога да разбера — защо ти викат Гениалното хлапе. При сключване на сделка ти се оказа най-тъпия „бибипец“, когото съм срещал!

Гобо се поклони и излезе.

Хелър постоя неподвижен. След малко скочи към телефона. Започна бясно да натиска бутоните.

В слушалката прозвуча сънлив глас:

— Ало.

Хелър изкрещя:

— ИЗИ! НА ПОМОЩ!

ЧАСТ ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Следващия ден прекарах в леглото, съборен от неудържими пристъпи на кикот. Будувах цялата нощ заради часовата разлика между Турция и Атлантик Сити, така че при всяко положение щях да спя до обяд. Но щом си помислех, че вече е време да ставам, изпадах в гърчове от смях и се въргалях под завивките.

Умният, хитрият Гобо Пиегаре! Какъв приятел имах в негово лице! Между периодите на ликуване обмислях дали не бих могъл да го възнаградя по някакъв начин. Може би да му пратя препарирана сойка, тази царица на крадците сред птичките, монтирана на златна поставка. Или да накарам сенатора Туидъл да го награди с почетния медал на американския Конгрес. А защо да не пробувам на Бери, адвокатата на Роксентър, идеята да го предложи за Нобелова награда.

Гобо Пиегаре беше абсолютен връх в занаята си. Ако и когато Ломбар Хист поемеше контрола над Земята, този мошеник от галактически мащаб беше готов кандидат за щаба на Апарата на тази планета.

Най-сетне коремът ме заболя от смях и аз се сетих да поискам закуската си. Но скоро пак избухнах в кикот, защото бузата на сервитьора бе отекла от силен шамар, а Карагъоз имаше втора синина — под другото око. Мелакат, която се грижеше за къщата, изглеждаше така като че ей сега са я изнасилили. Стоеше на прага, кършеше ръце и плахо изказваше надеждата си, че кафето е точно толкова горещо, колкото желая. Мюсеф и Тургут си вършеха работата както трябва. О, какъв прелестен ден. Навън беше студено и ветровито, но тук се чувствах радостен и доволен.

Около четири часа следобед отидох в моята тайна стая и махнах покривалото от екраните. Седнах да се наслаждавам на по-нататъшните несгоди на Хелър и Крек.

В Атлантик Сити беше сутрин. Двамата се изтягаха на спалнята в разкошна стая. Над леглото им имаше бял балдахин. Сигурно беше младоженският апартамент. Навсякъде имаше цветя, а обзавеждането беше повече от луксозно.

Хелър стана и отиде в изобилно украсения хол. Дръпна шнура на завесите и откри големия панорамен прозорец. Апартаментът явно бе на по-висок етаж и даваше чудесен изглед към ледения, сивеещ Атлантически океан. Хелър гледаше бавните, сякаш намусени вълни, налитаци към безлюдните кейове. По плажа личаха останки от няколко отдавна изоставени лодки, изхвърлени на брега. Из въздуха се носеше на талази черен, мазен пушек.

Върна се в спалнята, дръпна завесите и там, откри изглед към празната крайбрежна улица. Долу само някакъв телевизионен екип снимаше нещо.

Крек седеше на ръба на леглото, полуоблечена, и разглеждаше печално раздраните си марокански ботушки, сигурно съсипани от спускането ѝ в шахтата на пералнята. Тя вдигна очи към него.

— Те явно не знаят как да накарат животните да си отглеждат хубава кожа на гърбовете.

Крек захвърли ботушките в ъгъла, отиде в банята и започна да си чисти зъбите с роторната четка.

С пълна с пяна уста тя изфъфли на Хелър:

— Джетеро, кое е това Гениално хлапе, за което толкова приказват?

Хелър бърникаше в куфара си. Въздъхна.

— Ами това е най-тъпият „бибипец“, сключвал някога сделка... моля за извинение, мис. Не би искала да се запознаеш с такъв тип.

Тя си изплакна устата и се върна в спалнята.

— А всичко това ще ни помогне ли по-бързо да се върнем у дома?

— Ще сме големи късметлии, ако не ни изхвърлят от тази планета и не ни ритат през всичките двадесет и две светлинни години до Волтар.

Графинята леко се стъписа. Гледаше го втренчено.

— Ох, че лошо — промълви тя. — Нима ще се примирим с провала?

Знаех за какво си мислеше — за онези две фалшиви „Имперски прокламации“, за които обеща да не споменава пред Хелър. Те нямаше да ѝ свършат работа, ако мисията завърши с неуспех. Хелър пак щеше да бъде изпращан с опасни бойни задачи, а тя щеше да си остане несъществуващ според закона човек и не можеше да се омъжи за него.

— Ох, че лошо — повтори графиня Крек.

Започна да се облича. Накрая намести на раменете си куртката от сива чинчила, сложи си бялата кожена шапка и взе бележника си. На излизане спря и каза:

— Ще отида да потърся Мейми Буумп. Имаме много за обсъждане. Ще се видим по-късно, мили.

Да, но аз повече не исках да слушам за мода, мода, мода и дрехи, дрехи, дрехи. Бях твърдо убеден, че предложеният стил за пролетта от модните дизайнери-хомосексуалисти беше абсолютна дивотия. Не исках да си развалям великолепното настроение. Изключих нейния екран. Депресията на Хелър беше достатъчен източник на душевно благополучие за мен.

Той вече ясно съзнаваше, че сам си е причинил непоправима беда. Елегантният сив костюм и копринената риза никак не подхождаха на самочувствието му в момента. Той изрови от куфара си яке и джинси. Бяха уместно облекло само за небрежни разходки по плажа, може да си е помислил, че ще бродят безгрижно по брега и само понякога ще поглеждат сивия, студен океан.

Облече се бавно. Последният вик на модата изискваше мъжките джинсови панталони и якета да са оръфани, закърпени и мърляви, точно като дрехите на някой работник. И макар да се премени с модерни одежди, ах, какъв несретник срещнаха очите му в огледалото!

После дълго, дълго седя, зареял поглед към неприветливата, безкрайна вода. Какъв празник за душата ми! О, колко е сладко да видиш падението на врага! Не само с нищо не подобри опасното си положение в Ню Йорк, но и се превърна в горд собственик на неизчислима финансова катастрофа. Не можех да се нарадвам. Не само бе спрял на място в усилията си, но и върнат доста назад!

Най-после си погледна часовника. Беше почти дванадесет часа, по източно стандартно време. Спомних си, че приближаваше мигът на конфискацията. Той погледна вратата. После изви очи към телефона. Разбрах, че чакаше новини от Изи.

Стана и отиде при телефона. Взе слушалката. Нямаше сигнал. Натисна няколко бутона. Нищо.

Аха! Знаех какво се е случило. Телефонната компания им е прекъснала връзките! Вълна от удоволствие премина през съзнанието ми.

Хелър остави слушалката върху апарата. Погледна към банята. Допреди малко осветлението там бе включено. Влезе и натисна бутона. После съседния. Нищо. Нямаше светлина!

О, прекрасно! Електрическата компания ги е изключила!

Завъртя кран на чешмата. Нищо! Плувах в блаженство. Спрели са им и водата!

Той пипна един радиатор. Явно беше леденостуден!

Той стоеше наред хола в младоженския апартамент на свръхлуксозен хотел-казино, в Атлантик Сити. Всъщност все още беше собственикът му. Но всички фирми за комунални услуги му бяха дръпнали шалтера!

Ликувах. Не след дълго всички тръби щяха да се спукат!

О, великолепиe! Съдбата май бе решила да налага Хелър с ковашки чук!

Той бавно закрачи напред-назад, понякога хвърляше поглед на часовника си и към вратата. Веднъж прошепна:

— Изи, къде си?!

Стана дванадесет и половина. В стаята явно царуваше студът, защото Хелър наметна на раменете си своя черен кожен тренчкот.

Не го свърташе на едно място. Наслаждавах се на всяка секунда!

Стана един следобед. Графинята не се връщаше. Никаква вест от Изи. Хелър се свлече в близкото кресло.

— Изи, ти ме изостави и въобще не мога да те обвинявам за това.

Забеляза, че над крайбрежната улица, в далечината се издигаха димни кълба. Застана до прозореца. Не се виждаше много ясно. Нещо като горяща кола. И откъм плажа се носеха пушеци. Хелър не си направи труда да отскочи до спалнята, за да погледне от там. Предположих, че са започнали бунтове и грабежи.

Един и десет минути. Някой почука на вратата.

Хелър се втурна да отвори.

На прага стоеше един изключително тъжен Изи, по-дрипав от всякога. Шлиферът, взет от Армията на спасението, бе протъркан от носене. Куфарчето му бе пробито и разръфано. А самият Изи беше много по-печален и прегърбен от обикновено, което ми се стори почти невъзможно. Хелър го подкани да влезе.

— Ох, мистър Джет — изпъшка Изи. — Казах ви да не правите нищо безразсъдно. Не съм чувал дори за подобна катастрофа в цялата

история на бизнеса. Нали все това ви повтарях — не свързвайте името си с корпорациите. А сега сте затънал до върха на косата си. Трябваше да оставите бизнеса на мен.

Хелър се сви в креслото и притисна длани към слепоочията си.

— Вече зная това.

— Да бяхте го узнал още вчера. Бизнесът е едно от най-подлите оръдия на Съдбата. Но грешката е моя. Долових блясъка в очите ви и бях сигурен, че пак ще накарате някого да стреля по вас. А сега са използвали автомати, оръдия, че и термоядрена бомба. Ой, ой, каква разруха!

Хелър промълви унило:

— Зная, зная. Какво е положението ни сега?

— Имам малко не съвсем песимистични новини, на които не вярвам, и лоши новини, които изцяло заслужават доверие. Затова първо ще ви съобщя лошите.

— Вероятно — каза Хелър, — добрата новина е, че ще ми сервираат закуска, преди да ме ликвидират. Започвай.

— Трябваше да се усъмните, когато са ви оставили да печелите толкова дълго и толкова много. За да платят печелившите ви залози, които сте правил толкова трескаво, те са опразнили касите на всички казина, всяка банкова сметка на корпорацията. Дори са теглили пари от Лас Вегас. Взели са предплата от всички гости на хотелите. Изчерпали са до дъно всеки възможен източник на пари, за да си ги върнат през вас като законни загуби на корпорацията.

Ликвидността в момента е следната — минус незнайно колко милиона долара. Освен това се налага да изплатим разписките, издавани като лавина в края на вечерта, така че стигнахме до гнусната тема за задлъжнялостта ни.

Парите, които е трябвало да плащат за комуналните услуги — телефон, вода, електричество — те от много месеци са прибирали в джобовете си. Така че днес изключиха всичко, заедно с газта за парното отопление. Дори получаваме големи сметки за бензина, а корпорацията разполага с грамаден автопарк.

Целият персонал в различните клонове на корпорацията от доста време не си е виждал заплатите. Липсват и сумите, дължими на Данъчната служба — всички държавни и щатски данъци за последната една година.

Парите, внасяни в пенсионните фондове на персонала, са били прехвърлени в тайнствени начинания, които още по-загадъчно се провалили, така че тепърва трябва да възстановяваме и фонда.

По-голямата част от оборудването на хотелите е взето на лизинг и сега фирмите имат намерение да си приберат своето.

Зима е и никой не наема яхти, нито пък някой плава по канала.

Зима е и няма отпускарите да запълнят хотелите.

Хелър потръпна.

— Това ли е всичко?

— Не — каза Изи. Разгъна вестник. — Този любител на спагетите, този нагъл простак Пиегаре трябва да се е раздрънкарал пред репортерите още снощи, гадникът му с гадник. Видяхте ли това?

Държеше пред очите на Хелър първа страница на „Нюйоркски мръсотии“.

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ОТКРАДНА АТЛАНТИК СИТИ

Курортната столица е първият откраднат американски град, откакто индианците през 1590 година отнеха Роаноук на сър Уолтър Рели.

В невероятна среднощна престрелка, която нито полицията, нито армията успяха да прекратят, Джером Терънс Уистър, познат като Гениалното хлапе...

— О, Богове! — изрече Хелър, без дори да прочете останалото.

— Има го във всеки вестник — и национален, и местен — обясни Изи. — На първа страница!

Е, сега вече се разсмях от сърце. Изи смяташе, че Пиегаре се е разприказвал пред вестникарите. Но дали беше така или не, нямаше никакво значение. Медисън! Добрият стар Уолтър Дж. Медисън, безценният Медисън — това чудо на „връзките с обществеността“ имаше пряк достъп до компютърните бази данни за престъпността, които ползваше и Роксентър. И се бе нахвърлил върху новата възможност като хрътка, разпрацайки до всички информационни средства фантазиите си.

Хелър изстена:

— Никакви добри новини ли нямаш?

Изи промълви:

— Мисля, че е добре да дойдете долу в залата за събрания. Хората от персонала се срещат днес там, а пък те са цяла четвърт от населението на Атлантик Сити. Не мога сам да се изправа срещу такова множество.

Хелър разкопча оръфаното си яке. Провери пълнителя на пистолета си и го пъкна в кобура на колана си.

Изи извика:

— О, не! Не можем да решим проблемите си, като караме още хора да стрелят по вас! Искам да бъдете там само в момента, когато се втурнат към подиума, за да ме разкъсат на парчета.

Хелър наметна кожения тренчкот, затвори и скри куфара си, след това тръгна с Изи по тъмния коридор.

Трябваше да слязат много етажи по стълбите, защото асансьорите не работеха. Накрая стигнаха до входа към голямата зала. Беше осветена само с газови лампи.

И претъпкана с хиляди хора. Сервитьори, готвачи, камериерки, крупиета, портиери, чиновници, чистачи, шофьори, танцьорки и още всякакви отрепки, необходими за работата на казина и хотели, ресторанти, барове, яхтклубове и още какво ли не. Там бяха дори хората от охраната, но явно не си вършеха работата по поддържането на реда. Каква груба сбирщина! Не бяха от мафията, но бяха служителите от всички фирми на мафията, които тя бе зарязала.

Надигна се гърлено ръмжене. Ръце показваха. Зъби се оголваха зад изпънати устни. Всички следяха с погледи Хелър, докато слизаше по прохода към подиума. Ако съдех по лицата на присъстващите, Хелър беше популярен сред тях не повече от бясно куче.

Изи не се отделяше от него. Зашепна:

— Не започвайте веднага да стреляте по тях. Ще се разбунтуват, ще трябва да плащаме и болнични разноски. А дори с болниците не сме постигнали никакво споразумение.

В шепота на Хелър се усещаше намек за свирепост:

— Ти *нищо* ли не си направил досега?

Изи отвърна:

— Но в такова положение е почти невъзможно да се направи нещо. Внесох иск в съда за промяна името на корпорацията. „Скалпело“ се ползва с твърде лоша слава. Но това няма да ни освободи от дълговете.

Вече се качваха по стъпалата към подиума. Беше съвсем празен. Изи продължаваше да шепне:

— Не можах да измисля кой от роднините ми да заеме директорски пост. Само вие притежавате акциите, но не бива още повече да затъвате в делата на тази корпорация. Направих каквото можах.

Хелър се канеше да застане с лице към неприязнено настроеното множество, но Изи го побутна надясно към изхода от подиума. Там имаше малка стаичка. Изи спря Хелър, точно преди да влязат. Хелър надникна през открената врата.

Вътре седяха графиня Крек, Мейми Буумп и Том-Том. Светеше им само една свещ.

Хелър прошепна на Изи:

— Но какво нрави там и барабанистът? Вярно, снощи ни помогна в носенето на чувалите, но нали може да брои само до четири.

— Знам. Затова го назначих за ковчежник. Поне няма да умре от страх, като вижда в какво състояние е балансът на корпорацията.

Включих екрана на Крек. На него видях надничащия Хелър, дрехите му бяха измачкани под разкопчания тренчкот. Ох, че удоволствие беше да наблюдавам потиснатото изражение на лицето му! Обзе ме радостна възбуда.

Мейми Буумп каза:

— Здравсти, моряко. Имаш ли нещо против да ми заемеш за малко това работническо яке? Вече замръзвам.

Хелър я погледна. Бе облечена само с блузка и пола. И каквото си беше джентълмен, веднага свали тренчката си, за да ѝ даде якето. Тя го закопча чак до шията си. Е, така наистина имаше странен вид. Приличаше на водопроводчик! А толкова се фукаше, че знае всичко за дрехите.

Изи се намеси:

— А сега, мистър Джет, понеже сте единствен притежател на акциите, ще прескочим формалностите. Моля ви, подпишете тези документи.

Той ги подреди по масата.

Хелър взе химикалка и се наведе над листовете. Прочете първите редове, Мейми Буумп получаваше поста на президент и главен мениджър на корпорацията!

Хелър вдигна глава, очите му бяха ококорени от изненада. Крек се взираше много строго в него. Направи му едва забележим знак.

Хелър подписа документите.

И незабавно Мейми Буумп, Том-Том и графинята станаха, за да излязат на подиума.

Хелър понечи да тръгне с тях. Мейми Буумп доста силно го побутна назад, накара го да седне.

— Моряко, ти чакай тук и ела да помагаш, ако ни налетят. Ще дойдеш при нас, когато ти дам знак.

Те излязоха и Том-Том уж разсеяно затвори вратата. Хелър се завъртя към Изи.

— Но защо въобще трябва да правим нещо? Нали банката „Греб-Манхатън“ ей сега ще удари ключа навсякъде.

— Ах, банката ли — сети се Изи. — Ами виж какво, като се обадох в комисията по хазартните игри на Ню Джърси и им казах, че е изпълнена заповедта Пиегаре да продаде корпорацията, те се отказаха от обвиненията си и продължиха срока на разрешителните ни.

Хелър напомни:

— Говоря ти за „Греб-Манхатън“!

— Аз също — отвърна Изи. — Разбираш ли, вече можех да съобщя на банката, че нашата корпорация ще запази разрешителните си за хазарт. А те смятаха, че парите им са застрашени, защото разрешителните ще бъдат анулирани.

— Това ли е всичко? — настоя Хелър.

— Не съвсем. Автоматично отпаднаха и обвиненията за криминални деяния, които биха могли да предявят срещу Пиегаре — нали той продаде корпорацията. Аз им заявих, че ако не ни разсрочат изплащането на заемите, ще се обърна към съда за обявяване на фалит и така само ще загубят всичко, което им дължим. Затова се забавих. Те винаги събират съвета на директорите при обсъждането на заеми за около милиард и повече, размотаваха се чак до десет, за да търсят Роксентър. Но той и Бери заминали за Китай да си уреждат монопола за преработката на техния нефт. Затова заседаваха без него. Сигурен

съм, че ще ги вдигне на рога, когато се върне и научи, но вече разполагаме с разсрочка на всички ипотeki и заеми.

Графиня Крек отвори вратата и кимна на Хелър.

Изи го подкани да тръгва, но самият той се сви в ъгъла.

— Ти излез — поиска той. — Аз се боя да застана срещу такава побесняла тълпа.

Хелър отиде до средата на подиума. Там беше Мейми Буумп, величествено изправена срещу гъмжилото. Внезапно се досетих защо облече якето на Хелър. Лукав психологически трик — така изглеждаше една от тях. Бе накарала събралите се хора да мълчат като мъртви. Да я „бибипам“, имаше артистичното умение да контролира публиката си — никой не подвижна срещу Хелър. Посрещнаха го само мрачни лица. Развалиха ми удоволствието. Никой не хвърляше по него гнили домати!

Мейми Буумп извика звънливо:

— Позволете да ви представя единствения акционер на тази корпорация — безупречния, забележителния флотски офицер, който положи немалко усилия да слезе на брега само за да говори пред вас. Представям ви звездата на всички звезди, приятеля на президенти, единствения и неповторимия ДЖЕРОМ ТЕРЪНС УИСТЪР!

Тя прошепна на Хелър:

— Само кажи „Да. Одобрявам.“ И се поклони. Само това и нищо друго!

Хелър, вероятно зашеметен от заплашителното мълчание на тълпата, каза силно:

— Да. Одобрявам!

Поклони се.

Залата сякаш се взриви!

УЖАСНА ВРЯВА!

Шапки хвърчаха във въздуха.

Хиляди гърла крещяха оглушително!

Като глутница гладни зверове хората нахлуха на подиума.

Сграбчиха Хелър. Вдишаха го на раменете си. Направиха тържествена обиколка на подиума и цялата зала.

И през цялото време ревяха „Да живее Шефа“!

Внезапно блеснаха и светлините над подиума.

Някакъв мъж, вероятно електротехник, се появи на странично балконче над залата и включи прожектор. Насочи го към Хелър, последователно пускаше червения, синия и жълтия филтър. Сигурно после чу сигнал от Мейми Буумп, защото прехвърли светлинния лъч към нея. Тя вдигна ръце, за да привлече вниманието към себе си. Хората оставиха на мира Хелър и се обърнаха към Мейми.

С глас, от който всеки древногръцки оратор би позеленял от завист, Мейми извика мощно:

— И така, дами и господа, горди служители на новата корпорация „Лъки Бонанза Казино“! Хващайте се за греблата и нека водата се пени зад нашата лодка! Нека тълпи се блъскат по крайбрежната улица, нека заровете и рулетките се покрият с купчини пари! Накратко, като ваш президент и главен мениджър, съветвам ви да се връщате на работа! Какво ще кажете?

Гъмжилото ревна радостно. Всички се струпаха на изходите от залата.

Хелър огледа внезапно опустялото грамадно пространство. После изгледа един по един Мейми, Том-Том и графиня Крек. Попита учудено:

— И какво всъщност одобрих?

Другите се бяха замислили за свои неща. Никой не му отговори.

Хелър пак попита:

— Как уредихте да ни включат осветлението?

Том-Том свенливо вдиша очи към Хелър.

— Ами не можех аз да отида в електрическата компания. Вярно, сега съм ковчезник и трябваше лично да оправя сметките, но откъде да знам дали ще им платя точно колкото дължим. Та затова пратих нашия китарист. Той е голям бързак, затова скоро ще ни пуснат тока, телефоните, водата и газта за парното.

Хелър се озърна.

— Но нали няма с какво да подкараме казината, нямаме с какво да купуваме необходимото.

Графиня Крек го хвана под ръка.

— Скъпи, стори ми се много угрижен, затова не ти казах. Но аз оставих три торби с пари в една вентилационна шахта. Приблизително милион и половина. Дадох парите на Мейми, за да раздвижи бизнеса на твоята корпорация.

Мейми добави:

— Много ценен дар, миличка. Стигат да си платим комуналните дългове, да оставим някакви пари при касиерите в казината и да напълним донякъде игралните автомати. Така че отново ще прибираме парите на клиентите.

Хелър не се отказваше.

— Но какво одобрих?

Но Мейми вече го побутваше към фоайето.

Вътре нахлуваха хора! ТЪЛПИ!

Хелър надникна през един прозорец. Паркингът беше претъпкан от току-що пристигнали коли. Прииждаха още.

— Но защо идват всички тези хора?

Тя го буташе към някаква стълба.

— Сигурно да разгледат полесражението. По всички телевизионни мрежи дрънкат врели-некипели. Горящи танкове, избухващи ракетни катери, свалени самолети. Показваха им останките! Ония типове от новините страшно раздухаха как си бил превзел Атлантик Сити с щурм. Дори използваша архивни кадри от десанта в Нормандия през Втората световна война. От сутринта вдигат шум по всички канали.

Изпръхтях. Медисън се развихряше!

Графиня Крек попита:

— Мили, наистина ли имаше битка? Аз се криех в пералнята и по коридорите. Чух няколко изстрела. Но не знаех, че си се сражавал на брега.

Стигнаха до бившия офис на мафиотския шеф Тобо Пиегаре. Мейми огледа внимателно стаята. Взе от бюрото прекрасно изваяна черна ръка и я пусна в кошчето за боклук, после гнусливо си избърса ръката. Свали от раменете си якето на Хелър и се настани в елегантното кресло зад бюрото. Прозорецът ѝ даваше изглед към крайбрежната улица, където шумът се усилваше.

Тя подхвърли якето на Хелър.

— Моряко, няма спор, че си хитрец. Пуснал си двойник да раздава автографи вместо тебе. Звездите като мен знаят колко е изтощително да те обсаждат почитатели. Обаче ще ти дам един съвет, моряко — когато си избираш двойник, намери някой да прилича повече на тебе. Не понасям конските зъби на тоя.

— Двойник ли? — учуди се Хелър. — Къде е?

О, Богове. Надушвах безмилостния стремеж на Медисън да окупира всяка първа страница в страната.

— Как къде — учуди се и Мейми. — Ей го долу на крайбрежната улица, раздава автографи като луд. Умно измислено. Не си е работа да те снимат от телевизията. Ама тоя двойник добре се оправя пред камерите.

Графинята каза успокояващо:

— Мили, значи не ти се налага да слизаш долу.

Хелър погледна към крайбрежната улица. Там ГЪМЖЕШЕ от хора, продавачи с колички, репортери и оператори. Двойникът, фалшивото „Гениално хлапе“, измислено от Медисън, с очилата, щръкналата челюст, изпъкващите зъби и всичко останало, бе застанал върху повреден танк от армейските резерви, а някакъв пиротехник пак разпалваше пламъци по бойната машина.

— Да, няма да слизам за нищо на света — отрони Хелър и потрепери. Извърна се към стаята. — Моля ви, много ви моля, някой ще ми каже ли какво одобрих току-що?

Мейми се намести по-удобно в разкошното си кресло.

— Нали разбираш, никой от персонала от незнайно кога не е и помирисвал заплата. И те знаят, че корпорацията не може да им плати, а пък е зима и не се намират свободни работни места.

Тя го изгледа въпросително, сякаш се съмняваше дали наистина е необходимо да му обяснява всичко това.

— Моля ви, кажете ми — повтори Хелър.

— Накратко, моряко, обещах им, че ако ти одобриш, ще получават 100 процента от всички печалби на корпорацията, след приспадане на разходите, докато изплатим всички възнаграждения, изостаналите данъци и възстановим пенсионния фонд. А след това за тях ще остават само 60 процента от печалбите. Обаче дотогава има твърде много време...

Хелър изведнъж се свлече на най-близкия стол. Имаше от какво да му омекнат краката! Както и да погледне човек положението, ако собственикът е този, който получава доход, Атлантик Сити отново бе сменил притежателите си!

ПЕРСОНАЛЪТ БЕ ПРЕВЗЕЛ ЦЯЛАТА КОРПОРАЦИЯ!

Мейми продължи.

— Но искам да чуя мнението ти по един особено важен въпрос.

— Какъв? — безсилно прошепна Хелър.

Мейми заговори по-ласкаво.

— Как мислиш, дали мога да сложа светлинни реклами с името си на всяко казино-хотел? Ама да са от най-големите — „Мейми Буумп, президент и главен мениджър“. Според тебе как ще го приемат хората?

Хелър едва чуто отговори:

— Ще бъде чудесно.

След малко погледна графиня Крек.

— Скъпа, май е време да се прибирате в Ню Йорк.

Ох, как се давих от смях! Опитът на Хелър да отърве Изи от дългове не постигна нищо! Само добави нови неприятности към досегашните. А отгоре на всичко сега беше обезсърчен и с много ниско самочувствие.

В този момент реших да не се тревожа повече за него и да го оставя да си потъва на воля. Нямаше и най-нищожен признак, че ще напредне в каквото и да било, а когато получа съобщението от Ломбар, той и графиня Крек още ще се размотават безцелно из Съединените щати. И ще ги убия, преди да са си казали молитвите!

Блаженството ми достигна неподозирани висоти. Аз победих. Аз, аз, аз!

ГЛАВА ВТОРА

На другата сутрин пискливо свистене до леглото ми прекъсна един прекрасен сън — Хелър и Крек се редяха на опашка за безплатна супа в Ню Йорк, а един Дявол от Манко размахваше черпак и не само им отказваше канче супа, но ги налагаше по главите с черпака.

Пищенето идваше от вътрешната разговорна уредба на базата. Никак не беше обичайно да ме търсят по нея, защото Фахт Бей правеше всичко възможно, за да не търси помощ от мен. Значи имаше извънредно положение.

Натиснах бутона.

Бях познал!

Фахт Бей каза напрегнато:

— Веднага идвай в хангара! Канят се да убият доктор Кроуб!

Исках да го попитам защо ме безпокои за такава дреболия, но той прекъсна връзката.

Хрумна ми, че не биваше да проявявам безгрижие. Животът е пълен с непредвидими случайности. От Бери бях се научил да подготвям резервни варианти за всеки случай. Току-виж имам нужда от Кроуб, ако Хелър и Крек някак се измъкнат от безизходицата.

Навялякох някакви дрехи. Въръжих се солидно. Слязох надолу по тунела, за да посмачкам вирнатия нос на Фахт Бей. Положението се бе променило и беше време той да усети това.

Чакаше ме на входа за хангара.

— Откога — попитах го кисело, — аз нося отговорност за всеки тъпанар в тази база?

— Нали ти поиска да ти го изпратят от Волтар! — натърти Фахт Бей. — Я виж какво става!

Кроуб бе изкачил стената на хангара до половината, вкопчил пръсти в грапавините.

А на петдесетина фута под него бяха четиримата пилоти-убийци и петимата антиманкоси, бесни от ярост!

Крещяха псувни към доктор Кроуб. Никога не бях чувал толкова сквернословие. Никой издател не би допуснал да се появи пред очите

на читател! Ужасна врява!

— Не им позволих да стрелят по него — каза Фахт Бей. — Той е само на два фута от антиземетръсно устройство. Ако го засегнат, целият свод може да рухне върху нас.

Така си беше — малката кутия, излъчваща невидим опорен лъч, беше точно до главата на Кроуб.

Не исках да се въртя около пилотите-убийци — твърде опасни са дори когато са привидно спокойни. А сега бяха загубили всякакво хладнокръвие. Виеха и подскачаха от гняв.

Ръката на Фахт Бей ме изтласка на сцената.

— Какво става тук? — попитах ги.

Потоци от ругатни и хули се изсипаха към мен от всички страни. С големи усилия успях да разнищя случката.

Доктор Кроуб задигнал ключа на килията си от пазача. През нощта се измъкнал от бърлогата, където би трябвало усилено да учи английски език. Един от пилотите-убийци се събудил, когато острието на щик докоснало гърлото му. За доказателство показва кървящата драскотина.

О, милостиви Богове, доктор Кроуб бе прекалил с лудостта си — да нападне пилот-убиец!

Аз упорито ги разпитвах дали Кроуб е пожелал да даде някакво обяснение за тази своя тъпотия. Надявах се, че ако проумея докрай смисъла на инцидента, все някак ще уредя нещата.

Но никой от тях не ми даде нужните сведения. Всъщност вдигаха такъв страшен шум, че едва ли разбраха въпросите ми.

Осенен от гениално вдъхновение, аз осъзнах, че ми оставаше само да попитам доктор Кроуб.

Взех малък мегафон и го насочих нагоре.

— Защо си искал да заколиш пилота? — креснах към доктора.

Сега той се държеше за самата кутия на устройството. Впери в мен своя див, фанатичен поглед. Отвисоко гласът му звучеше тъничко и глухо.

— Аз само си учех английски! — извика на своя недодялан волтариански. — Офицер Грис, аз изпълнявах вашата заповед.

Последва нов взрив мръсотии около мен. Припряно му отвърнах с вик:

— Не съм ти заповядвал да режеш гърла!

— Но ми дадохте книги по психология и психиатрия, за да се уча по тях! А там е написано, че в основата на черепа човек има първобитна част от мозъка си, наследство от влечугите. Това беше нещо ново за мен и се опитах да проверя дали е вярно. Защо вдигат такъв скандал? Само се опитвах да приложа наученото!

Е, имаше логика в думите му. Но пилотите-убийци и антиманкосите едва ли бяха склонни да погледнат на инцидента през неговите очи.

— Значи си му дал някакви книги, от които му е хрумнало да прави такива неща? — изръмжа един от пилотите.

Стори ми се по-благоразумно да отклоня разговора в друга посока.

— Ако го свалим долу, той ще ви обясни, че само е искал да се поупражнява.

Хвърлиха се вкупом към мен. Притиснах гръб в стената и измъкнах бластер от джоба си.

— Вижте какво — казах им, — защо не отидем някъде да обсъдим това. Ще го накарам да слезе и ще поговорим като възпитани хора.

Те изгледаха преценяващо 800-киловолтовия бластер. Вдигнаха глави към Кроуб.

— По-късно — изръмжа един пилот.

Махнаха се и оставиха мен и Фахт Бей да се оправяме с Кроуб. Креснах му:

— Сега можеш да слезеш.

— Не мога. Ще падна.

— Ще разпънем спасителна мрежа! — обещах аз. — Дръж се здраво.

Работниците от хангара никакви не се виждаха по време на разгорещения спор. Фахт Бей ги измъкна от укрытията им и ги накара да разпънат мрежата под Кроуб.

— Сега скачай! — креснах му.

— Ръцете ми не искат да се пуснат! — извреця той.

Казах на Фахт Бей и работниците да почакаат. Върнах се по тунела и прерових сандъка си за оръжия. Избрах иглена зашеметяваща пушка и пак слязох в хангара.

Фахт Бей я погледна само за миг.

— Недей да стреляш тук! Ще засегнеш кутията, за която се държи.

Изрекох ледено:

— Значи се съмняваш в стрелковите ми умения. С това мога да сваля от клона пойна птичка поне от половин миля. Как няма да уцеля Кроуб от някакви си петдесетина фута?

Нагласих пушката на най-ниска интензивност на лъча. Работниците притиснаха длани към ушите си. Фахт Бей избяга чак в своя кабинет и надникна оттам.

Подпрях се на коляно и притиснах приклада към рамото си.

Прицелих се безпогрешно. Точно в дясната ръка на Кроуб, сграбчила кутията на противоземетръсното устройство.

Натиснах спусъка!

ТРЯС!

Кутията избухна!

Кроуб падна!

След него паднаха и десетина тона скални отломъци!

Вихрушки от дим и прах запълниха мрачния хангар.

Фахт Бей трескаво натисна бутона за обща тревога.

ОГЛУШИТЕЛНО!

От всички кътчета на базата хората се втурнаха към бойните си позиции.

Фахт Бей бързо ги организира за спешна ремонтно-спасителна операция.

Заеха се да изровят работниците изпод камъните.

Откриха Кроуб омотан в мрежата, където се бе приземил невредим само за да бъде затрупан от последвалите го парчетии.

Явно електронната кутия бе дала на късо и лъчите престанаха да крепят стените, които предпазваха от честите земетресения в района.

Тълпата наоколо вдигаше врява за нищо. Стените на хангара бяха невредими, ако не броим няколко дупки, широки не повече от един ярд. Нямаше повредено имущество, освен една спасителна мрежа. Дори нямаше убити — само два-три спукани черепа, а Прахд можеше веднага да ги закърпи.

Но всеки ме пронизваше с напълно незаслужен зъл поглед.

Открих причината за злополуката. Батерията на иглената зашеметяваща пушка не бе презареждана от две години и лъчът не

стигна до целта. Значи нямаше никакви съмнения, че боравя добре с оръжие. Но никой не искаше да ме изслуша.

Държаха се твърде неблагодарно. Нали в края на краищата свалих Кроуб от стената. Дори Бъгс Бъни не би се справил но-добре.

ГЛАВА ТРЕТА

След като някои забележки ми подсказаха, че само се пречкам на аварийната бригада, аз се оттеглих в стаята си. Те трябваше да откарат ранените в болницата и бързо да възстановят противоземетръсното устройство, а имаха доста да разчистват. В края на краищата, нали бяха професионалисти, а аз бях над тези житейски дреболии.

И така, тъкмо се наслаждавах на вечерята си — пиле, сварено по кавказки, със сос от стрити лешници и червен пипер, поднесено от малко по-набитата, но послушна прислуга. С присъщото си нахалство Фахт Бей ми се обади точно в този момент.

— Готови са да се срещнат с тебе.

— Някой друг път — отвърнах аз.

— Тогава ще гласувам да пъкнем доктор Кроуб в дезинтегратора за боклук.

— Чакай, чакай.

Налагаше се да мисля много бързо. Съзнавах в какъв източник на опустошение и разруха можеше да се превърне доктор Кроуб — той беше ценно средство за каквато и да била акция на Апарата. Хелър беше много лукаво същество и ако късметът му проработеше, животът ми отново щеше да бъде изложен на риск. Неохотно казах:

— Ей сега ще сляза при вас.

Събранието се състоеше от мрачно настроени хора. Влязох с бластер в ръка, без да се излагам на никакви случайности. Не седнах. Пък и никой не ме покани. За мен беше несъмнено, че най-доброто място за гърба ми е някоя стена.

Бяха довели и доктор Кроуб. Беше превързан тук-там — сигурно сам се бе погрижил за себе си — и клечеше в ъгъла под прицела на трима стражи.

— Гласувам за смъртно наказание — каза порязаният пилот.

— Присъединявам се — каза вторият пилот-убиец.

— Значи взехме решение — заяви капитан Стаб. — Присъдата ще бъде изпълнена, като го хвърлим в електрическата пещ.

— Задръжете малко — настоях аз. — Нито можах да изслушам доказателствата, нито съм гласувал.

— Нима искаш да внесеш апелация за поемане на отговорността? — попита Фахт Бей.

Тези типове пипаха прекалено припряно. А и зелените светлинни плочи придаваха мрачен оттенък на събранието. Бързо прехвърлях различните възможности в ума си. Фахт Бей ми предложи изход от положението, но твърде несигурен. Според волтарианските закони всеки упорит глупак можеше да поеме цялата отговорност за някой подсъдим, дори и за осъден престъпник. Точно така Апаратът успяваше да прибере уж „екзекутираните“ криминални. Обаче съществуваше и наглед дребна уловка. Ако същият подсъдим след това извършеше и най-дребното провинение, поелият отговорност за него също попадеше под секирата на закона — понякога и буквално.

— Няма никакво съмнение — каза нападнатият пилот, който явно председателстваше събранието, — че този доктор Кроуб отново ще посегне на някого от базата. И в такъв случай съвсем законно ще бъде да екзекутираме заедно с него и поръчителя му. Събранието може да приеме апелацията за поемане на отговорността. Всички, които сте „за“, гласувайте с вдигане на десния показалец. Мнозинство. Вие вече сте му поръчител, офицер Грис. Закривам събранието.

— Чакайте! — викнах аз.

Но всички, дори и стражите, излязоха.

Бяха ме хванали в клопка!

Ох, какви хитри „бибипци“! Беше не само вероятно, но и абсолютно сигурно, че доктор Кроуб отново щеше да направи нещо гадно. Познавах го добре! Пилотът-убиец ми бе отмъстил ужасно. Така скоро можех да се превърна в труп, и то напълно законно. Тъкмо когато вече тържествувах във всички свои начинания. Подъл удар.

Кроуб си клечеше в ъгъла, впил в мен лъскавите си черни очички. Вероятно умуваше в какъв изрод би могъл да ме превърне. Надявах се поне да не си представя грамаден паяк. Гнуся се от тези твари.

Аз размишлявах. Кроуб клечеше в ъгъла.

Спомних си как ме изгледа онзи пилот-убиец на излизане от стаята.

Видях окачено на стената, навито осигурително въже.

ВДЪХНОВЕНИЕ!

Взех въжето. Увих го около глезените на Кроуб. Увих го около коленете му. Вързах ръцете към тялото му. Продължих да увивам около врата и главата му. Вързах краищата на троен възел, после ги запоих. Дори и призрак не би успял да се измъкне.

На бегом се понесох към стаята си.

Взех от сейфа петстотин хиляди турски лири, равни на около петстотин долара.

Върнах се и намерих главния строителен техник.

— Искам да сключим сделка.

Показах му парите. Очите му светнаха. Знаех си.

— Ще ми направиш килия, за каквато още никой не е и чувал. После получаваш това.

Той посегна да сграбчи парите, но аз бях по-бърз от него.

— След като свършите и се уверя в здравината ѝ.

— Обаче ще ми дадеш няколко хиляди в аванс — настоя той.

Отделих стотина хиляди лири от пачката. Дадох му ги.

— Останалото след изпълнението на поръчката.

Той прибра парите.

— А къде е чертежът на килията?

Бях пропуснал тази подробност. Седнахме до вързания като пашкул Кроуб и аз започнах да чертая.

Човек лесно се увлича. Не можех да се спра. Хрумваха ми все нови начини, които би могъл да използва за бягство.

Но накрая довърших чертежа и при цялата си скромност трябва да кажа, че беше шедьовър.

В самия край на коридора с килиите имаше голямо помещение, което досега не бе използвано за нищо. Пред вратата за килията щяха да монтират лист от взривоустойчива стомана, вкаран дълбоко в стените. Щеше да има куршумоустойчива шпионка. Вратата на новата преграда щеше да се отваря само със сложен код.

След това бяха нормалните решетки и вратата в тях.

Между тези две непреодолими прегради щяха да монтират лъчева алармена система, която при проникване щеше да проглуши цялата база.

Съществуваше и възможността Кроуб да измами някой от стражите, както вече бе сторил. Значи трябваше да премахна

необходимостта стражите да влизат при него. Първо щяха да пробият нова вентилационна шахта право нагоре, с маскиран отвор в склона на скалата.

Но Кроуб току-виж опитал да се изкатери по нея. Затова вътре щяха да поставят нагъсто шипове, които да откажат и смелчак. Освен това щяха да зложат експлозиви с кръстосани жици, свързани към детонаторите. Всеки опит за изпълняване нагоре би завършил с няколко опушени мръвки в шахтата. Освен това режещи лъчи щяха да пресичат входния и изходния отвор. По този начин осигурявах въздух на Кроуб.

После идваше проблемът с храната му. Измислих устройство, преминаващо през лабиринт с петнадесет завоя. Поднос с антигравитация щеше да се рее през лабиринта, препречен от петнадесет плъзгащи се вратички. Всяка вратичка щеше да бъде оборудвана с детектор за живи същества и ако някой опиташе да се промуши през лабиринта, вратичките нямаше да се отворят.

Дотук добре.

Осветлението нямаше да бъде свързано с основните системи на базата. Щеше да бъде захранвано от независими слънчеви батерии до отвора на шахтата.

Стигаме до самата килия. Беше доста обширна, предназначена за десетина затворника. Щяха да махнат каменните нарове. Искрах да принудя Кроуб да учи езика, затова щях да ги заместя с маса и рафтове за книги.

Хигиенните навици на Кроуб ми вдъхваха ужас, затова изобретих пръскачки и отточни канали, които можех да включа с едно натискане на бутон, като само рафтовете щяха да бъдат покривани от автоматични щитове.

Докато чертаех, предвидих и тоалетна с течаща вода, но се усъмних дали Кроуб щеше някога да я използва. Обаче не му оставях поводи да се оплаче, че не съм му осигурил удобства.

Добавих и легло. То беше наистина свършено. Ако Кроуб се превъзбуди и започне да буйства в килията, още щом легне след това, ще бъде прикован към леглото със скоби, за да влезе някой и го упои.

Както вече отбелязах, създадох шедьовър. Огледах чертежа с гордост.

— Че за това нещо ще ни трябва цяла седмица — промърмори строителният техник.

Примигнах. Какво да правя Кроуб цяла седмица?

Но душа не ми даваше да променя и една линия от чертежа.

— Четири дни — отсякох аз.

— Четири дни и сто хиляди лири отгоре — заяви техникът.

Изпъшках. Не, нямаше как да променя чертежа. Беше прекалено хубав. Е, защо ли да ми пука от дребни разходи. Винаги мога да изтегля още пари.

— Добре — съгласих се. — Но започвайте работа незабавно.

Завлякох Кроуб в една от многото празни килии. Качих го на нара. Приготвих оръжията си за стрелба.

И сред стърженето на бургиите и дрънченето на метал в края на коридора, останах там цели четири дни, за да пазя Кроуб.

О, колко е тежък дългът на офицера от Апарата!

И през цялото време той лежеше във въжения пашкул и ме гледаше свирепо.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

С най-искрена радост платих на техника остатъка от парите. Едва ли не весело се разделих с тези стотици хиляди лири.

Четири дни срещу тези пронизващи очички ми дойдоха много.

Накарах четирима стражи с бластерни пушки да застанат над вързания доктор Кроуб и бързо се захванах с неотложната работа.

За да не се занимавам с него засега, отмъкнах огромен сандък с аварийни космонавтски дажби и го зарязах в средата на килията.

Пак прегледах апаратурата, с която Кроуб трябваше да научи английски. И идиот би могъл да борави с нея. Подредих всичко на масата.

Както и първия път, зачудих се дали не му липсваха стимули за изучаване на езика. Бе проявил интерес към първите два текста, които му дадох. Затова изрових всичко по психология и психиатрия, което можех да отделя. Бяха доста сочни книжки. Сред тях беше и „Правителствена психология“, в която се обясняваше, че човек е толкова мръсно, вонящо, „бибипано“ животно, затънало безнадеждно в подсъзнателните си страсти, че може да бъде управляван само с полицейски палки — по всеки повод. После „Ирационална психиатрия“ — как да лекуваме хората окончателно, като ги изтребваме. „Психология на жената“ — как да подмамим жена си или любовницата си в леглото на своя най-добър приятел. „Детска психология“ — всички похвати за превръщането на децата в извратени твари. „Кушетката на психоаналитика“ — седемдесет и седем необичайни техники за секс с животни. „Психиатрична неврохирургия“ — как се премахва всяка мозъчна функция. И разбира се, „Психиатрична кухня“ — какво да правим с хората, след като са обработени до загуба на разума. Беше одобрена от Министерството на храната и наркотиците. Включих още много важни текстове, до един общоприети в тези две професии. Задължително щяха да събудят любопитството на Кроуб. Щеше да чете на английски като луд.

Проверих най-придирчиво килията. Нямаше начин някой да влезе или излезе, без да знам. Никой отвън не можеше да говори с този

вътре и обратно.

Върнах се при него и в присъствието на стражите, готови за стрелба, изгорих с малък дезинтегратор възела. Започнах да развивам въжето от главата на Кроуб. Стигнах до устата му.

Той каза:

— Ще те предам на закона за това!

Бях изумен! Та нали аз му спасих живота. Дори му станах поръчител и заложих на карта собствения си живот.

Разбрах, че макар и да е доктор, Кроуб въобще не познаваше законите. Например, той не знаеше, че вече можех да го убия, без никой да ме преследва за това, особено пък той. А щом няма представа за законите, не познава и ранговете, затова не се сеща колко важен пост заемам аз. Сметнах, че най-добре да намеря някой правен сборник и да му го покажа, преди да го развържа напълно.

Наблизо имаше библиотека за персонала. Влязох. Потърсих с поглед. Ето го дългият рафт, потънал в прах. Никой не бе пипал тези книги от десетилетия. Издухах праха и когато се отървах от кашлицата, зачетох заглавията.

Това беше поредица от томове! Над четиридесет, всички твърде дебели!

„Пълнен сборник от кодексите на Волтарианската конфедерация, включващ Космическите кодекси, Наказателните кодекси, Гражданските кодекси, Имперските прокламации, Имперските заповеди, Имперските процесуални норми, Пълна таблица на наследяването на трона с биографии, Съдебна история и обичаи, Имперски декрети за въвеждане във владение, Права на аристокрацията, Административно деление на 110-те планети, Местни закони, обичаи и аристократични привилегии.“

Твърде внушително!

Помислих, че ще уплаша Кроуб до смърт. Веднага натоварих всички томове на ръчна количка, избутах я до новата килия и наредих всичко на рафтовете. Защо да си губя времето с приказки? Нека сам се убеди какъв неблагодарник е!

Върнах се да отведа Кроуб. Погледът му така се впиваше в мен, че реших да не рискувам с развързването, преди да се озове в специалната си килия. Плъснах го на количката и го откарах.

Казах му:

— Ще излезеш от тук, когато научиш английски и решиш, че вече ще се подчиняваш на моите заповеди!

Хванах свободния край на въжето и дръпнах с цялата си сила.

Той се завъртя като вретено!

По целия под.

Изритах количката от килията.

Заклучих вратата отвън.

С трясък затворих новата врата от армирана стомана.

Набрах комбинацията на ключалката.

Само аз я знаех. Никой нямаше да влезе. А Кроуб нямаше да излезе.

Въздишката ми беше като могъщ порив на вятъра. Разполагах с тайно оръжие, което можех да насоча срещу Хелър. При най-малкия признак за успех в мисията, щях да му пратя смъртоносния Кроуб.

А дотогава той беше на сигурно място. Аз пък си спасих живота.

Надзърнах през шпионката. Бе се освободил от въжето. Взираше се в рафтовете с книга. Точно както се надявах — любопитството му се събуди. Взе „Психиатрична кухня“ и я разлисти.

С бодра стъпка излязох от коридора.

Животът отново бе станал приятен.

ГЛАВА ПЕТА

След превъзходна закуска, поднесена от Карагъоз и сервитьора, прекосили стаята само на колене, реших да проверя какво правеха Хелър и Крек, просто да се уверя, че затъват все по-дълбоко.

С кана шира до себе си, аз се отпуснах в удобното кресло и се загледах в двата екрана.

Хелър се занимаваше с всевъзможни изчисления на бюрото си. Всякакви уравнения, повечето химически. Това не беше опасно — можеше да си смята, докато небето падне на земята, но това с нищо нямаше да промени положението на планетата.

Стана ми интересно какво кроеше графиня Крек. Намираше се в стаята за отдых на секретарките и бе затворила вратата към офиса. По тапетите бяха изрисувани лудуващи амурчета. Но тя не им обръщаше внимание. Бе съсредоточила погледа си в котарака.

Застанала на колене на йога, тя го учеше как да прави задно салто. Животинчето упорито се стараеше да го изпълни правилно.

— Нашият девиз е „елегантност“, мистър Калико — говореше му тя. — Хайде да опитаме пак. Разхождай се най-безгрижно — раз, два, три, четири. После СКОК! Така ще изненадаш публиката. Сега отново — раз, два, три, четири...

Що за глупава жена! Продължаваше да разговаря с него на стандартен волтариански, а това все пак беше земен котарак! Как ли би могъл да я разбере!

И ако с това си запълваше времето, от нейна страна също нищо не ме заплашваше.

Зверчето изглежда изпълни съвършено задното салто. Тя го погали и мистър Калико замърка.

— Добре — каза графиня Крек. — Стига толкова акробатика за днес. Сега да преговорим вчерашния урок. Донеси ми вестник.

Тя откряна вратата. Значи все пак котаракът не беше особено умен. Налагаше се някой друг да му отваря вратите.

Мистър Калико влезе в офиса. Скочи върху един от столовете до барплота. Там бе оставена купчина вестници. Животинчето стисна със

зъби края на един от тях и го свали от барплота. Вестникът плъосна на пода. Котаракът също скочи долу и го повлече със зъби към стаята на секретарките.

Графинята затвори вратата.

— Това беше чудесно — Коленичи на пода. — Сега го разтвори така, че да мога да чета.

Със зъби и лапички, котаракът започна да разлиства вестника. Всъщност не се оказа вестник, а седмичното списание „Национални гафове“. Предположих, че котаракът си пада по пикантните четива.

Нещо не вървеше както трябва. Графинята трепна. Разсеяно погали котарака. Приведе се напред и зачете статията на първа страница.

ЩЕ БЪДЕ ЛИ ОПАЗЕНА МИС АМЕРИКА ОТ ПОСЕГАТЕЛСТВОТА НА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ?

Тази тревожен въпрос през последните дни е тема за разгорещени спорове сред специалистите по изнасилванията.

След като Гениалното хлапе открадна Атлантик Сити, появи се и тази твърде неприятна възможност. Нима сегашната Мис Америка, коронясана тази есен в Атлантик Сити, няма да се отърве от сексуалните заплахи на Гениалното хлапе?

Много от специалистите предсказват, че Гениалното хлапе няма да съдържи страстите си, след като вече лесно може да сложи ръка на Мис Америка.

Други, като изтъкват физическите данни на Мис Америка, единодушно твърдят, че нито един нормален сексуален маниак не би устоял на нейния чар.

А самият агент по връзки с печата на Мис Америка направи следното изявление:

„Опитваме се да скрием нейните снимки от погледа му и я слагаме да спи в много тясно легло, което не би побрало двама, но назрява опасността той да ѝ скочи“.

Статията бе придружена от голяма снимка в цял ръст на полусъблечена блондинка, примамващо показала крак, дълъг повече от един ярд.

Графиня Крек седна на пети. Гледаше втренчено снимката.

— Много лошо — промърмори тя. — Наистина е хубава. Ох, а ние още не сме женени.

Тя внезапно сгъна списанието и го бутна под килима. И заповяда:
— Котак! Обади се на Мейми!

На масичка до дивана бе сложен телефон. Котаракът скочи и се настани до него. Стъписах се. Котка да звъни по телефона? Но после разбрах, че нямаше нищо изключително. Апаратът имаше микрофон за разговор от всяко място в стаята, освен това се включваше с единствено натискане на бутон. След това само трябваше да избере правилния бутон от долната редица, която да включи автоматичното набиране на зададен номер. Твърде просто — само два бутона. Всеки може да се справи с това.

— Мейми Буумп, президент и главен мениджър — чу се от телефона.

— Мяу — отвърна котаракът.

Е, поне не каза нищо на волтариански. Та това би било нарушение на Кодекса!

Графинята погали зверчето и седна на дивана.

— Здравей, миличка. Джой се обаждат. Нали помниш, че ни покани на вечеря тази седмица? За съжаление Джетеро е прекалено зает и едва ли ще намери време да отскочим до Атлантик Сити.

— О, колко жалко.

Крек попита:

— Как върви бизнесът, миличка?

— Прекрасно — увери я Мейми. — Ония „бибипци“ от мафията са бърникали по всички машинки за хазарт, пускали печалби само на своите подлизурковци, но ние избрахме друга стратегия и вече позволяваме само на популярни и обичани хора да печелят. На хубави момичета, които стават за рекламни снимки. Само да ги видиш как напират да играят.

— Да, ясно — произнесе графиня Крек. — Значи твърдо не можем да дойдем. Миличка, заповядай по всяко време при нас в Ню Йорк. Байбай.

Тя махна на котарака, който натисна бутона за прекъсване на връзката.

— Хъммм — изрече графиня Крек. — Мистър Калико, налага се да помислим най-сериозно. За днес приключихме с твоето обучение.

Поседя така, зареяла поглед нанякъде. После си оправи косата, приглади веждите си и нагласи скъпия си всекидневен костюм. Влезе в офиса и седна на креслото срещу Хелър.

Той усети присъствието ѝ, вдигна глава и се усмихна.

— Мили, — започна графиня Крек, — какви са точно плановете ти за нашето по-скорошно завръщане у дома?

Сепнах се. Знаех за какво си мислеше. За онези „Имперски“ фалшификати. Тя си въобразяваше, че докато не бъдат представени за подпис, не може да се омъжи за Хелър. Най-малко от всичко желях тя отново да го тласка към успех в Мисия Земя! Тези ще ми докарат големи неприятности! Бих искал и тя да научи, че всеки опит да представи фалшификатите в Императорския двор ще причини и на нея твърде сериозни неприятности, но не бих посмял да ѝ кажа това.

— О, извинявай, слънце мое — промълви Хелър. — Сигурно не съм ти обяснил подробно замислите си. Разбираш ли, от мен се очаква да оправя тази планета така, че да не загине животът на нея.

Първото, от което имат нужда, е незамърсяващо гориво. Петролните компании настояват всеки да използва химически горива, които бълват дим, сажди и отровни газове в атмосферата. Докато не преминат към употребата на по-добър източник на енергия, безполезно е да се прави нещо друго за спасяването на планетата.

Освен това, за да строят, произвеждат и се изхранват, те имат нужда от повече гориво, отколкото им се предоставя. Инфлацията, с която се сблъсках тук, също е резултат от високите цени на горивата, а те поскъпват с всеки изминал месец.

И така — а) те цапат всичко и хабят въздуха, като изгарят мръсни източници на енергия; б) не им достигат истински горива и не умеят да правят евтини пречиствателни инсталации; в) не могат да контролират икономиката си, защото имат твърде скъпи горива.

Така че ще се самоунищожат, ако не разполагат с подходяща технология и не я използват.

— Много добре — каза графиня Крек. — А плановете ти как ще ни помогнат по-скоро да се приберем у дома?

— А, говориш за най-неотложните неща ли? Ами те са приблизително такива — 1) Не искат да слушат никого, който няма диплома. А аз ще я имам само след няколко месеца. 2) Работя по създаването на карбуратори и горива, подходящи за научното равнище на тази планета и скоро ще имам възможност да ги произвеждам. 3) Нужни са ми спори, които да премахнат вредните частици и отровните газове от атмосферата. Помолих Грис да ми изпрати целолог, а ти ми каза, че Кроуб учи английски и скоро ще дойде тук, значи това също ще потръгне. 4) Трябва да направя още някои неща, за да не бъдат залети континентите поради повишаващото се ниво на океаните. И 5) за да се започне огромно начинание като преминаване към други горива в планетарен мащаб, необходими са милиарди долари.

— Да, мили — съгласи се графиня Крек. — Всичко това е много интересно. Но би ли ми казал *какво* правиш *в момента*, за да се приберем у дома?

Хелър я погледна малко смутено.

— Точно в момента съставях списък на замърсителите в атмосферата — въглероден двуокис, въглероден окис, серен двуокис, флуорхлоровъглероди, азотни окиси и твърди частици. Виж какво, освен че затрудняват дишането, те пречат на топлинното излъчване на планетата, задържат отразената слънчева радиация в атмосферата. Планетата постепенно се прегрява през последния век и това е свързано с индустриализацията. Обаче основната опасност е, че тези частици пречат да се образуват водни капки с нужната големина и затова дъждовете стават все по-оскъдни. А засушаването е фактор, който е враждебен на живота...

— Джетеро, това е изключително увлекателно. Радвам се, че ми разказа. Но ако погледнем нещата откъм главата, така да се каже, какво би могъл да **НАПРАВИШ, ТОЧНО СЕГА**, за да ускориш програмата си? Някоя **ОСОБЕНО ВАЖНА** точка, където да насочиш натиска?

— Е, вероятно би трябвало да спечеля пари. Ако Изи не измисли нещо, възможно е да загубим дори тези офиси.

— Ох, Джетеро. Нали мога да купя всичко необходимо с моята кредитна карта.

— Боя се, че необходимите ни средства са далеч извън лимита на една кредитна карта. Нужни са ни милиарди. Трябва да създадем инсталации за изхвърляне на спори в атмосферата. Трябва да измъкнем

„Крайстър Мотър Корпорейшън“ от лапите на Данъчната служба и да започнем там производството на карбуратори. А такива проекти изискват много милиарди и пак милиарди.

По лицето на Крек се изписа несломима решителност.

— И повече никакъв Атлантик Сити! — заяви тя.

Хелър май се стъписа.

— О, мила, в никакъв случай!

Тя чукна с показалец по ръба на бюрото.

— Плановете се изпълняват само когато поне някой работи по тях. Малко по малко. Не е нужно да чакаш да те залее поток от милиарди. — Тя насочи непоколебимо пръста си към него. — Мисля, че е най-добре да се залавяш на работа, Джетеро, и веднага да спечелиш тези милиарди. При това по начин, в който не влизат НИКАКВИ Мис Америка! Нито една!

Е, нямаше как да потисна смеха си. Да, тя го тласкаше да работи. Но след скорошния му провал не се притеснявах, че изведнъж ще се сдобие с богатство. Всичко спечелено от него досега бяха възнаграждения на наемни убийци, получили поръчка да го премахнат и той с късмет прибираше парите им. Но в света на големите пари стават съвсем друга убийства. Там стрелците носят елегантни шапки, много са изтънчени и интелигентни и хитроумно се гърмят от бюрата си. А това не му беше по силите. Според мен нямаше дори призрачен шанс да успее.

Ха, милиарди!

Какви некадърници бяха тези двамата в сравнение с мен, току-що осъществил грандиозен удар.

Заредих записващите устройства с касети. И покрих екраните с одеяла. Нека се пържат в собствен сос. Имах на какво да разчитам. Медисън щеше да си изпълни задачата. Пазех и Кроуб за всеки случай.

И един ден, както Хелър и графиня Крек се лутат безцелно, ще дойде заповедта на Ломбар, че е време да ги ликвидирам.

Крайно време беше да подишам чист въздух и да си припомня как изглежда дневната светлина!

ГЛАВА ШЕСТА

Навън студът хапеше, но пък денят беше ярък от слънчевите лъчи. Всички храсти в двора на вилата бяха увити за зимата като мъртвъци в саван и не се виждаше дори една пойна птичка. Прелестно.

Изпънах ръце и вдъхнах дълбоко.

И се заковах на място.

Зяпнах.

Това в двора локомотив ли беше?

КОЛАТА!

Издишах като ударен. О, Богове, колко е голяма!

Запречваше цялата порта. Гледана отпред, ръчно изработената решетка на радиатора повече приличаше на снегорин пред локомотив.

Забързах се, за да огледам колата отстрани.

Май беше дълга половин квартал!

Черният цвят ми се стори малко мрачен, но какви прекрасни очертания! Класика!

И на вратата аленееше орелът с разперени крила, с рогца и диви, свирепи очи.

О, бях потресен!

На бегом заобиколих да погледна от другата страна. Още един орел.

Отворих задната врата. Колко обширна кабина! По цялата дължина на колата откъм отсрещната врата имаше нещо като легло. На гърба на предната седалка бе монтирано барче. Забелязах и полеви радиотелефон на поставка. Тапицерията беше съвсем нова — червена кожа.

Дръпнах се малко, за да огледам цялата кола. Значи това беше „Даймлер-Бенц“, специален модел, произведен през 1962 година! Брониран!

Отстъпих още малко. И тогава го видях. Под грамадния червен орел със златни букви бе изписано моето име:

Султан Бей

Великолепно!

Тишината на деня бе неприятно нарушена от нечий зловещ смях. Извърнах се сърдито. Беззъбият старец с нос като клюн стоеше от другата страна на колата. Носеше маслинозелена шофьорска униформа, твърде голяма за него.

Таксиметровият шофьор излезе от пристройката на вилата.

— Значи ти харесва? — грейна той.

— А този старец какво прави тук? — попитах го.

— Този ли? Това е Терс. Върви в комплект с колата. Бил е шофьор на генерала и каквато безработица има тук, четвърт век не си е намерил друга работа. Докара колата от Истанбул.

Терс ли? На турски това означава „злочастен“, „лош късмет“. Надявах се да няма връзка с името на таксиметровия шофьор от планетата Модон — Деплор. Злочастната Съдба бе нещо, с което не исках да си имам разпавии.

— Но погледни само този чудесен автомобил! — каза Деплор, същият и Ахмед. — Нали прекрасно си свършиха работата по ремонта? Истински „Даймлер-Бенц“, може би единственият оцелял екземпляр от този модел в целия свят. Различава се от другите! И ти подхожда. Ето, дори ги накарах да изпишат името ти на вратите със златни букви. Повярвай ми, всички ще научат кой се вози в тази кола!

Пъхна се в колата и натисна клаксона. Ревът едва не издуха покрива на вилата!

— Виж сега — продължи Ахмед, — току-що накарах Карагьоз да отсече два-три храста, за да вкараме колата през портата и пак да остане място за други автомобили в двора. Не се притеснявай за размерите ѝ. Пък и нали искаш хората да я ЗАБЕЛЯЗВАТ. Така и ти ставаш по-значителен. Ако я паркираме ей там, всички ще я виждат, когато минават по пътя. Казвам ти, не всеки може да се похвали с такова чудо! Влез да опиташ задната седалка.

Послушах го. Той се намести на предната седалка. Затвори вратите и доверително сниши глас.

— Вече осигурихме всичко необходимо. Ти искаше жени. А в света няма жена, която да устои на този автомобил. Прав ли съм?

Допуснах, че може би е прав. Колата наистина беше внушителна.

— Всичко съм намислил. Щом това е била кола на генерал, ще проведем операцията като военни. Нали и преди са я използвали за подобни неща. Затова има и легло. Във всяка военна операция най-важен е точният график, затова нека си сверим часовниците.

Направихме и това. Усещах тръпките на възбудата.

— Ето как ще протече операцията — обясни той. — Всяка вечер точно в шест ще идвам до вилата с таксито. Ще го паркирам там. Качвам се в лимузината при Терс и двамата отиваме да доведем жената. Ще се връщаме около осем и половина.

— Защо ще се бавите толкова? — попитах.

— Първо трябва да намерим жената, да я убедим, да я докараме. Ще обикаляме цялото плато на Афийон, защото никога няма да повтаряме жената. Ще имаш нова всяка нощ.

— Продължавай — подканих го.

— На връщане няма да минаваме през портата. Иначе жените ще станат жертва на клюки. Вместо това ще спираме колата под кедъра нагоре край пътя. Знаеш къде е, само на няколко стотин фута от тук. И когато сме готови, ще надуя клаксона ето така.

От звуковия удар едно пиле подскочи над двора.

— И в мига, когато го чуеш, идвай на бегом. Ще те представя на жената. После се връщам тук и си отивам с таксито. А ти прави, каквото искаш с жената — той се ухили мръснишки, — и като свършиш, просто ела тук, а старецът ще я върне в дома ѝ. Сега отново да си сверим часовниците за всеки случай. Жените ще те очакват с толкова нетърпение, че не бива да се бавиш. Обещавах ли?

— О, няма да ги оставя да чакат — уверих го.

— Има още нещо — каза таксиметровият шофьор. — Дай ми два милиона лири, за да ти доведе жена още тази вечер.

— Два милиона лири? — повторих аз недоверчиво. — Та това са две хиляди долара! С толкова пари цяла година мога да не излизам от някой истанбулски бардак!

— Не, не. Ти просто не разбираш какво качество ще ти осигуря. Не, сър, тези жени не са проститутки! Това са момичета, които искат да си осигурят зестрата. Ако им обещаем достатъчно, дори най-страстната красавица ще се бори да прекара нощта с тебе. И това ще означава, че после може да си намери добър мъж. За толкова пари всеки ще я вземе! Най-прекрасните жени в околността ще се

надпреварват да разкъсат фереджетата и шалварите си, за да се пъхнат под тебе. Слаби, пълни, високи, ниски — всяка вечер нова. Представи си само! Красива, страстна гола жена ще те очаквана това легло, ще протяга нетърпеливо ръце към тебе и ще те моли да го направиш.

Втурнах се запъхтян към къщата, отворих сейфа, нахвърлях два милиона лири в голям сак и се върнах при него.

Таксиметровият шофьор надникна в сака и кимна.

Старецът се засмя злобно.

— Ще се видим, като чуеш клаксона! — викна ми Ахмед и отпраши нанякъде с таксито.

Едва сдържах нетърпението си.

ГЛАВА СЕДМА

Стана осем и половина. Нямахме никакъв сигнал.

Чаках във вътрешния двор на вилата и сякаш всеки миг щях да се пръсна.

Погледнах си часовника. Беше осем часа, тридесет и една минути и десет секунди.

Колата бе потеглила точно по график, плъзна се безшумно и потъна в мрака.

Осем и тридесет и две. Още нямаше сигнал.

Закрачих нервно из двора. Бях много разпален и въобще не желяех да чакам.

Осем часа и четиридесет и шест минути. Никакъв сигнал.

Какво ли ги бе забавило? Нима момичето е отказало? О, ако знаеше с какво ме снабди целологията на Прахд, въобще не би се замислила! Може би трябваше да дам на Ахмед снимка на тази част от тялото си.

Както и да е. След първата нощ мълвата щеше да плъзне навсякъде!

Девет часа без девет минути. Още нямаше сигнал!

Изпотих се. Ръцете ми трепереха.

Девет без една минута. Нищо!

Точно девет часа.

КЛАКСОНЪТ!

Приличаше на земетресение!

Потеглих към звука като състезателен кон.

Обаче състезателните коне обикновено не се сблъскват с камили и магарета, нито с техните собственици. А на мен ми се случи. Незнайно защо селяните бяха решили, че този път е най-удобният за техните животни. Керван след керван, в мрака се движеха фенери, тълпяха се навсякъде, пречкаха ми се и пръскаха зловоние. Водачите на камилите ме отпъждаха с пръчки, а едно животно опита да ме ухапе.

Отскочих в една яма, за да избегна злонамерения къч на магаре. Оглеждах се трескаво за моя „Даймлер-Бенц“.

Тичах побеснял и с крясъци отклонявах от пътя си керваните.

Малко преди кедъра се блъснах в Ахмед. Той ме спря. Нощта бе осветена от луната. Колата се виждаше съвсем ясно от пътя. Човек дори би могъл да различи орела на вратата. Включената лампа в кабината осветяваше някаква фигура.

— Защо се забавихте? — казах аз, докато опитвах да се измъкна от ръцете му и да връхлеля към колата.

— Момичето е неопитно. Срамуваше се. Дори когато я докарахме тук, отново и отново се налагаше да я убеждавам. Аз и старият Терс заедно едва я удържахме да не избяга. Но я убедихме. Нека сега те представя.

Поведе ме към колата.

Избутах настрани една любопитна камила и отворих вратата.

На леглото се изтягаше жена, все още забулена.

— Ханъм, — изрече Ахмед, — това е Султан Бей. — Той насочи пръст към нея. — Помни какво ти казах и бъди добро момиче. Трябва да остане доволен, чу ли?

Под булото очите ѝ сякаш бяха големи като чинийки. Чух как преглътна трудно. Добър признак.

Понечих да вляза в колата, но една камила реши, че палтото ми е особено вкусно и ме издърпа обратно.

Извъртях се рязко, за да се освободя и свих пръсти в юмрук, но до камилата стоеше магаре. Реших да бъда по-предпазлив.

— Влизай, влизай! — насърчи ме Ахмед. — Не се притеснявай. Тя е само за тебе!

— Разкарай от тук тези зверове! — креснах му. — Не искам да присъства и „бибипана“ публика! Ти също се махай! Свенлив съм!

— Е добре, щом искаш — съгласи се Ахмед.

Помогна ми да вляза и затвори вратата.

За нещастие, когато я тресна, щората на прозорчето се нави нагоре. Обърнах се, за да му извикам да внимава как се отнася с колата и открих, че ме е зяпнала камила. Опитах се да сваля щората, но долната ключалка се бе повредила. Отказах се. Камилата да върви по дяволите. Предстояха ми по-интересни занимания!

Големите черни очи на жената сякаш бяха две езера, преливащи от страст. Или от ужас. Не ме интересуваше.

Рязко дръпнах воала от лицето ѝ.

— О, Аллах — промълви тя.

Беше красива.

Започнах да се измъквам от дрехите си.

— О, Аллах — повтори жената.

Някой чукна по прозореца. Побеснях. Някакво магаре надничаше.

Спуснах прозореца. Булото на жената още беше в ръката ми. Пляснах магарето по муцуната.

Изрева оглушително.

Но не се махна.

И то да върви по дяволите.

Сграбчих жената.

— О, АЛЛАХ! — писна тя.

Колата се залюля на ресорите си.

— ООО, АЛЛЛЛЛЛАААААААХ! — запищя жената.

Осветеният от луната свят като че се въртеше около мен.

Чу се някакво съскане.

Вдигнах глава.

Магарето и две камили ме гледаха.

Изкрещях им.

Избягаха в галон.

Но съскането не спираше.

Сетих се, че трябва да е от спукана гума.

И тя да върви по дяволите.

Колата пак се затресе.

Гласът на жената отекваше звънливо чак до пътя. Керваните бързешком отбиваха встрани.

Един водач на камили доближи колата. Видя я как се клати.

Мушна главата си през прозореца.

— О, Аллах! — възкликна той.

Усетих, че нещо не беше наред. Лампата в кабината още светеше.

Свирепо ударих бутона. Лампата угасна.

А водачът на камили вдигна фенера си и кабината пак се освети.

Докопах булото на жената и го запратих в лицето му.

Пак се върнах към заниманията си.

През скърцането на ресорите дочувах разговор навън.

И те да вървят по дяволите.

— О, АЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛЛААААААААААААААААААХ! —

извика жената.

Беше тъмно и тихо.

Навън май нещо подрънкваше.

Надникнах през прозореца.

Там стояха магаре и три камили. Подрънквахам хамутите им, докато животните предъвкваха воала на жената. Съвсем друг водач на камили се опитваше да им го отнеме. Накрая успя, пъхна го под мишница и се отдалечи.

Магарето и трите камили се мъчеха едновременно да напъхат муцуни в кабината.

Твърде уморен бях, за да се боря с тях. Преметнах се на предната седалка и излязох през вратата от другата страна. Не си бях стегнал колана на панталона и се препънах в крачолите.

Затътрих се около колата и направих голямо, усилие, за да прогоня зяпачите. Те не ми обърнаха внимание. Свих рамене. Нека тези твари си задоволяват воайорските страсти. Беше великолепно преживяване.

Терс изникна отнякъде и даде воля на злия си кикот.

Но дори това не ме смути.

Терс видя спадналата гума и я напомпа.

Настани се на шофьорската седалка, пак се изсмя гадно и подкара.

Виждах как осветената от луната жена се взираше в мен през задното стъкло. Гледаше много умолително.

Аха, казах си тържествуващо, ето това е НАИСТИНА задоволена жена!

Въпреки всички досадници, беше страхотна нощ!

ГЛАВА ОСМА

Следващата нощ беше същата като тази. Отново закъснение с половин час. Но момичето беше малко по-пълно и по-възрастно. Обаче ми се стори странно уморена и отпусната.

Керваните минаваха още по-нагъсто и интересът им към колата беше още по-голям, но аз не позволявах на дреболиите да ме отвличат. Аз съм от хората, които неотклонно вървят към целта, независимо от нищожните неприятности, и постигат желаното.

Единствената съществена разлика между първата и втората нощ беше, че едно магаре промуши глава през отворения за проветряване прозорец и ме ухапа. Отървах се от него с юмрук но носа.

Но накрая Терс откара втората жена, която ме гледаше в захлас през задното стъкло и ме умоляваше за нещо и с очи, и с ръце. Чувствах се много мъжествен!

На третата нощ се появи нещо друго. Неколцина водачи на камили си бяха наклали огън до колата и седяха в кръг. Червеният орел и името ми изпъкваха съвсем ясно в променливите отблясъци от пламъците.

Вместо да надуе клаксона, Ахмед дойде при мен.

— Първо трябва да се отърва от тях — заяви ми веднага. — Дай ми малко лири и не излизай от двора на вилата. Нали тези твои срещи са тайна, не бива да те виждат.

Направих каквото ми каза. Но мина прекалено много време — още половин час. Все пак звукът на клаксона отекна в тъмнината. Втурнах се натам.

От огъня бяха останали само няколко въгленчета.

— Защо се забави? — сърдито попитах аз. — Камиларите отдавна са си отишли!

— Заради момичето — оправда се Ахмед. — Тази особено държи на честта си. Страхува се за доброто си име. Когато пристигнахме и тя видя водачите на камили около огъня, направо припадна. Едва сега я свестихме!

Горях от желание да се заема със съществената част от нощта и просто се хвърлих в колата. Но те май не бяха постигнали особен успех в свестяването ѝ. Още беше в безсъзнание.

Махнах булото от лицето ѝ. Третата беше по-мургава. Стори ми се твърде млада. Забелязах стичащите се от очите ѝ сълзи.

Веднага разбрах причината за състоянието ѝ. Напрежението на очакването я бе изтощило.

Е, аз пък нямаше да чакам!

Колата се заклати.

— О, Аллах! — изхлипа момичето.

След малко дочух злия кикот. Видях, че Терс се подпираше на едно дърво и гледаше към пътя.

Един от керваните препусна от уплаха, когато момичето закрещя:

— О, АЛЛЛЛЛЛААААААХ!

След малко надникнах през прозореца на колата — Терс подкарваше някакви камили и магарета към колата!

— Махни ги! — регнах насреща му. — Остави ме да се съсредоточа!

— Животните прикриват колата! — сопна се Терс. — Ахмед каза, че всичко трябвало да остане в тайна.

Пак се засмя неприятно.

Но въпреки камилите, нощната среща завърши задоволително.

И Терс веднага откара третото момиче, а лунната светлина ясно ми показваше умоляващия поглед на очите ѝ.

Аз доволно си помислих, че явно ставам особено популярен сред жените тук! Всяка нощ същите погледи. Тези жени направо лудеят по мен!

Каква прекрасна идея бяха тези срещи в колата!

Цялата сутрин прекарах в чудесен унес без сънища. Събудих се за пищна закуска, поднесена от разтреперани слуги. Нямаше от какво да се оплача.

Тургут стоеше до вратата с тояга в ръце — за всеки случай, ако сервитьорът се умори да пълзи на колене. И точно той ми зададе стряскащ въпрос.

— О, господарю, и тази вечер ли ще бъде същото като вчера?

Тъкмо да му отговоря с „да“, но ми хрумна нещо стъписващо. Сигурно вече няхах пари!

Скочих и затичах към сейфа.

Ужасно! Разполагах с по-малко от два милиона лири!

Все едно, можех веднага да уредя това.

Нали бях богаташ и можех да си изтегля джобните пари за седмицата.

Облякох пурпурна копринена риза и въгленочер костюм с тънки пурпурни райета. Добавих и палтото от меча кожа с шапката от каракул. Щях да нося пари, затова взех от сандъка рязаната двуцевка и проверих дали е заредена.

Вече бяха съобщили на Терс. Моят „Даймлер-Бенц“ ме очакваше отвън със запален двигател.

Задната седалка бе почистена. Качих се в кабината. Той затвори вратата. Настани се зад волана и се ухили зловещо. Усетих леки тръпки.

Колата сякаш летеше над пътя. Разпръснахме керван камили, натоварени с опиум, а магарето отпред зарева гръмко. Прекрасен ден, макар и твърде мразовит. И незначителната случка го правеше напълно съвършен. Никой не можеше да се изпречи на тази огромна бронирана лимузина с орли по вратите.

Запушихме улицата пред клона на „Пиастра Банкась“ в Афийон и аз влязох.

Касиерът ме позна веднага. Извика мениджъра. Онзи ме покани в кабинета си и ме настани в кресло.

— Мудур Зенгин помоли да му се обадите в Истанбул, когато минете насам — съобщи той. — Ако желаете...

— Не искам да говоря със Зенгин — заявих аз. — Само си искам милионите лири за седмицата. Нали знаете, че не мога да пратя друг за тях. Само аз мога да ги взема.

— Моля ви — настоя той.

Почти веднага успя да се свърже с Мудур Зенгин — необичайно за Турция. Оставих пушката в креслото до себе си и взех подадената ми слушалка.

— Здравсти, Зенгин — казах. — Надявам се да няма увъртания за джобните ми пари.

— Няма — отрече той. — Поне в момента. Искан да те известя лично и поверително, че твоята наложница не се подчинява напълно на заповедите ти. Покупките от други места бяха прекратени, но все още

получаваме сметки от „Бонбъкс Телър“ чрез кредитната карта на „Скуййза“. Току-що пристигна една за сто и осемдесет хиляди долара.

— Вижте датата — посъветвах го. — Според мен предшества деня, когато ѝ съобщих заповедите си. Просто са закъснели с изпращането на сметката.

Да я „бибипам“ тази Крек!

— Имаш ли нещо против, ако се обадя по другия телефон на „Скуййза“? Не са посочили точната дата на покупката от магазина.

Давай, подканих го мислено. Онова вече е отдавна минало.

След малко той пак взе слушалката.

— Прав си за датата на тази сметка. Но те потвърдиха подозренията ми. Продължават да пристигат доста сметки. Вярно, за дребни суми. Но все пак ги има. Твоята наложница не се е подчинила на заповедите и продължава да прави поръчки по телефона с кредитната си карта.

Да я „бибипам“ сто пъти тази Крек!

— Искам да съм сигурен, че знаеш — продължи Зенгин. — Разбираш ли, това намалява възможностите да инвестирам парите, които ми остави и ако не бъде спряно, ще намалеят и седмичните ти джобни пари. Всъщност вече се налага да направим това. За да защитя твоя основен капитал, тази седмица мога да отпусна само осем милиона лири. Разбира се, освен ако решиш да дойдете тук и ми дадеш още пари за инвестиране, но не те съветвам.

— Да я „бибипам“ хиляда пъти тази Крек! — неволно изрекох на глас.

— Моля? — учуди се Зенгин.

— Само се ядосвам на наложницата — обясних му.

— Е, съветвам те да ѝ дадеш добър урок — каза той.

Не можех. Ако пък отида в Истанбул да извадя още един сертификат от сейфа, ще пропусна поредната нощ на блаженство. В главата ми вече се мяркаха видения как Зенгин лека полека ме принуждава да изпразня скъпоценната си кутия от сейфа.

— Добре, нека бъдат осем милиона — изръмжах в слушалката.

Подадох я на мениджъра.

Прибрах се у дома с по-малка купчина лири. Сложих ги в личния си сейф. Стигаха само за четири дни.

Опитах се да вразумя таксиметровия шофьор, когато пристигна вечерта.

— Трябва да се пазариш за по-ниска цена! — скарах му се.

А той стоеше и ме гледаше преценяващо.

— Шефе, уверен съм, че няма от какво да се оплачеш. Само защото ти доставям най-качествената стока. — Той поклати глава. — Не, не мога да поевтинявам удоволствието ти.

— Слушай какво ще ти кажа. Първите три момичета просто пощуряха по мен. Зяпаха през задното стъкло, когато Терс ги откарваше. Защо не убедиш някоя от тях да дойде пак?

— Уви — въздъхна той. — Този прощален поглед е израз на отчаяние, че никога повече няма да се срещнете. Отведохме ги в домовете им. Вече разполагат със зестрата си. И знам без никакво съмнение, че нямаш намерение да се жениш за някоя от тях.

От самото подхвърляне за брак ме побие ледена тръпка. Само като чуех тази дума и не можех да овладея ужаса си.

— Знаеш ли, първото момиче се омъжи днес. За чудесен младеж. А второто момиче ще заmine при любимия си, който е гастарбайтер в Германия. Ето с какво си имаме работа — те са вече обвързани с дадени обещания. Само такива момичета мога да ти вода. Обаче може би ще трябва да разредем срещите до една на седмица...

— Не! — креснах. — Никога! Ето ти двата милиона за тази вечер. Обаче ми доведи момиче, което да не е толкова уморено. Първия път не става добре. След това потръгва, но ги искам по-свежи.

Неговият „Ситроен“ отпраши по пътя сред гъст черен дим от ауспуха.

И тази нощ, отново под кедъра, бях с момиче, което имаше тъмни бадемови очи. В началото също показва умора, но постепенно се разпали и опита да ми издере очите. Крещеше „Аллах!“ толкова силно, че към края на нощта едва чувах злия кикот на стареца.

Така минаваха нощ след нощ. Жена след жена. Всички с половин час закъснение. Всички различни. Всички уморени в началото. Всички се опитваха да ме хапят и драскат след това. Всички скоро закрепяваха „Аллах!“. И всички ме гледаха умолително на прощаване.

Отиванията ми в банката зачестяваха по принуда. Седмичната ми издръжка спадна първо на шест, после на четири милиона лири. Накрая се отбивах в банката всеки ден.

— Гризеш си капитала като дървесен червей — увещаваше ме Мудур Зенгин. — Харчиш по четиринадесет милиона всяка седмица, а от местния клон ми съобщават, че имаш големи разходи за бензин, трябва да си плащаш и обичайните сметки. А онази твоя наложница все купува цветя и билети за театър в Ню Йорк. Би трябвало да я набиеш с камшик!

О, Богове, нима бих посмял да посегна с камшик на графиня Крек!

— Остави ме да си ям капитала, да го „бибипам“ — отвърнах му. — Трябва всяка нощ да имам по два милиона лири!

— Тогава като твой банкиер — заяви той, — съветвам те да дойдеш в Истанбул и да отвориш онази кутия. Ако ми дадеш още един милион долара, ще ти осигурия искания от тебе доход и така няма да намаляваш капитала си, което според мен е връх на глупостта.

— Нямам време! — отсякох.

Той затвори.

Така минаваха дните ми, а колко прекрасни бяха нощите! Всеки път нова жена! Пълни и слаби, високи и ниски. Отначало всяка беше вяла, но скоро се разгорещяваше като побесняла. Все викаха „О, Аллах!“. И никакви любопитни животни не успяваха да ме разсеят.

И всяка нощ си тръгвах с умоляващ поглед под зловещия кикот на Терс.

Не усещах как отлиташе времето, докато веднъж забелязах цъфнала пъпка на един храст. Нима пролетта приближаваше?

Но не и за мен. Отведнъж, без никакво предупреждение моите прекрасни сънища се превърнаха в кошмари, целият ни живот се оплете ужасно. Сякаш гледах забавени кадри от мъчителното разпадане на сграда.

Съдбата само си бе поиграла с мен. И с цялата планета.

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Беше малко след обяд. Нямах какво да правя. Помотях се из моята тайна стая. Хрумна ми прищявката да се насладя на страданията на онези, които скоро щяха да умрат на арената — каквато съдба сполетявала римските гладиатори.

Махнах няколко паяжини от одеялото, покриващо наблюдателните екрани и дори смачках два-три паяка. Дръпнах одеялото и се настаних пред екраните.

За миг си помислих, че поради повреда на апаратурата гледам не каквото ми беше нужно. Беше огромна зала. Хора тичаха из нея като побъркани. Това се виждаше на екрана на Хелър. Сигурно се намираше в някоя непозната за мен сграда. На неговия етаж в Емпайър Стейт Билдинг никога нямаше такова оживление. Но не, все пак беше техният офис. Наблизо се виждаше табела — „Чудесен нефт за Майсабонго. Главен офис“.

Какво ставаше, по дяволите? Та нали дори не разполагаха с толкова служители.

Сега Хелър минаваше край „Комуникационна централа“. Беше претъпкана до тавана с шумни машини.

Спря го мъж с бели работни дрехи. На значката отпред бе написано „Нюйоркска телефонна компания. Началник на монтажния екип. Алф Ъндъруд“.

— Ей ти — каза мъжът на Хелър, — мязаш ми на шеф. Имаме поръчка да включим още три линии оттук до „Крайстър Билдинг“. Ама не знам къде искате да монтираме превключвателното табло.

Хелър огледа комуникационната централа. Богове, до всяка машина като луд се трудеше оператор. Хелър посочи младежа при машината в дъното.

— Говорете с него. Ако не може да ви каже, отидете при мистър Епщайн в „Мултинешънъл“, по третия коридор надясно.

Хелър продължи напред. Пробиваше си път в плътен поток от чиновници и посетители. Стигна до вратата на „Мултинешънъл“ с нейната емблема — анархистка бомба.

Толкова хора влизаха и излизаха на бегом, че той спря. Накрая се нареди в опашката на хората, искащи да влязат.

Май щеше да му трябва доста време, затова се прехвърлих към екрана на Крек. Тя беше на друго място. Приличаше ми на Пето авеню. Вървеше и зяпаше по витрините. Вниманието ми се изостри в миг. Сигурно отиваше да си купи нещо — при това с моята кредитна карта от „Скуийза“. Сцената ми предвещаваше такива мъчения, че всъщност не исках да гледам. Но не можех да откъсна очи от екрана.

Подмина „Тифани“ само с небрежен поглед и аз си отдахнах. Но тя внимателно се взираше в номерата по тази страна на улицата и пулсът ми се ускори. Видя нещо по-нататък. Внушителен транспарант във витрина.

ГОЛЕМИ НАМАЛЕНИЯ СЛЕДСЕЗОННА РАЗПРОДАЖБА

Във витрината бяха изложени облекла от КОЖИ!

А навътре личаха дълги рафтове с все същото.

Крек влезе. Един продавач веднага притича.

— Чудя се — подхвана графинята, — дали имате нещо подходящо за космическо пътешествие.

Кръвта ми нахлу в главата! Думите й означаваха едно-единствено нещо — вече се подготвяше за завръщане у дома! Ами ако са постигнали ужасяващ напредък!

— За космическо пътешествие ли, госпожо?

— Да. Нещо меко, топло и удобно, което да нося вместо скафандър.

— О, съжалявам, госпожо... — започна продавачът.

Към тях се бе присъединил висок мъж със строг костюм.

— Бийвъртейл, викат те на телефона — остро прекъсна той продавача. — Госпожо, неволно чух какво търсите. Бийвъртейл е отскоро тук, докараха го с последната пратка кожи от Канада. Не е могъл да разбере, че работите в НАСА. Случайно имаме в магазина един чудесен цял костюм от норка, който идеално подхожда на изискванията ви. Моля ви, оттук.

Бързо се прехвърлих към другия екран. Току-виж Хелър вече печели достатъчно пари за прищевки като гащеризони от норка. Такава измишльотина сигурно е страхотно скъпа! Имах опит!

Тъкмо тогава Изи забеляза чакация на опашката Хелър. Скочи, натика в креслото си млад служител, за да се занимава с посетителите, после издърпа Хелър и го набута в залата.

— Ох, мистър Джет. Моля за извинение, но съм толкова некадърен, че дори не ви забелязах навреме.

Хелър го поведе към едно свободно ъгълче в залата. Носеше изписан лист и докато го показваше на Изи, сниши глас като заговорник.

— Това са брокерските ти поръчки за днес. Продай мартенските договори за пшеницата. Утре при отварянето на стоковата борса в Чикаго ще паднат с десет цента на бушел. Също при отварянето на пазарите утре, продай хиляда фючърси за царевица, защото преди затварянето ще падне с тридесет цента. Още днес се отърви от целия добитък — утре няма да струва и колкото копитата си. Сега преминаваме към Нюйоркската борса. Купи злато при отварянето и обяви продажба при цена 869.15 долара за унция. Такава ще бъде утре в три и половина следобед. Днес продай целия памук, който имаме, защото цената се покачва.

Схвана ли?

— Един момент — помоли Изи.

С трескав вик призова един от чиновниците и го накара да отнесе списъка незабавно на брокерите. Погледна Хелър.

— Мистър Джет, не зная как правите тези списъци. Сигурно дори кравите на път за кланицата ви нашепват тайни, а би трябвало да познавате и председателя на Федералния резерв. Ой, ой! Какви списъци! Не се провалихте нито веднъж за тридесет дни търговия! Знаете точно какъв ще бъде пазарът след два, след двадесет и четири, след тридесет и шест часа! Продавате, купувате. И винаги печелите!

— Опитвам се да изкарам няколко милиарда — обясни Хелър. — Нужни са ни за инсталацията по изхвърляне на спори в атмосферата. Нужни са ни да си върнем „Крайстър“ от Данъчната служба и правителството. А ти имаш нужда от тях, за да осъществиш плана си за завладяване на света чрез корпорации.

— Да, да. Зная, а и вече имаме половин милиард. Но аз съм уплашен до смърт. Купуваме твърде значителни количества. Ако веднъж сбъркаме, ще ни изтрият от лицето на земята. Всяка нощ сънувам кошмари, че това ще се превърне в поредния Атлантик Сити!

Ох, как се надявах да стане така! Вече настръхвах! Значи половин милиард? Та това беше два пъти повече от моите пари! А парите са власт и ако натрупаше достатъчно, Хелър щеше да успее! И всичко това ме е връхлитало като лавина по планински склон, докато съм се забавлявал най-безгрижно.

— Успокой се, Изи — каза Хелър. — Успокой се. Ела с мен. И без това се канех да ти покажа нещо, защото не мога да стоя тук през цялото време и ти трябва да знаеш как да се оправяш.

Минаха през гъмжилото от заети хора. Хелър спря пред врата без табела и извади ключ от джоба си.

— Това е допълнителният кабинет, който те помолих да ми осигуриш преди месец. Виж какво, не започвай да ми мърмориш, че съм съсипал обзавеждането или нещо подобно, защото мога да запълня дупките в стените и пода и никой нищо няма да забележи.

Помещението наистина ми се стори твърде обширно — Хелър бе махнал преградите, служили преди да разделят бюрата на чиновниците. Бяха струпани до една стена.

Огромна, дълга дъска покриваше изцяло отсрещната стена. Бели линии я разделяха на колони. Над тях бе написано „Пшеница“, „Царевица“, „Соя“, „Добитък“ и така нататък, и така нататък — всички стоки, които се търгуваха с фючърси на борсите. Във всяка колона бяха едро изписани числа. Вляво имаше колона с дните и месеците на контрактите.

До стената вдясно бяха наредени телетайпни машини, които бълваха лентите си.

Цяло бюро бе затрупано с вестници.

Пред стената срещу огромната дъска бе поставено някакво устройство като че вкарано под стоманена броня. Вратичката отзад бе заключена с катинар. Хелър го махна.

Времевата камера!

Хелър прилепи око до окуляра и завъртя един регулатор отстрани. Не различавах появяващите се числа, но той сякаш виждаше

какво да изпише на дъската за следващите тридесет часа. Поне индикаторът вдясно показваше това време.

— Изи, — каза Хелър, — това е строго секретно. Обществеността не бива да се добере до този прибор. Това е навигационна времева камера.

— Какво?

— Тя разчита бъдещето — обясни Хелър. — Чуй ме добре — ако всеки ден нанасяш новите данни на тази дъска, приборът ти показва бъдещите им стойности. Можеш да видиш какви ще бъдат днес следобед или утре в определен час. Камерата ти показва какви ще бъдат числата, изписани на дъската в близкото бъдеще.

— Магия! — със страх в гласа промълви Изи. — Божествено озарение! Ой!

— Не, не — успокой го Хелър. — Това е само машина, изобретение. Погледни през очуляра.

— Никога! — отсече Изи. — Черна магия! Некромантика! Моята майка никога не би ми простила. А моят равин ще изпадне в шок! Ще ме изпъди от еврейската общност! Човек никога не бива да се занимава с магии! Мойсей ще се завърти в гроба си толкова бързо, че ще избие масло от Червено море!

— Изи, — търпеливо заговори Хелър, — това няма нищо общо с магиите. Просто трябва да разбереш, че времето е главният фактор в тази вселена и то оформя разположението на материята в пространството. А машината използва най-обикновения принцип на обратната връзка.

Изи трепереше и се дърпаше, уплашен да не застраши бъдещото си място в Небесата.

Хелър добави:

— В момента приборът показва само доларови стойности.

— Доларови стойности ли? — недоверчиво попита Изи.

— Точно и вярно — потвърди Хелър.

— Е, това вече е друга работа — утеши се Изи.

— Слушай, Изи, трябва да идвам тук два пъти на ден и да изписвам цялата дъска с данните от телетайпа. Ако се заема с нещо друго, ще загубим всичко. Освен това трябва да сверявам с камерата какво да купим и какво да продадем. А ти с твоята научна титла по

бизнес администрация ще се справиш несравнимо по-добре от мен. Вероятно ще изстискаш от този план двойно по-големи печалби.

— Искаш да кажеш, че бихме могли да печелим по един милиард на месец?

— Щом ти се струва възможно.

— Как да работя с машината? — настървено попита Изи.

— Обаче не мога да ти демонстрирам как работи, преди да произнесеш Клетвата за Държавната тайна. Флотът особено много държи на това.

Изи веднага вдигна дясната си ръка.

— Не така — поправи го Хелър. — Сложи си ръката на сърцето.

Изи се подчини.

— Повтаряй след мен — „Най-тържествено заявявам, че ми е била поверена...“

Изи повтори думите.

— „... държавна тайна и съответно се заклевам никога да не разкривам отчасти или напълно съдържанието ѝ по какъвто и да е начин...“

Изи повтаряше усърдно.

— „... пред което и да е неупълномощено лице, дори в случай, че бъда заплашен с изтезания или смърт.“

Изи повтори и това, макар че очите му леко се разшириха зад очилата.

Хелър продължи:

— „И ако наруша тази клетва, отказвам се от всички свои права и привилегии на гражданин, от ранга си на офицер и от името си на човек.“

Леко пребледнял, Изи повтори и това.

Хелър завърши:

— „Да живее Негово Величество!“

Изи някак особено наклони глава встрани и го изгледа втренчено. Разбрах какво стана. Хелър толкова бе свикнал с клетвата за държавната тайна, че малко се престара.

Изи измънка:

— Да живее Негово Величество ли?

— Правилно! — припряно каза Хелър. — Сега мога да ти покажа как да работиш с прибора.

— Негово Величество, а? — повтори Изи. — Знаех си, че това е черна магия. Ти току-що ме принуди да се закълна в Сатаната, Княза на Тъмната!

Побързах да хвана най-близката химикалка. Хелър вървеше неудържимо към грубо нарушение на Космическия Кодекс. Сега нямаше как да не признае пред Изи, че е от друга цивилизация — Имперски офицер от Волтарианския флот, поданик на Императора Клинг Надменни.

Но той вместо това отвърна:

— Разбира се. Нима не е казано отдавна, че в парите е коренът на всички злини?

Изи помисли. После кимна.

— Как да работя с камерата?

С погнуса захвърлих химикалката. Тази планета влияеше твърде зле на Хелър!

Хелър обясняваше подробно. Долепил око към окуляра, Изи изведнъж го прекъсна:

— Чакай! Виж го само това свинско шкембе! Контрактите за март ще паднат до трийсет и четири, такава ниска котировка не съм виждал. Побързайте с обясненията, мистър Джет. Мога да ги продам на някой тъпчо за половин час и да измъкна чисти триста хиляди долара! Ха, значи свинското шкембе е звездата на търговията днес!

Опечалих се. При майсторството на Изи в сделките с фючърси, парите щяха да ги затрупат като лавина!

Загледах се в екрана на графиня Крек. Щом Хелър вземаше от стоковия пазар колкото пари поискаше, тя може би вече не използваше своята кредитна карта. МОЯТА кредитна карта.

Бре! Тя вече не беше в магазина за кожени облекла. Заварих я в автосалон — и то на „Порше“!

В дъното висеше огромен плакат:

КОЙ ЛИ ГО Е ГРИЖА ЗА ЦЕНАТА, ЩОМ МОЖЕ
ДА СИ ПОЗВОЛИ ТОЗИ ЛУКС?

Един продавач вече пърхаше към нея. А тя разглеждаше искрящо синьо „Порше 1002 Купе“.

— Имате ли кола, която мога да използвам известно време, а после да зарежа? — попита графиня Крек. — Няма да останем дълго на тази планета.

Продавачът май имаше някакви проблеми с дишането. Обаче се справи достойно с изненадата, да го „бибипам“.

— О да, госпожо. Значи кола за краткосрочна употреба? Ето, онази там.

Крек я огледа замислено.

— Струва осемдесет и пет хиляди долара — добави продавачът. — Има регулируемо турбо и за състезания, и за градско каране. Това е най-бързият модел, продаван в Америка. Ускорява до сто километра в час за по-малко от осем секунди, с пет скорости, удвоен брой клапани на цилиндър...

— Ще я взема — склони графиня Крек. — Цветът подхожда на очите му.

— С разсрочено плащане ли? — осведоми се продавачът.

— А, не. Преди месец той имаше нещо като рожден ден, но подаръкът се оказа пълна гадост. Така че искам колата веднага. Опакувайте я с хубава синя панделка и изпратете на този адрес. Ще платя с кредитната си карта.

ГЛАВА ВТОРА

Едва не си глътнах езика.

Трябваше да действам.

Умът ми трескаво заработи и взе решение.

Ще им пратя Кроуб!

Само той можеше да се разправи с Хелър!

Терс се въртеше из двора. Мушнах се в кабината на колата. Заповядах да подкара към болницата.

Треперещ от нетърпение, претърсих рафтовете в склада, където бяха наредени доставките от „Занко“. Открих третия комплект аудиовидеопредаватели, заедно с Предавател 831, скрити сред другите кашони.

Стиснах опаковката под мишница и бързо се пренесох в болницата.

Праhd беше в операционната на подземиеото, работеше по смяната на пръстовите отпечатъци на току-що пристигналия пореден престъпник. За мой късмет тъкмо бе свършил поредната манипулация и казваше на издирвания по цял свят убиец да се върне в стаята си.

Праhd вдигна глава и ме видя.

— Аха, дошъл сте да ми съобщите, че вече ще си получавам заплатата.

Заскърцах със зъби. Не бях в настроение за синдикални преговори.

— Взимай, каквото ще ти трябва за поставянето на тези неща, нали знаеш за какво говоря — заповядах му. — И тръгвай с мен! Един от твоите колеги е в голяма опасност. Не бива да се бавим дори минута.

— Целолог ли е? — Праhd впери в мен големите си зелени очи.

— Стига приказки! — отсякох. — Размърдай се!

Той бързо подбра каквото беше нужно. Аз дори си направих труда да му помогна в пренасянето.

Качихме се в колата и се понесохме към бараките, прикриващи входа за базата.

Слязохме на бегом по тунела. Пресякохме огромния хангар. Завихме по коридора със затворническите килии.

Надникнах през шпионката. Имахме късмет! Когато човек не може да следи изгрева и залеза на слънцето, той обърква часовете на денонощието. Явно това се бе случило и с Кроуб. Спеше дълбоко на своя нар.

Непоколебимо натиснах бутона за включване на обездвижващите скоби.

Те силно притиснаха тялото към нара.

Набрах комбинацията за отварянето на бронираната врата. Отключих следващата врата.

Кроуб се озърташе диво, мятеше поглед от притисналите го скоби към мен и Прахд.

— К... к... к?... — заекна той.

— Упойващ газ! — наредих веднага.

Прахд мигновено приготви маската. Сложи я на лицето на Кроуб.

— К... к... — измънка докторът.

И вече беше в несвяст.

Закрих отвътре шпионката на бронираната врата. Бутнах кутията със следящите устройства в ръцете на Прахд.

— Недей да се бавиш, ами ги имплантирай в черепа му — казах му. — Няма време за губене.

— Чакайте малко — помоли той. — Тези са от друг тип. Устройство А променя възможностите на едното око така, че да вижда през метал, дрехи или кост, според желанието на наблюдаващия. Устройство Б регистрира емоционалната му реакция на това, което вижда. А устройство В е най-обикновен слухов предавател.

Разгледах съдържанието на кутията. Прахд беше прав. Значи Спърк ме бе излъгал веднъж, като каза, че са направили само два комплекта, после ме излъга втори път — че още не могли да регистрират чувствата на наблюдавания обект. Нищо чудно, че без никакви угризения го убих и отнесох всички изобретения на неговата фирма. Спърк беше измамник.

— Подробности, подробности — сопнах се на Прахд. — Нали всички работят като следящи предаватели? Нали имат активатор-приемник с обсег 200 мили? Нали ще разполагам и с Предавател 831?

— Да — потвърди той.

— Ами поставяй ги де! Какво още чакаш?

Праhd нареди на масата няколко иглени горелки и клетъчни катализатори. Напръска килията с дезинфектанти — беше доста мръсна, защото Кроуб не използваше тоалетната с течаща вода. След малко всичко беше готово за работа.

Припряно изтичах навън. Отидох в кабинета на Фахт Бей. Той седеше зад бюрото си, но с леден глас ми съобщи, че не може да ме приеме.

— Длъжен си да ми помогнеш — заявих.

— А, такъв ден едва ли ще настъпи — усъмни се той.

— Не, не ме разбра. Това засяга сигурността в базата. Трябва да прехвърля доктор Кроуб в Ню Йорк.

— Искаш да кажеш, че ще се махне от базата?

— Да.

— И никога няма да се върне?

— Да.

— Ще ти помогна с всичко, което е необходимо.

Веднага уредихме подробностите. Кроуб щеше да бъде изпратен, опакован в ограничител „Занко“ — много прилича на използваните тук усмирители ризи, но вместо връзки има магнитни ключалки. Двама стражи в цивилни дрехи щяха да го придружат до местоназначението. Те щяха да разполагат с двустранна радиовръзка с базата, за да ни известят, ако той се освободи или нещо друго се обърка.

Докато Фахт Бей викаше хора и издаваше заповеди, аз се върнах в килията.

Праhd работеше усърдно. Възползва се от един белег на лицето на доктора, за да прикрие имплантираните устройства.

Огледах рафтовете в килията. Да, докторът бе използвал учебните записи по английски език. И най-вече текстовете по психология и психиатрия. Значи отново съм познал! Увлякъл се е по тези науки!

И от това ми хрумна най-великолепната идея. Отидох в отдела за фалшиви документи.

Като използвахме бланки на „И. Г. Барбен“ за техни наркокуриери, направихме му паспорт на името „Фитъс П. Кроуб, доктор на медицинските науки“. Съчинихме му и прекрасно свидетелство за научната титла, уж издадено от Виенския

психиатричен институт. Други попълнени бланки удостоверяваха, че е завършил в Полша Народния медицински институт със специалност неврохирургия. Дадохме му и почетно членство в британската Кралска медицинска асоциация.

Това беше гениално хрумване — та можех ли да съм сигурен, че въобще говори правилен английски. А така чудатият му акцент щеше да бъде обяснен, нали е учил и работил в различни страни. Пък и психиатрите винаги говорят особено, май никой обикновен човек не успява да разбере приказките им. Наистина гениално.

Нямаше време за размотаване. Искях да пратя Кроуб със сутрешния самолет, независимо от всичко. Хелър се бе развилнял! Но Кроуб щеше да го довърши!

Припомних си ясно деня, когато на Кроуб му потекоха лигите само от идеята да поскъси крайниците на Хелър.

Сега на Хелър лошо му се пишеше!

ГЛАВА ТРЕТА

Седнах пред екрана в напрегнато очакване.

Всичко вървеше по план.

На летището в Афийон дадох последни напътствия на Кроуб.

— Веднъж ми каза, че искаш да отрежеш малко от костите на един мъж — напомних му. — Беше твърде висок, сещаш ли се?

— Чудна работа — изрече Кроуб. — Мога да гледам право през тебе с лявото си око. Нещо сте ми бърникали в зрителния нерв.

— Да, да — потвърдих нетърпеливо. — Слушай ме внимателно. Графиня Крек не бива да научи с каква цел си там. Ще ѝ кажеш, че трябва да помогнеш на онзи мъж в създаването на определен вид спори. Но щом го докопаш насаме, започвай да се занимаваш с костите му.

— Ха, виждам онова момиче, все едно е без дрехи — сподели Кроуб. — Хубави цици има. Лесно мога да ги променя, за да пускат сперма вместо мляко.

— Внимавай като ти говоря — сгълчах го. — Онзи тип привлича прекалено внимание към себе си, защото е твърде висок. Трябва да го скъсиш.

— А от друга страна — продължаваше да бърбори докторът, — ще бъде по-интересно, ако превърна нейния език в пенис. Това ще я излекува от завистта ѝ към мъжете.

— Ти чуваш ли ме изобщо? — изръмжах гневно.

— Съвсем ясно — потвърди той. — Стомашните ти шумове ми подсказват, че имаш желание да обладаеш жена. Не би ли се задоволил с някое момченце? Ще го попроменя отзад, за да прилича на козле.

— Длъжен си да следваш инструкциите ми! — натъртих заплашително.

— О, точно такива са и намеренията ми — каза Кроуб, докато опитваше да се почеше в ограничителя. — Психиатрията е чудесна наука.

Не можех да не се съглася.

Наблюдателният екран към този комплект следящи устройства имаше долу и указател на емоциите, изпитвани от обекта. Обаче трудно се ориентирах къде бяха Кроуб и стражите, защото самият екран ми показваше единствено онова, което виждаше окото, проникващо през предметите.

Ако шпионин бъде снабден с такова устройство, той може да разчита писмата в запечатани пликосе, да научава дори заключени в сейф кодове. Но доктор Кроуб използваше предимствата му за други занимания.

Съсредоточи погледа си, за да проникне през дрехите на всяка стюардеса. Долу на екрана се изписа:

НЕУДОВЛЕТВОРЕНИЕ

Предполагам, че когато са проектирали това устройство, искали са ръководителят на шпионина да знае реакциите му на вражеските намерения. Запитах се дали поради някаква повреда устройството е започнало да регистрира само „неудовлетворение“. Как е възможно някой да съблече с поглед стюардеса и да не се радва на гледката? Аз поне знам, че доста неспокойно ги наблюдавах как бързат голи между креслата в самолета.

Но когато в Истанбул се прехвърлиха в друг самолет, настъпи промяна. От другата страна на пътеката седеше един дебелак и Кроуб се зае да оглежда мозъка му през кожата и черепа. Доста странна гледка на моя екран!

Кроуб сякаш обмисляше как би могъл да си поиграе с този мозък. Светнаха други думи:

ВЪЗБУДА ВЪОДУШЕВЛЕНИЕ

Бях доволен, че и допълнителното устройство работеше добре. Излязох от тайната стая, за да закуся.

Нещо друго будеше у мен леко безпокойство. Предишната вечер бях пропуснал срещата си с поредната жена (което показва колко посветени на дълга си са офицерите от Апарата), обаче на сутринта не получих известие от Ахмед как се е справил с положението.

Накарах Мюсеф да отиде при Терс и да го попита.

След малко се върна.

— Терс разправя, че снощи Ахмед не е идвал.

— Кажи на Терс да се обади и да предаде на Ахмед, че тази вечер трябва непременно да се появи.

— Да, ама на Терс не му се вярвало Ахмед да дойде.

— Защо?

— Терс само се хили тъпо и нищо не казва — обясни Мюсеф.

Вярно беше. Опитах да се обадя на Ахмед по телефона. Никой не вдигна слушалката.

Е, може би вече трудно намираше нови жени. Сигурно това беше причината. Щях да поговоря с него по-късно.

Довърших си закуската и се върнах в тайната стая при екрана.

Не бива да пропусна нито миг след пристигането на Кроуб в Ню Йорк! Твърде висок беше залогът!

Придърпах и радиостанцията за връзка със стражите, готов да им дам допълнителни заповеди, ако се наложи.

Ако Кроуб се провали, крехката нишка на живота ми може да се скъса твърде скоро! Хелър НЕ БИВА да успее в мисията си!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В мрачния Ню Йорк беше ранно февруарско утро.

След няколко часа престой на летището в Париж, опънал докрай нервите ми, Кроуб най-после бе пристигнал.

Погледнах другите два екрана. Нямаше образ. Само звук на спокойно дишане. Аха! Хелър и Крек спяха дълбоко. Кроуб щеше да ги завари напълно неподготвени за опасността!

Двамата придружители го набутаха в един от асансьорите на Емпайър Стейт Билдинг. Стигнаха до нужния етаж. Фоайето беше празно и слабо осветено. Единият страж носеше голям сак с подръчни инструменти. Другият побърза да мине напред, за да разузнае. Явно откри търсената врата по коридора и се върна.

Избутаха Кроуб нататък. Преди последния завой извадиха бластерите си, освободиха Кроуб от ограничителя и докато единият застана на ъгъла да прикрива партньора си, другият заведе Кроуб до вратата с изрисуван реактивен самолет. Почука силно на вратата и отскочи назад.

Кроуб съсредоточи погледа си в самолета. После огледа стаята през вратата. Опита се да мине, без да натисне дръжката, блъсна чело във вратата и се дръпна. Като че се поколеба дали да не се махне, но очите му се приковаха в котарака. Животинчето спеше върху бюрото на Хелър, но сега се взираше във вратата, за да разбере какво беше това чукане и грохот. Кроуб явно не бе виждал котки. Изучаваше малкото зверче през вратата. На екрана се появи надпис:

ОЗАДАЧАВАНЕ

Още след първото чукане по вратата един от другите екрани светна. Не можах да различа чий, докато не погледнах буквата отстрани — К. Значи графинята се е събудила.

Включи слаба нощна лампа до леглото. Погледна електронния будилник — 5 часа и 39 минути. Извърна се към прозореца — сняг по

перваза, а зад стъклото зеленикавата мътилка на града преди зазоряване.

Тя стана, обу чехли и се наметна с халат от червена коприна. Погледна Хелър. Той безметежно спеше с лице към стената.

Събитията не съвпадаха с плановете ми.

Тя излезе от „стаята за мислене“, затвори внимателно вратата, включи осветлението в голямото помещение на офиса, прекоси снежнобелия килим и отвори входната врата.

Кроуб отклони вниманието си от котарака. И зяпна.

— Графиня Крек! — възкликна той.

По екрана пробягаха букви:

ИЗНЕНАДА СТРАХ

— Влизай — рече графинята на волтариански.

Той уплашено пристъпи напред. Тя затвори вратата и му изшътка да се движи по-тихо. Отведе Кроуб в стаята за отдых на секретарките. Бутна го към стол.

Но Кроуб стоеше насред стаята и я гледаше изцъклено. Всеки, работил някога в Спитеос, беше съвсем сигурен, че графиня Крек може да убие човек, без да й мигне окото.

— И така, какво правиш тук, доктор Кроуб? — попита графиня Крек.

На екрана ярко светна думата УЖАС.

Грешката беше моя. Признавам си. Не му казах, че Крек е в Ню Йорк. Само му дадох указания какво да я излъже, ако я срещне. И внезапно се сетих, че той вероятно не подозираше за връзката между „онзи мъж“ и графинята. Дали ще си спомни какво трябва да й каже? Или ще оплеска всичко, за да бъде размазан накрая по килима?

— Аз... аз... Забравих — запъна се той.

— Хъммм — произнесе графиня Крек.

Въобще не ми хареса този звук. Тя знаеше склонността на Крек да прави от хората изроди. Нали после й се налагаше да ги обучава за циркови артисти. И много добре знаеше на какво е способен милият

доктор. Току-виж заподозре, че съм го пратил да осакати Хелър. Всичко щеше да се изясни от следващата ѝ реплика.

— Какво ти заповяда Солтан? — попита Крек.

Косата ми щръкна! Ако Кроуб издрънка истината, графинята щеше да си науми, че е време да ме потърси, за да се разправи с мен!

Ох, зле потръгна.

Кроуб пелтечеше. Нишката на живота ми май вече се късаше!

Обаче чудно е какво може да направи с човешкия ум непосредствената заплаха на смъртта. Някои дори започват да мислят.

— Ами трябвало да помогна на онзи мъж в правенето на спори — избълва Кроуб.

Сети се значи.

— Аха — проточи графиня Крек. — Е, твоята помощ ще бъде от полза. Защо не седнеш все пак? — Тя посочи допрян до стената стол. — Сигурно си изтощен от дългото пътуване.

Радиостанцията изпука. Чу се гласът на единия от стражите.

— Като гледам, влезе без проблеми. Ама той сак остана при нас. Какво да го правим? Да го метнем в офиса и да се прибираме?

Побързах да отговоря.

— Не, не. Изчакайте, без да се показвате. Не ми харесва как потръгна.

— Той подслушва мястото — обясни стражът на партньора си. — Искане да почакаме.

Графиня Крек посягаше към горния рафт на един шкаф. Свали някаква кутия.

— Доктор Кроуб, сега малко ще те освежим. Отпусни се, за да подремнеш.

Тя извади нещо от кутията.

Хипношлем!

Започнах да се моля на Боговете. Под хипноза докторът можеше да разкрие истинските си инструкции. И това щеше да бъде моят край.

Хипношлемът веднага бе нахлупен върху главата на Кроуб. Буквите под екрана направо изгаряха очите ми:

МНОГО СИЛЕН УЖАС

Щракане на превключвател.
Буквите на екрана се промениха:

ПЪЛНО СПОКОЙСТВИЕ

После пак:

ОБЕКТЪТ Е В ХИПНОТИЧЕН ТРАНС

На екрана на Кроуб нищо не се виждаше.
Крек включи микрофона към шлема и каза:

— Седи си кротко и чакай.

Остави микрофона, мина през офиса и влезе в „стаята за мислене“.

Отпусна се на колене до леглото и нежно докосна рамото на Хелър.

— Скъпи, какви точно спори са ти необходими?

Той изведнъж се надигна в леглото, както правят хората, свикнали да действат светкавично.

— Спори ли? Какво има? Да не е дошъл някой?

— Не, мили. Само ми е любопитно.

— Ще стана — каза Хелър.

— Не, мили, не. И без това прекара половината нощ в онзи ветровит гараж, докато пригодиш новото „Порше“ за твоя карбуратор. Само ми надраскай набързо какви спори искаш. Винаги ми е интересно да знам с какво се занимаваш.

Тя вече му подаваше голяма жълта подложка за писане и химикалка. Хелър се прозя. И започна да пише. Бързо запълни целия лист. Крек го взе.

— Трябва да се движат във въздуха — Хелър посочи листа. — И да са в състояние да оцелеят в стратосферата. Трябва да се хранят с онези отровни газове и замърсяващи частици, да ги превръщат в кислород и да се размножават. Докато ветровете ги разнасят по планетата, те ще почистват атмосферата. Не разполагам с

целологическите формули, за да ги синтезирам. Виж, ако толкова се интересуваш, ще стана да ти обясня подробно.

— О не, мили. Още е нощ. Легни си и поспи. Не обръщай внимание на приумиците ми.

Графиня Крек излезе, затвори вратата и се върна в стаята на секретарките. Пъхна листа в ръката на Кроуб.

— Сега ще почувстваш силно желание да създадеш спори, отговарящи на тези изисквания. И ще напишеш формулите за синтезирането им.

Тя придърпа масата пред него. Сложи бележник на нея. И пъхна молив в ръката на доктора.

Изпод шлема се чу мърморене. И после:

— Не си спомням.

А на екрана се изписа:

ОБЪРКВАНЕ

Графинята подхвърли микрофона на дланта си. После заговори в него.

— Ти отново си млад студент. Това е твоят последен изпит. Паднал ти се е въпросът как би синтезирал спорите, точно съответстващи на изискванията, посочени на този лист. Ако не ги напишеш пълно и вярно, ще се провалиш на изпита и повече никога няма да режеш и мъчиш хора.

Ах, тази лукава графиня Крек! Тя задейства основните инстинкти на доктора. И върна съзнанието му във време, когато е знаел всичко за целологията.

Кроуб веднага започна да пише. Запълни половината бележник. Графинята надникна и видя, че той посочваше известните щамове микроорганизми, които да бъдат кръстосани за получаване на новите спори.

Тя безшумно се измъкна и отиде при бюрото на Хелър. Намери книга за земните спори и я отнесе в стаята.

— Сега ще потърсиш в тази книга видовете, които написа.

Той се подчини, но много се бавеше. Знаех, че има затруднения. Тя го върна във време, когато не е подозирал за съществуването на

английския език. Но книгата беше богато илюстрирана и той се възползва от това.

— Всички спори са включени в книгата — каза той.

— Сега ще напишеш процедурите за създаването на новите спори — заповяда графинята.

Кроуб веднага изпълни желанието ѝ.

— Сега ще напишеш всичко останало, което човек трябва да знае, за да направи това.

Кроуб го написа. Свърши си работата.

Графинята го попита:

— Според тебе добре ли се представи на изпита?

— Няма никакво съмнение — заяви докторът.

— Чудесно. Значи с това приключихме. Сега ме слушай внимателно. Помниш мъжа, когото ти доведоха в лабораторията. В Спитеос. Русокос, със сини очи. От планетата Манко. Ако някога го видиш, ще изпаднеш в паника. Ще тичаш до пълна изнемога, за да се спасиш от него. Знаеш, че ако го докоснеш дори, от ушите ти ще изскочат пипала и ще те удушат. Само да допреш до него електрически скалпел и ще спреш да дишаш. Влезе ли ти това в главата?

— Да — отговори хипнотизируваният Кроуб.

— Сега ще забравиш всичко, което се случи тук. Ще излезеш в офиса и ще застанеш до вратата към коридора. Там ще чакаш.

Тя прибра бележника и листа в джоба на халата си. Изключи шлема.

Кроуб стана. Гледаше я замаяно. На екрана се появи надпис:

СТРАХ

Излезе от стаята и застана до вратата към коридора.

Графинята отиде в „стаята за мислене“ и докосна рамото на Хелър.

— Мили, защо не станеш да изпиеш чаша кафе с мен?

Хелър веднага се надигна от леглото. Погледна я малко особено. Но се наметна с бяла хавлия.

Тя отвори вратата и двамата влязоха в офиса.

Там стоеше Кроуб.

Той видя Хелър.

И запищя!

Обърна се, рязко отвори вратата към коридора и побягна с всички сили!

Хелър се взря в графинята.

— Това беше доктор Кроуб. Защо пици и бяга?

— Имаме нова Баварска ментова мока — съобщи му графинята.

— Но какво търсеше Кроуб тук? — настоя Хелър. — Защо избяга?

— А, Кроуб. Той само донесе тези формули за тебе. Не можел да остане. Имал важна среща.

Хелър се взря в отворената врата. Взе бележника и го прегледа набързо.

— Мила, ти май пак си скроила някакъв номер.

— Аз! Джетеро, как може!

ГЛАВА ПЕТА

Доктор Кроуб профуча край стражите с такава скорост, че не успяха да го сграбчат.

Нахълта в стълбището и вместо да се втурне надолу, пое нагоре!

По-старшият от двамата заговори по радиостанцията, както тичаше:

— Какво му стана, да пукне дано?

— Видя враг! — извиках. — След него, след него! Не го оставяйте да избяга!

— Тръгна надолу по стълбата! — кресна стражът.

— Не, НАГОРЕ! — възразих. — Нагоре, човече, нагоре!

Кроуб изскочи във фоайе два етажа по-ниско. Видя, отворена врата на асансьор. Мушна се вътре.

— Той е в асансьор номер пет! — развиках се. — Слиза. Не, качва се!

Не можех да виждам стражите. Но поне знаех накъде отиваше Кроуб. Неговият асансьор спря. Вратата се отвори. Той изфуча навън и пак пое по стълбата. ПАК НАГОРЕ. Милосърдни Богове, нима искаше да се върне на Волтар, като използва върха на Емпайър Стейт Билдинг вместо площадка за излитане?

— Бързо се качете на петдесети етаж! — заповядах на стражите. — И тичайте надолу по стълбите!

Те се подчиниха.

Но Кроуб отново се шмугна в едно фоайе, извика асансьор и пое нагоре!

Пак накарах стражите да го последват с асансьор. Стигнаха последния етаж. Отвори се вратата на друг асансьор.

Кроуб се изстреля от кабината. Право към чакащите да го хванат ръце!

— Спипахме го — съобщи по-старшият.

Вярно беше. Кроуб диво мятеше поглед.

— Гонят ме, гонят ме — бръщолевеше на волтариански.

Някакво момиче каза:

— Ще се обадя на охраната.
Подсетих стража с радиостанцията:
— Бързо я излъжи нещо.
— Всичко е наред, мис — каза стражът. — Тоя побърканияк си мисли, че е извънземен.
— А, още един луд — промълви момичето.
Под екрана на Кроуб ярко блестеше надпис:

НЕПОНОСИМ УЖАС

Бореше се. Погледът му изведнъж се фокусира извън сградата и той явно си въобрази, че пада, защото се отпусна тежко. Надписът се промени:

БЕЗСЪЗНАНИЕ

— И какво да го правим? — попита стражът.
Точно ТОВА беше въпросът. Ако го върнат отново в базата, Фахт Бей щеше да се развика и размрънка, щеше да ме кара да възстановявам разноските по пътуването на Кроуб, можеше дори да застреля доктора. Но човек с такива разрушителни способности е твърде ценен. В Апарата ценим хората, способни да съсипват цели планети. Кроуб трябваше да бъде спасен!

Изведнъж вдъхновението ме споходи. Познавах само още един, чиято дарба да унищожаваше се равняваше с тази на Кроуб — Медисън!

Само Медисън би измислил как да употреби това смъртоносно оръжие във войната за смазването на Хелър.

Казах на стражите да вземат сака на Кроуб и да го заведат на „Мес Стрийт“ 42.

Онази „бибипана“, тройно „бибипана“ Крек провали първия ми план, но все пак ми оставаше някаква надежда.

Беше рано. В голямата зала се мотаеха само неколцина журналисти от нощната смяна. Един от дежурните репортери равнодушно каза на стражите и Кроуб да изчакат в кабинета на

Медисън. Влязоха и стражите се заеха да воят на Кроуб с листове от творенията на професионалните драскачи. Той се опомни, може би от вонята. Единият страж наля горещо кафе от машината, измъкна бутилка уиски от бюрото на Медисън и сипа малко в чашата. Това още повече ободри Кроуб.

Навън се чу мощен рев. „Екскалибър“, колата на Медисън. Бе пристигнал най-последно.

— Сега дръж радиото до ухото си и ще ти подсказвам какво да му обясниш — обадох се аз.

Кроуб се взря в Медисън. Майсторът на „връзките с обществеността“ беше спретнато облечен и строен, идеален пример за честния, сериозен и привлекателен млад американец на отговорна работа.

Старшият страж повтаряше думите ми на Медисън.

— Праца ни мистър Смит. Доведохме ви свършеното оръжие във войната с Гениалното хлапе.

— Война ли? — сепна се Медисън. — О, това е някаква ужасна грешка. Това е най-безупречната кампания за утвърждаване на имидж и нашите намерения са напълно безукорни.

Стражът повтаряше след мен:

— Позволете да ви представим изтъкнатия психиатър доктор Фитъс П. Кроуб.

— С кого си говорите по това радио? — попита Медисън.

Преди стражът да си дръпне ръката, Медисън му отне апарата.

— Здравейте. С кого говоря?

— Със Смит — обясних аз.

— Вие сигурно сте съвсем наблизо, щом използвате толкова малко уоки-токи — предположи Медисън. — Защо не дойдохте лично?

Май се налагаше бързо да измисля нещо. Бях на косъм от нарушение на Космическия кодекс. Той само трябваше да прочете етикета на радиостанцията:

ВОЛТАРИАНСКА
КОМПАНИЯ

КОМУНИКАЦИОННА

— Използвам апарата на мис Пийс — излъгах го. — И трябва да побързам, защото тук има цяла опашка. Вижте документите на доктор Кроуб. Сигурен съм, че ще намерите приложение на способностите му.

Медисън се настани зад бюрото си, остави радиостанцията настрана и протегна ръка за документите. Зачете се в тях.

За нещастие Кроуб се намеси. Пресегна се през бюрото и хвана Медисън за носа.

— Някога да фи е хрумфало, ще бихте изглеждал многу по-добре с цовка вместо нос? Ами висте си ръцете. Колко хубафи че бъдат с плафници на риба, вместо теси пръсти.

И светкавично в ръката му се появи електрически скалпел! Единият от стражите го хвана.

Медисън впи в доктора изумения си поглед. Веднага докопа слушалката на телефона. И трескаво започна да набира някакъв номер.

Усилих звука на екрана на Кроуб. Чух гласа в слушалката:

— Болница „Белвю“, Психиатрично отделение. Добро утро.

Напевен, приятен женски глас.

— Обажда се Уолтър Дж. Медисън от „Мес Стрийт“ 42. Веднага пратете тук линейка.

Старшият страж си прибра радиостанцията. Но не слушаше какво му говорех. Другият се мъчеше да издърпа Кроуб по-далече от бюрото и се опитваше да му изтръгне скалпела от ръката.

Медисън с треперещ пръст посочи вратата на кабинета си.

— Слезте долу да изчакате линейката!

Нищо не можех да направя.

Скоро с вой на сирени пристигна и линейката за смахнати от „Белвю“. Двама санитарни с бели престилки изскочиха и сграбчиха Кроуб.

А стражите, да ги „бибипам“, им дадоха сака на Кроуб. Докторът беше вкаран в линейката.

С непоносимо самодоволен глас старшият страж ми каза:

— Е, офицер Грис, свършихме си работата.

— Бързо, бързо — разкрецях се. — Следвайте тази линейка. Трябва да го спасите.

— Офицер Грис, както вече ви съобщих, ние си свършихме работата. Тези санитарни май си разбират занаята. Единият даже имаше палка. Предадохме доктора в сигурни ръце.

— ЧАКАЙТЕ!

— Ще оставя радиостанцията на агент Рат в местния офис. Ако искате да спорите, обърнете се към него. Ние се прибираме. Край на предаването.

Апаратът в моята стая замлъкна.

Аз седях натъжен.

ГЛАВА ШЕСТА

Принуден да преглътна горчивото поражение, излязох да се поразходя в двора. Денят беше леденостуден. Небето сивееше тежко над мен. Вятърът виеше в храстите като излязъл на лов вълк. Сякаш бе подгонил мен.

Видях Терс. Отидох при него и го попитах:

— Къде е таксиметровият шофьор?

Той се ухили мръснишки.

— Май отишъл да покаже на Утанч как кара нова кола.

— Каква нова кола?

— Пратили днес. „Мерцедес-Бенц“. Съвсем нова. Много хубава. Негов приятел продал на Утанч.

Намръщих се. Изведнъж се сетих, че през цялото това време Утанч не дойде да ме моли на колене за пари. А сега се е сдобила с нов „Мерцедес“! Та тези автомобили са дяволски скъпи! И *откъде* е взела пари? Пак ли кредитните карти? Обзе ме страшна ярост. Ще ѝ дам да се разбере!

— Накъде тръгнаха? — троснато попитах Терс. — По кой път?

— Май към стопанството.

Пак този гаден кикот.

Метнах се към моята лимузина.

— Бързо ме откарай там! — заповядах на стареца.

В стопанството беше и официалният кабинет на Фахт Бей. Това да не е някакъв нов заговор срещу мен?

Понесохме се напред сред мощния тътен на двигателя. Оглеждах навсякъде, с надеждата да зърна Утанч и новата кола. Стигнахме до стопанството. Никъде никаква кола.

Бързо влязох в преддверието на кабинета. Тъкмо щях да прекрача прага. За щастие реакциите ми са много бързи. Фахт Бей май имаше сериозен разговор. Спрях. Няколко турски жени и мъже седяха в кабинета с гръб към мен.

Фахт Бей ме забеляза. С леко движение на китката ми показа да се махам. Веднага се прикрих.

В този миг една от жените се обърна към друга.

Бре! Дори през булото познах една от първите жени, с които имах нощна среща в колата!

Фахт Бей излезе от кабинета си и грижливо затвори вратата.

— На твоє място точно сега не бих влязъл — рече той.

— Някакви неприятности ли? — попитах го.

— Още не знам. А бе, въобще не знам каква е цялата тая история. Преди около час тая твоя Утанч дойде да ми каже, че някакви хора искали да говорят с мен. Току-що влязоха.

— Но какво ти казаха? — умолително разпитвах аз.

— Само нещо бърборят за бременност. Ей, защо не наминеш покъсно, а? Може и да ми стане ясно дотогава.

— Бременност ли? Слушай, ако това е проблемът, може да се уреди. Нищо не им обещавай! Но може да се уреди!

Излетях навън. Скочих в колата.

— Открай ме в болницата!

Ако някоя от онези жени беше бременна, имаше си очевидно решение. Не напразно бях семеен „шпеонин“ на Роксентър. Щом има бременност, непременно трябва да има и аборт! И точно Прахд беше човекът, длъжен да се погрижи за това. Ще го накарам да направи аборт на жената и всичко ще бъде наред.

Нахълтах в болницата и се насочих право към кабинета на Прахд. Втурнах се вътре. Той най-спокойно си седеше зад бюрото.

— Бременност! — заявих му. — Трябва да оправиш проблема!

Младият доктор Прахд Битълстифендър ме погледна и тъжно промълви:

— Радвам се, че най-после дойдохте да си признаете.

— Не съм искал да стане така — оправдах се. — Обикновена случайност. Беше толкова прекрасна, че не можах да се въздържа.

— И не сте се погрижил за никакви предпазни мерки.

— Откъде да знам, че ще забременее от един път! Нейна работа е било да се предпази!

— Нима очаквате младо момиче да знае тези неща?

— Не е чак толкова млада! — възразих.

— Достатъчно млада е баща ѝ да побеснее от яд! Ами че тя дори не е пълнолетна.

Разтърси ме ужасна мисъл.

— Ама ние за коя говорим?

— За сестра Билдирджин — заяви Прахд. — О, офицер Грис, само като си помисля, че сте развратил непълнолетно момиче, че зад гърба ми сте я изнасилил...

— Стига бе! — изревавах насреща му. — Като ще говорим за сестра Билдирджин, да знаеш, че ТЯ ме изнасили!

— Току-що си признахте колко била прекрасна и как не сте устоял на изкушението!

— Не, не! Говорих ти за друга жена! — Виеше ми се свят. Но успях да се овладеея. — Ей, ами че ти всяка нощ спиш със сестра Билдирджин!

— А, не — отрязва ме Прахд. — Аз съм изключително внимателен в предпазните мерки. Нали не си мислите, че един квалифициран целолог би оставил такива неща на случайността, особено щом момичето е непълнолетно. Освен това вече направих необходимите тестове за генетичната структура на зародиша — също като при вдовицата Таил, детето е ваше без никакви съмнения. И сега ми казвате, че имало и някаква друга бременна жена! Офицер Грис, длъжен сте по-добре да контролирате нагона си! Не може да бесувате наоколо и да оставяте наляво и надясно бременни жени след себе си. И на нашата планета, и на тази!

— Изслушай ме — примолих се. — Като целолог за тебе е едно нищо да прекъснеш всички бременности. Повярвай ми, светът и без това е пренаселен. Само трябва да направиш няколко аборта и край на шумотевецата.

— Това не е край на шумотевецата, а на един живот — сериозно каза младият доктор Прахд. — Подтиквате ме към убийство. А дори вие, офицер Грис, не можете да ме принудите да извърша подобно нещо. За разлика от някои мои познати, аз имам свои разбирания за морала, да не говорим пък за кодекса на целолозите. Убийството е немислимо!

— Но какво да правим? — аз вече кършех ръце.

— Питате мен, след като съблазнихте приятелката ми?

— Прахд, не забравяй, че сме приятели, а какво означава някакво си момиче между двама приятели?

— Означава големи неприятности — увери ме той. — Нямаше да е толкова зле, ако не й прилошаваше сутрин. А нейният баща е най-

изтъкнатият лекар в района и забелязал веднага. Тя му разказала случката. Вероятно знаете, че любимият му спорт е стрелбата. Той е един от най-точните ловци в цяла Турция и разполага с една от най-едрокалибрениите пушки в страната. Пък и тя е непълнолетна, значи може да ви пратят в затвора. Вие виждал ли сте някога турските затвори отвътре?

От гърлото ми се изтръгна стон.

А той продължаваше:

— Той май има някаква мания за рязане на тестиси, но както е настроен в момента, по-вероятно е да ви гръмне. Обаче, ако сте склонен да приемете моя съвет...

Много ми дойде. Не можех да понасям садистичната му бърбривост. Явно и той се стараеше да ме погуби!

Измъкнах се от кабинета му. Огледах коридора и в двете посоки. Слава на Боговете, бяха минали приемните часове на лекарите.

Побързах да се скрия в лимузината.

— Бързо ме откарай вкъщи! — жално казах на Терс.

Поне във вилата можех да се затворя и да отблъсквам нападенията!

Бях скочил от колата, още преди да спре насред двора. Профучах през вътрешния двор и се озовах в стаята си. Залостих вратата и опрях гръб на нея, за да си поема дъх.

Какво бедствие! Как да се отърва от безизходицата?

Някой почука. За миг помислих, че бащата на сестра Билдирджин ме е проследил. Но след малко проумях, че звукът идваше откъм тайната врата.

Бащата нямаше как да се появи от онази страна. Отворих предпазливо.

Пред вратата стоеше Фахт Бей.

Влезе, но преди това уплашено се озърна през рамо.

И заговори съвсем тихо:

— Грис, загазихме. Нали ти казах, че щом разбере какво искат, ще ти предам. За съжаление вече знам какъв е проблемът. Направо е ужасен.

Вкопчих пръсти в облегалката на леглото. Щях да посрещна катастрофата като мъж.

— Разказвай — подканих го.

Фахт Бей тъжно поклати глава.

— Сигурен ли си, че можеш да понесеш това?

— Не се притеснявай.

— Новините са изключително лоши — сподели той.

— В името на Боговете, казвай вече.

— Нали познаваш Ахмед, таксиметровия шофьор.

— Да, познавам Ахмед!

— Ще даде свидетелски показания, че само е изпълнявал твоите заповеди.

— КАКВИ заповеди? — гласът ми стържеше.

— И така може би ще отърве кожата.

— Какви свидетелски показания? — изпъшках аз.

— По-добре седни на оня стол — посъветва ме Фахт Бей. — Ей сега започва истински лошото.

Рухнах върху стола.

— Я вземи това — Фахт Бей извади патрон от пълнителя на пистолета си, измъкна куршума от гилзата и го напъха между зъбите ми. — Захапи го, за да не си изпотрошиш зъбите, докато разказвам.

Послушно захапах куршума.

— Знаеш, че Ахмед всъщност е осъден престъпник от планетата Модон.

Кимнах.

— А знаеше ли, че твоят шофьор Терс е турски комунист, който доскоро излежавал двайсет и пет години в затвора, защото пречукал оня генерал?

Завъртях глава. Ставаше по-зле.

— През последните седмици Ахмед и тоя турски убиец обикаляли района с кола, на която името ти е изписано с ей такива букви. Ето с какво се занимавали — отивали в някое стопанство, оглеждали жените и ако откриели някоя по-хубава, казвали на нейния мъж и на цялото семейство, че по твоя заповед щели да подпалят цялата ферма, ако жената не се съгласи да прекара нощта с тебе в колата. А пък ако някой се обади на полицията, ще подпалят не само фермата, но и целия район.

Стиснах куршума със зъби. Значи всяка вечер този „таксиметров шофьор“ е прибирал двата милиона лири в джоба си!

— Но това не е всичко — добави Фахт Бей. — Заплашвали жената, че ако не те задоволи, ще убият мъжа ѝ.

Още по-силно захапах куршума. Значи това било обяснението за умоляващите погледи, които толкова ме ласкаеха!

— Всичко се разкрило, защото някой се сетил, че те познавам и решили да дойдат при мен за съвет.

Утанч! Обладана от ярост, тя ги бе насъскала срещу мен!

— Обаче и това не е всичко — продължи Фахт Бей. — Когато Терс и Ахмед докарвали жената на уреченото с тебе място, първо я изнасилвали.

Зъбите ми потъваха все по-дълбоко в оловото на куршума. Нищо чудно, че жените бяха толкова уморени. Нищо чудно, че ми се струваха прекалено влажни! Онези двама „пребибипани“ „бибипци“ са ме карали да чакам по половин час, за да се „набибипат“ до втръсване и после са ме викали да събирам останките след тях! Сигурно са се превивали от смях!

— Има и друго — безмилостно говореше Фахт Бей. — Това е прелюбодеяство. А според Корана наказанието за неженените прелюбодейци е сто удара с бич. Обаче тези жени са били омъжени, така че за тебе е предвидено съвсем друго наказание. Коранът заповядва в такива случаи прелюбодеецът да бъде пребит с камъни.

Това ме довърши. Изплюх от устата си двете половинки на прехапаниа куршум.

Трябваше да се махна от Турция.

Нямаше друго спасение.

При това трябваше да се махна НЕЗАБАВНО!

ГЛАВА СЕДМА

Сграбчих един сак. Оглеждах се диво.

Къде да отида?

Какво да взема?

Фахт Бей каза:

— Ако ще тръгваш, искам да ти напомня, че „Бликсо“ ще кацне след ден-два. Винаги имат по нещо за тебе. Какво да им предам?

С големи мъки успях да му обърна внимание. „Бликсо“? Сигурно и те ще ме преследват!

Фахт Бей не млъкваше:

— А онези твои перверзни куриери винаги искат някакви пощенски картички, не знам защо. По-добре ми дай няколко картички.

Пощенски картички? Насилих ума си да мисли по-ясно. А, говореше за картичките от „вълшебната поща“. Ако куриерите не ги пуснат навреме, майките им ще бъдат убити по моя заповед. Тогава и куриерите ще се впуснат да ме гонят!

Отключих сейфа. Напипах цяло тесте картички и ги подхвърлих на Фахт Бей.

Къде да отида?

Какво да взема?

Търчах из стаята и поглеждах навсякъде.

Фахт Бей нямаше намерение да ме остави на мира.

— Ако ще се криеш, няма кой да подпечатва получаването и изпращането на товарите. А преди корабът да излети, трябва и с това да се занимаваме. Защо не ми оставиш електронната си карта?

Извадих личната си карта и я метнах по него.

Стига толкова.

— Изчезвай! Разкарай се! — разкрещях се. — Не виждаш ли, че си стискам душата на зъбите? НЕ МИ ДОСАЖДАЙ! Трябва да помисля!

Той прибра картичките и електронната ми карта, после излезе.

Чак тогава получих възможност малко да подреда вихрушката в главата си.

Какво би трябвало да взема?

Трудно е човек да реши, ако не знае накъде се е запътил. Засега бях уверен само, че **ЩЕ СЕ МАХНА ОТ ТУК!**

Спаси ме слепият инстинкт.

Отворих сака. Натъпках в него оръжие и боеприпаси, за да се защитавам. Взех фалшивите си документи на федерален агент с името Инксуич. Погрижих се да имам няколко газови капсули, за да просна в несвяст нападателите. Не забравих малката радиостанция. Натъпках в сака трите екрана. Сетих се, че забравих дрехите. Прибавих делови костюм, две-три ризи и боен маскировъчен комплект. Метнах сака на рамо. Сега пък се сетих, че не взех никакви пари. Пуснах сака на пода. Погледнах в сейфа и установих, че нямам пари. Пак взех сака. Зачудих се дали не съм пропуснал още нещо и отворих сака. Сграбчих каквото ми попадна, ей така, за всеки случай. Пак нарамих сака.

Внезапно ми хрумна, че още не съм тръгнал. Трябваше да се размърдам. Направих крачка към вратата. Осъзнах, че не съм облечен подходящо за пътуване. Върнах се. Преоблякох се във всекидневен костюм. Не успях да намеря никакви обувки, затова пак нахлузих военните на краката си. За кой ли път се устремих към вратата и видях, че забравих сака. Върнах се. Но вече размишлявах какво да взема, за да се отърва от възможното преследване. Забелязах в сандъка с оръжията купчина бомбички със закъснител. Напъхах ги по джобовете.

Чакай малко. Документите ми бяха в сака. Нужен ми беше паспорт. Най-отгоре бях оставил дипломатическия паспорт на името на Ахмед Бен Нути от Обединената арабска лига. С него, където и да отивах, можех да прекарам оръжия и пари. Пуснах паспорта във вътрешния джоб на самото. Пари. Нямах никакви пари. Трябваше да отбягвам Афийон — сигурно вече ме чакаха с купчини смъртоносни камъни. Сетих се. Ще отида в Истанбул. Мудур Зенгин ще се зарадва на възможността да ми даде налични пари.

Побързах да затворя и заключа сейфа и тайната стая. Време е да тръгвам. Минах през вътрешния двор и излязох пред вилата.

Заля ме вълна от най-чиста омраза. Видях таксиметровия шофьор. Лъскаше новия „Мерцедес“.

Обучението в Апарата позволява на човек да се справя и с най-извънредните положения. Омразата се превърна в хитро лукавство.

Реших, че веднага мога да се отърва от двамата пандизчии с една бомба. Сред мъченията на последния проблясък в живота си щяха да почувстват наказанието за това, че са си позволявали да натискат жените, преди аз да ги докопам.

Хитрост. Хитрост. И пак хитрост. Трябва да се съсредоточа. Безгрижно оставих сака си в стария брониран „Даймлер-Бенц“. Дори не позволих на погледа си да се мятат към всеки храст, за да търси очакващите ме отмъстителни, готови да мятат камъни по мен, докато ме довършат.

Небрежно извиках на таксиметровия шофьор:

— О, ти ли си, Ахмед. Ще дойдеш ли с мен до банката? Трябва да изтегля пари.

Той радостно подскочи. Знаех си. С крясъци накара Терс да побърза, после оживено се вмъкна на предната седалка до шофьора. Терс на бегом се изнесе от кухнята, нагласяше старата войнишка шапка на главата си. Седна зад волана.

Потеглихме. Свлякох се на седалката, за да не забележи никой, че бях в колата.

С голяма скорост се понесохме по пътя към Афийон, като плашихме камилите и ги карахме да отскачат в канавките.

От веселото държание на Терс и Ахмед разбрах, че дори не подозираха как изтичат последните часове на живота им.

Влязохме в Афийон и завихме по улицата към местния клон на „Пиастра Банкас“.

— Не, не — казах им равнодушно от задната седалка. — Не сте ме разбрали. Говорех за МНОГО пари. За „Пиастра Банкас“ в Истанбул. Карайте натам.

Щастливи, без дори да подозират, че са обречени, те си бърбеха, докато Терс подкара по магистралата към Истанбул.

От време на време надничах през задното стъкло и установих, че никой не ни гонеше. Значи отново бях твърде бърз за враговете си. Току-виж им се изплъзна.

Обаче няколко камили ни изгледаха недоверчиво и аз пак леко се напрегнах. Човек не може да бъде спокоен с тези твари.

Терс не натискаше газта докрай. Но и това беше добре — така няма да извести хората наоколо, че бягам.

Мрачният февруарски следобед отминаваше. Здравчаваше се. Движехме се в мрак. Понякога лъчите на фаровете осветяваха руините на миналото. Напусках Азия. Нека си гние. И без това не си струваше да я завладявам. Приключенията на Александър Велики са били пълна загуба на време.

Около десет вечерта прекосихме Босфора и влязохме в европейската част на Турция. Най-сетне стигнахме до „Пиастра Банкась“.

Бях замислил да накарам някой от нощната охрана да извика Мудур Зенгин. Все пак се добрах до тук и още бях жив и здрав. Но за Терс и Ахмед това беше краят. Набутах под задната седалка бомбичка със закъснител. Натиснах взривателя, за да я задействам. Десет минути по-късно тази кола и злодеите в нея щяха да поръсят околността с горящи късчета. Сбогом, насилници на жени.

Оставих сака си на тротоара. Излязох и казах небрежно:

— Можете да се връщате. Повече не сте ми нужни.

— Не искаш ли да те откараме до летището? — попита Ахмед.

— До летището ли? — учудих се аз. — Откъде ти хрумна, че ще пътувам? Просто ще остана в града три-четири дни, трябва да участвам в конференция на наркотрафикантите, която се провежда в „Хилтън“. Да не си въобразявате, че през цялото време ще ви плащам хотела? Затова довиждане. Върнете се у дома.

А по-точно — вървете в онзи Ад, който е запазен специално за насилници на жени, които после свидетелстват, че правели това по моя заповед.

Ахмед сви рамене. Терс се ухили противно. Махнаха се. Гледах как габаритните светлини на колата се скриха в тъмнината. Това беше голямо удоволствие за мен. Дори нямаше да ги погребат, защото след взрив на джобна волтарианска бомбичка не остава нищо. Предназначена е да причинява максимални разрушения.

Една движеща се сянка внезапно върна мислите ми към опасността. Но това бе само един пазач.

— Обади се на Мудур Зенгин — заповядах. — Накарай го да дойде в банката. Кажу му, че Султан Бей е тук.

Пазачът освети лицето ми с фенерче. И посочи прозорец на горните етажи, където лампите не бяха угасени.

— Вече е тук — съобщи пазачът. — Дойде преди половин час и ми каза, че ви очаквал.

Отначало се вцепених, но си припомних, че кредитните фирми следяха непрекъснато къде са длъжниците им. Сигурно са известили Зенгин.

Трябваше да бързам. Затичах нагоре и нахълтах в кабинета му.

Мудур Зенгин остана седнал зад бюрото си, вперил в мен студен поглед. Не стана. Дори не ме поздрави. Само седеше и се взираше в мен. Застанах наред стаята.

— Наредиха ми да те задържа, докато дойдат да те арестуват — изрече Мудур Зенгин.

Ужасът ме прониза от глава до пети. Знаели са. Проследили са ме!

Паднах на колене пред него.

— Нали си бил приятел от детинство на баща ми. Моля те, не ме предавай! Длъжен си да ми помогнеш. Имам нужда от пари.

— Не мога да ти дам пари. Трезорите са затворени през нощта.

— Тогава ме пусни да отворя личния си сейф.

— Не мога. Навсякъде е затворено до девет сутринта.

Твърде късно. Твърде късно! Дотогава ще са ме влачили половината път обратно до Афийон.

— Нужни са ми долари! — примолих се.

— Долари ли? — ледено се изсмя той. — Защо не поискаш долари от наложницата си?

— Мудур, моля те да ме изслушаш. Нужни са ми долари и то веднага. Тази вечер! НЕЗАБАВНО!

Той сякаш ме прикова към пода с хладнокръвния си поглед на banker.

— В този нощен час единствените достъпни долари не са на банката, а лично мои. Държа малко в своя сейф.

— Дай ми ги — умолявах го, а ушите ми напрегнато се ослушваха за стъпки по стълбите. — Побързай!

— Едва ли ще ти стигнат — каза той. — Условията ги знаеш — месечна лихва 30 процента.

Бутна някакъв лист към мен. Подписах, без да гледам.

Той отвори сейфа си и извади няколко големи пакета с пачки американски долари. Отброи сто хиляди, пусна ги на пода и ги

подритна към мен.

Наведох се и бързо ги събрах. Натъпках ги по джобовете си. И чак тогава забелязах презрението в очите му. Казах си, че той се държеше твърде недружелюбно. Колкото и да ме притискаше времето, реших да го попитам.

— Какво пък толкова съм направил?

— Аллах ще те съди за онова, което си направил. Ние, нормалните простосмъртни едва ли можем да проумеем постъпките на изверги като тебе.

Доближи и ме избута към вратата.

— Лека нощ и надявам се — сбогом.

ГЛАВА ОСМА

Постарах се да остана незабелязан на излизане от банката. Сега ми предстоеше да реша задача с три условия:

1. Да се махна от Турция.
2. Да не ме хванат.
3. Да прикрия следите си.

На теория изглеждаше елементарно. Всъщност Апаратът непрекъснато набива в главата на всеки свой агент винаги да се грижи за втора и трета точка. Та това са основните условия за успех в плана на всяка акция.

Но теорията е едно, а да се озовеш посред нощ в Истанбул, заобиколен от прокрадващи се врагове и преследван безмилостно от жени с нюх на хрътки — това е съвсем друго.

Минаретата на безбройни джамии стърчаха край мен като сочещи пръсти. И сякаш самите облаци ей сега щяха да се разтворят, за да отекне кухо от небесата гласът на Пророка, заповядващ да се изпълни повелята на Корана — ПРЕЛЮБОДЕЕЦЪТ ДА БЪДЕ ПРЕБИТ С КАМЪНИ!

Да те полазят тръпки, чак. Никога не можеш да бъдеш сигурен с тези първобитни религии. Ами ако съвсем неочаквано се окаже, че има нещо вярно в тях. Току-виж и минаретата се срутят върху мен, за да ми го докажат.

Увещавах ума си да не се побърква. Богове, каква беда ме сполетя заради тези жени!

Огледах улицата и реших, че Мудур не е пресметнал добре времето. Сигурно искаше първо да има моя подпис на документа, преди да повика полицията. Но щях да го надхитря!

Побягнах като заек, притиснал сака към гърдите си. Изнесох се от този квартал със скоростта на реактивен снаряд.

Криех се и завивах по незнайни улички и пресечки. Все още не забелязвах преследвачите. И докато тичах, грижливо съставях плана как да се изплъзна и прикрия следите си.

Отпред видях малък западнал хотел. Тръгнах съвсем спокойно към него. За начало измислих много добра уловка. Когато полицията смята, че престъпникът се крие в хотел, веднага обкръжава сградата. Те ще си мислят, че съм вътре, но аз ще бъда отвън и веднага ще ги забележа.

Влязох. Мъжът зад гишето на рецепцията спеше дълбоко. Събудих го, за да поискам стая. Без да си отвори очите, той се пресегна нагоре, взе ключ и ми го подметна.

Прокрадناх се по стълбището. Намерих стаята. Скрих сака. И слязох по улука.

По една затънтена уличка се качих на хълма до Големия пазар, където по всяко време можеш да намериш отворени дюкянчета. През нощта нямаше тълпи. Повечето магазини бяха със спуснати кепенци. Но скоро намерих, каквото ми трябваше — магазинче за арабски облекла. Вътре вонеше до задушаване на препарати срещу молци и камилска вълна. Една-единствена гола лампа осветяваше безразборно натрупаните дрехи по рафтовете. Започнах да ровя. Търсех „джелаба“ — наметало с качулка. Искан от онези, каквито носят арабските племенни вождове. Намерих. Беше изтъкана от мека, жълта вълна. Малко се набиваше в очи, защото беше обточена със златна нишка. Все едно, щеше да ми свърши работа. Намерих тюрбан. После и един торбест панталон. Избрах и елек със златна бродерия и риза. Измъкнах от купчината патрондаш с множество джобчета.

Собственикът помисли, че са влезли крадци и стана. Беше ужасно дебел. Прозяваше се. Изгледа ме някак странно. Започна да пресмята общата цена на избраните от мен дрехи. Пак се прозя.

— Осемнайсет хиляди лири.

— Девет хиляди — казах аз.

И тогава той направи нещо твърде подозрително. Сви рамене и кимна! Дори не опита да се пазари! Знаех какво означаваше това. Стараеше се да приспи присъщата ми бдителност.

Извадих една банкнота! О, Богове! Мудур Зенгин ми бе дал само банкноти по сто долара!

Нямах избор. Подадох я на търговеца.

— Ще трябва да събудя лихваря Махмуд, съсед ми е — каза дебелакът.

Подозренията ми се потвърждаваха! Искаше да ме задържи по-дълго!

Но аз действах напълно хладнокръвно.

— Ами вървете тогава.

Нямаше го цели пет минути! Бях уверен, че се е обадил на полицията.

— Ето ви рестото. Деветдесет и една хиляди лири.

Беше прекалено дебела пачка, цялата от дребни банкноти. Той смяташе, че ще се забавя, докато ги преброя. Но аз го разочаровах. Просто ги прибрах в джоба си.

Той пак ме изгледа особено. Хрумна ми, че искаше да ме запомни добре, за да ме опише на полицията. Сега знаеше и какви дрехи купих. Щеше да обясни най-подробно на онези жени, когато дойдат да ме търсят в магазинчето.

Бях готов за предизвикателството. Налагаше се да изпълня трета точка — прикриване на следите.

Докато той пак се настаняваше на диванчето отзад, аз се престорих, че ми е трудно да вдигна вързопа с дрехите. Наведох се и плъзнах бомбичка със закъснител под най-долния рафт. Натиснах взривателя.

Излязох.

Тръгнах надолу по хълма. Не бързах.

Минаха десет минути.

ТРЯС! БУМ!

Магазинчето, заедно с още много край него, хвъркна към небето сред горнило от оранжеви пламъци. Ударната вълна натроши прозорец съвсем близо до мен.

Тази следа я прикрих. Сега жените не можеха да получат описанието ми от него!

Почувствах се окуражен. Но пак бях нащрек. Доближих хотела. Никакви полицаи около олющената съборетина. Капанът не проработи. Може би просто закъсняват. Затова по-добре да не се размотавам.

Бързо се покатерих по улука. Е да, трябваше да изпълзя нагоре само четири фута. Вмъкнах се в стаята.

От хълма се чуваха сирените на полицейски коли и линейки. Добре им отвлякох вниманието. Вероятно затова не са дошли да

обкръжат хотела. Умен съм.

Отворих сака. Съблякох европейските си дрехи. Вместо тях се премених с арабските, заедно с патрондаша. Отново сложих на краката си военните обувки. Вързах си тюрбана и наметнах вълнената джелаба. Каква промяна!

Прибрах останалите ми бомбички и доларите в джобчетата на патрондаша. Сложих вътре и дипломатическия си паспорт. Натъпках пачката турски лири в пояса — беше твърде обемиста.

Сгънах европейските дрехи и ги пъгнах в сака. Внезапно се сетих и извадих от сака пистолет „Берета“, 38-ми калибър. Беше лек, удобно влизаше в джоб, пълнителят му побираше тринадесет патрона. Избрах за пистолета вътрешния джоб на моята джелаба. Огледах стаята внимателно. Не бях оставил нищо. Нарамих сака.

Сега трябваше да прикрия следите си.

Натиснах взривателя на поредната бомбичка и я сложих под дюшека.

Слязох по стълбата. Мъжът на гишето се опитваше да ме излъже — преструваше се на заспал. Но аз не направих нищо необичайно. Оставих му ключа върху банкнота от сто лири. И привидно лениво се повлякох навън.

Никакви полицаи наоколо. Акцията на Големия пазар беше успешна. Пожарите там май доста буйстваха.

Стараяйки се да не изпъквам с нищо, минах по няколко малки улички и излязох на близкия булевард.

Попаднах на такси. Събудих шофьора и влязох в колата. Сега да оставя лъжлива следа. Произнесох гръмко:

— Откарайте ме до „Шератон“.

Той запали двигателя.

ТРИС! БУМ!

Хотелът хвъркна във въздуха.

И тази част от задачата изпълних безупречно.

Гейзери от оранжев пламък налитаха към небето.

Таксито леко се разклати от ударната вълна.

— Това пък какво е? — промълви шофьорът.

Аха, иска да измъкне информация, за да я съобщи след това на жените! Ще се разправя и с него.

Потеглихме. Той зави по тясна и пуста улица.

— Спрете за момент — помолих го.

Той натисна спирачките.

Ударих го по главата с дръжката на пистолета. Свлече се на предната седалка.

Излязох от колата, избутах го надясно и седнах зад волана. Знаех къде да отида. Не и в истанбулския „Шератон“, да ме пазят Боговете от такава глупост! Трябваше да напусна Турция.

Ориентирах се къде бях в момента. Карах към един фериботен пристан на Златния рог.

Подминавах джамия след джамия. В Истанбул е направо претъпкано с джамии. До една готови да пребият с камъните си всеки грешник по заповед на Пророка. Гледката ми стържеше по нервите. Но волята ми надделя над напрежението.

Посред нощ на пристана нямаше никой. Знаех си. Излязох от колата и си взех сака. Включих на първа скорост. Вървах до таксито и придържах волана. На крачка преди ръба отстъпих встрани.

ПЛЯС!

В тъмното се разлюляха вълни.

От потъващото такси изскачаха бълбукащи мехурчета.

Заличих и тази следа.

Бях сигурен накъде да тръгна.

Забързах по брега към струпани закуп рибарски корабчета.

Спрях. В разсеяната светлина на града видях точно каквото ми беше нужно.

В края на това стълпотворение във водата си почиваше гемия с дължина около деветдесет фута. Имаше твърде висок нос и кърма, присъщи на по-малките кораби, порещи водите на Мраморно море. Имаше високи мачти, за да лови вятъра в платната, ако се наложи. Щом беше в самия край, значи трябваше да отплава на зазоряване.

Стъпих на най-близката палуба. Прескачах борд след борд, корабчетата се клатушкаха и скърцаха в иначе тихата нощ. Стигнах и до моя избраник. Видях името му — „Санджи“. Това ме разколеба за миг. На турски „санджи“ означава „болка в корема“. А аз понасям морето не по-добре от открития космос.

Но дългът ме зовеше.

Стъпих на палубата.

На кърмата имаше нещо като барачка. Бутнах вратата.

Проснат по гръб огромен турчин хъркаше вътре. Най-грамадният мъж, който бях срещал в Турция. Значи трябва да е капитанът на гемията.

Направих малко вятър за да го събудя. Беше много хитро от моя страна. Разперените като ветрило турски лири могат доста силно да раздвижат въздуха.

Сепна се, както си похъркваше. Очите му се заковаха в парите.

— Отплавайте сега — казах му, — свалете ме на гръцкия бряг и това е ваше.

Това го накара да седне.

— Колко?

— Четиридесет хиляди лири.

— Осемдесет хиляди — заяви той.

— Седемдесет хиляди — отстъпих аз, — но ако вдигнете котва на минутата.

Той стана от койката и посегна да си вземе палтото и шапката.

— Ей сега ще събудя екипажа — обеща капитанът, но не помръдна.

Схванах намека. Отброих тридесет хиляди лири.

— Останалите ще получите, точно преди да ме свалите на брега.

Той изръмжа, взе парите и отиде да буди своите хора.

След малко започна суетня. Навиваха въжетата, с които бяха вързали гемията.

Хвърлих поглед на другите корабчета, по които минах. Ами ако някой от дежурната вахта ме е видял.

Не биваше да се осланям на случайността.

— Ей сега ще дойда — казах на капитана. — Май забравих нещо на кея.

Бързо прекосих палубите. Добрах се до кея. Там имаше малка постройка.

Извадих бомбичка със закъснител. Тази заредих за след половин час. Оставих я под вратата и натиснах взривателя.

Върнах се на гемията.

Оттласнаха се от съседното корабче.

Моторът ръмжеше, пелтечеше и сякаш се оплакваше. Носехме се по вълните на Златния рог. Паметникът на Ататюрк се очертаваше като тъмен силует в странно осветеното небе.

ТРЯС! БУМ!

Прикрит от паметника и носа, който заобикаляхме, блясъкът на взрива се сля с вече пламтящото небе.

Озърнах се през рамо. Бях си прикрил следите.

Над Истанбул играеха оранжевите пламъци на неукротими пожари.

Напредвах към целта!

Нищо не може да се сравни с обучението в Апарата, когато трябва да се спасиш от опасност.

Но все още не се бях отървал!

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Все напред през Мраморно море, през Дарданелите — двадесет и един часа напъни за повръщане, двадесет и един часа в най-страшния ад.

Седях в смърдяща на риба каюта и се опитвах да си изкарам червата в гадната воня на някаква кофа. Да, „Санджи“ си заслужаваше името! Но всъщност никаква „болка в корема“ не можеше да се сравни с това, което преживях. Неравните вълни се надигаха, тласкани от вятър, зародил се някъде в Егейско море и все по-намръщен с всяка измината миля.

Не само вятърът беше срещу мен. Отначало стоях нащрек на палубата, загледан в отдалечаващите се светлини на Истанбул. Струваше ми се неизбежно турският военен флот да връхлети с тътен на корабни двигатели, за да ме залови и бях решил, че моят живот ще им струва твърде скъпо. Но после вълните започнаха да си играят с мен. Имаше опасност да се преметна през борда, както се напъвах, затова капитанът ме натика в каютата и ми подхвърли кофа. Каза, че не искал да се прости с остатъка от парите, които му дължах.

Отначало ми беше толкова зле, че се страхувах да не умра. Но после стана толкова по-зле, че се страхувах да не остана жив.

Постепенно между напъните започнах да размишлявам, както всеки би направил, как успях да се забъркам в тази история. Нима не съществуваше и друг живот, в който нямаше да съм принуден да търпя непоносими космически кораби и лудо мятаци се гемии? Нима не беше възможно да си намеря тиха и спокойна професия, която отдалеч заобикаля подобни опасности? Просто не бях предназначен за живота, който водех.

Час след мъчителен час всичко ми се изясняваше, не оставаше място за никакви съмнения. Една очукана, ръждясала кофа, в която рибешки люспи се плискаха сред доскорошното съдържание на стомаха ми, може да се превърне в забележителен заместител на кристалното кълбо за гадаене. И човек съзира в нея, че ако и бъдещето му изглежда по същия начин, може лесно да се прости със здравето си.

Започнах да се питам какво ме тласна в това окаяно положение. Някъде в миналото Съдбата бе сплела нишките на този ужас.

Сивият ден бавно се изнизваше, сивият вятър надигаше сива пяна по сивото, мръсно море, а сивотата на моето настроение се превръщаше в непрогледната чернилка на абсолютна увереност.

ХЕЛЪР! Ако той не бе извършил онова рутинно наблюдение на планетата, аз нямаше да съм тук — преследван от жени-демони, удрян и бутан от зли, присмехулни ветрове, подхвърлян така, че стомахът ми вече нямаше какво да добави в кофата, освен шумно хълцане.

ХЕЛЪР! Ако не беше чувството му за дълг на боен инженер, вдовицата Таил нямаше да ми обърква живота. Сестра Билдирджин сега нямаше да е въплъщение на заплахата от едрокалибрени сачми и женитба.

ХЕЛЪР! Ако той никога не се бе появил, онова отдавнашно фатално повикване от Ломбар не би прекъснало ловния ми излет и сега, вместо да се взирам в кофата за кървави съсиреци, щях весело и доволно да си стрелям по пойни птички сред планините Блайк на Волтар.

ХЕЛЪР! Той насъска всички срещу мен — Мийли, Ске, Боуч, Фахт Бей. Той все заговорничеше да ме вкара в беда. Прахд, Крек, Ахмед, Терс и онази сбирщина от пищящи демони нямаше да ме тормозят и да ми се подиграват, а Пророкът нямаше да подканва от небесата онези жени да ме пребият с камъни.

ХЕЛЪР! О, колко ясно разбихах, че вината беше само негова!

ХЕЛЪР! Дадох най-святата клетва пред мръсната кофа, че ще посветя остатъка от живота си, колкото и да е кратък, за да стоваря върху него меча на възмездието за всички страдания, които ми причини с ликуване на садист.

И когато вече нямаше защо да се питам как е тръгнал накриво животът ми, знаех точно какво да направя.

Трябва да отида в Ню Йорк. Колкото и опасности да ме дебнат, колкото и усилия да ми струва, дължен съм да свърша с Хелър веднъж завинаги. За доброто на Конфедерацията, за доброто на Земята, за доброто на живота, дължен съм да премахна заплахата за цялата вселена — ХЕЛЪР!

И щом стигнах до това твърдо и непоколебимо решение, олекна ми.

Като знамение от Съдбата, в този миг капитанът влезе и ми съобщи, че сме стигнали където трябва.

Това напълно потвърждаваше разсъжденията ми. Гемията вече не се клатушкаше и аз не се чувствах болен. Ето какво може да направи с човек правилният отговор!

ГЛАВА ВТОРА

Пред нас се виждаше земя. Черната маса на някакво възвишение се очертаваше в малко по-мъждивия мрак на нощта. Под тънкия, стаден полумесец на луната, тънката ивица на разбиваща се пяна показваше брега на около миля от гемията.

— Гърция — посочи огромният капитан. — Щом платиш, оставяме те на брега.

Знаех какво да направя — да прикрия следите си.

Влязох в каютата. Вдигнах сака си на койката. Обърнах се с гръб към вратата, за да прикрия движенията на ръцете си и извадих съвсем плосък зашеметяващ пистолет. После нарамих сака.

Взех мръсна калъфка за възглавница и натъпках турските лири в нея. Пуснах и пистолета в импровизираната торба.

Обърнах се към вратата — капитанът още стоеше до борда.

— Ще ви платя — казах му, — когато спуснете лодка във водата и заповядайте на хората си да ме оставят на брега. Тогава ще получите това.

Бръкнах в торбата и му показах пълна шепа банкноти.

Глупакът изляя като куче заповедите си. Спуснаха гумена лодка с извънбордови двигател. Двама от моряците скочиха в нея.

Повиках с жест капитана да влезе в каютата. Той и екипажът му знаеха как изглеждам. И вероятно щяха да съобщят за мен на гръцката полиция. Е да, между Турция и Гърция нямаше споразумение за предаване на прелюбодейците, но не исках да рискувам. Този капитан и моряците можеха да разкажат всичко на жените, когато дойдат да ги разпитват. Пък и не виждах смисъл да се прощавам с турските лири, които можех отново да разменя за долари.

Пристъпих така, че да застана по-близо до вратата, отколкото беше капитанът. Притворих я.

— Приготвил съм ви нещо допълнително — казах и бръкнах в торбата, като че да му покажа какво имаше в нея.

Той се усмихна.

Ръката ми стисна дръжката на зашеметяващия пистолет.

Прострелях капитана през калъфката.

Глухият удар на изстрела бе последван от дрънченето, с което поваленият мъж събори кофата.

Претърсих го с ловки движения на пръстите. Намерих трийсетте хиляди лири в пояса му. И ги върнах, където им беше мястото — в моя пояс.

Изпразних калъфката и натъпках останалите пари по вътрешните джобове на наметалото си.

Нагласих бомбичка за закъснение от половин час и я сложих под дюшека. Натиснах взривателя.

Взех сака. Нямах какво повече да правя тук. Не исках да виждам тази ужасна кофа!

Излязох на палубата и затворих вратата.

Двама моряци седяха в гумената лодка. Другите стояха край борда.

Заговорих ги:

— Той сега брои парите. Обаче вие сигурно няма и да ги помиришете, а пък това пътуване толкова ми хареса, че имам подарък за вас.

Подхвърлих им пълна шепа лири.

Те лудешки се метнаха да хванат пърхащите банкноти.

Бях нагласил зашеметяващия пистолет на най-широк обхват на лъча. Бързо стрелях.

Хората паднаха.

Двамата от лодката опитаха да се покатерят на палубата. Улучих ги и те паднаха във водата.

Събрах от палубата банкнотите и ги напъхах в пояса си.

Пуснах сака в лодката. Скочих долу. Отблъснах се от гемията.

Извънбордовият мотор представляваше някаква балканска подигравка, сякаш състояща се само от разни лостове и много ръжда. Опитах се да го запаля. Дърпах въженцето, дърпах го пак и пак. Нищо! Дори веднъж не изхърка!

Гумената лодка полека се отдалечаваше от гемията, носена от вълните.

Изведнъж на корабчето започна суетня.

Механиците! Бяха долу в трюма и забравих за тях!

Откъм палубата се понесоха сочни турски псувни.

Очертан от лунните лъчи, на релинга се облягаше мъж с пушка!
Куршумът проби светеща пътека във водата вдясно от мен. След миг трясъкът на оръжието ме стресна.

Побързах да извадя от джоба зашеметяващия пистолет. Стрелях. Широкият лъч беше безполезен от такова разстояние!

Още един изстрел откъм гемията!

Нямаше никаква светеща пътека!

Съскане на въздух под налягане.

Онзи улучи лодката!

Превключих своя пистолет на тесен лъч. Прицелих се.

Пушката гръмна отново!

Натиснах спусъка.

Мъжът се свлече на палубата.

Другият посегна към пушката.

Прицелих се и стрелях.

Вторият също се свлече.

Но лодката потъваше!

Оглеждах се трескаво за гребло. Нямаше!

Бързо се проснах по корем върху носа на лодката. Лудешки гребях с ръце, за да се върна при гемията. Улових се за пуснато във водата въже.

Понечих да се изкатеря по него. Спомних си за сака и го нарахих. Изтървах въжето. Скочих с цялата си сила и го хванах. Издърпах се на палубата. Обърнах се. Лодката потъна пред очите ми.

Бомбата! Веднага трябваше да се махна от това корабче!

По средата на палубата имаше дървена лодка с гребла. Прерязах крепежните въжета и се помъчих да я избутам към борда. Някак успях да я смъкна до водата.

Потърсих гребла. Нямаше. Разполагах само с пушката.

Хвърлих долу сака и пушката. Скочих след тях. Отблъснах се от гемията. Тя ей сега трябваше да избухне!

С приклада вместо гребло, аз насочих лодката към брега. Толкова бавно! Лодката се мятеше като побеснял звяр. Ту наляво, ту надясно. Гребях откъм единия борд, после откъм другия.

Фут след мъчителен фут, сякаш едва пълзях към този бряг.

И при всеки поглед ми се струваше, че въобще не го доближавам. Май някакво течение ме отнасяше настрани.

Храбро удвоих усилията си. Най-последно! Намалях разстоянието.
Внезапно цялото небе зад мен се освети в оранжево!
Пламъците изригнаха на сто фута нагоре!
БУМ!
Ударната вълна се стовари върху гърба ми.
Помислих, че ми се размина само с това.
Но лодката започна да се издига във въздуха!
Могъща вълна!
И върхът ѝ започна да се извива напред!
Лодката и аз летяхме към брега!
Каква скорост!
Носехме се като състезателна кола през пясъчната на нощното море.
Видях скали отпред! Приличаха ми на мастилени петна,
устремени право към мен!
Прелетях над тях.
Тътенът на вълната отведнъж завърши с трясък и пукот на дърво.
Бях зашеметен.
Още не можех да осъзная какво се е случило.
Водата се отдръпна назад, но аз и лодката останахме.
Озовах се доста високо над пясъчната ивица. Седях сред
останките на лодката, която вече нямаше дъно.
Погледнах през рамо черната вода. Стига толкова. Повече
никакви морета! Още една черна точка за Хелър!
Някой ме попита:
— Вие от оня гръмнал кораб ли се спасихте?

ГЛАВА ТРЕТА

Беше много стар човек. Край него обикаляха две кучета. Той се взираше в мен на слабата лунна светлина.

Трагедия. Забелязаха ме. Не бях прикрил следите си.

Но аз не издадох тревогата си.

— Къде съм?

— На острова — каза той.

Аха, измама. Знаех си, че не можех да вярвам на онзи лъжец капитана. Вместо да ме свали някъде по континенталната част на Гърция, решил да се отърве от мен на някакъв остров.

Тогава ужасът ме обзе с пълна сила. Старецът ме заговори на турски! Ако говореше на гръцки, не бих го разбрал!

О, Богове, значи онези жени все пак щяха да ме настигнат. И техният Пророк се рее над облаците, готов да заповяда пребиването ми с камъни.

Но по-добре да науча нещо повече за положението си и да си плюя на петите.

— Кой остров? — попитах.

— Лимнос — отговори старецът.

Земната география ми беше доста смътна в главата, но не бях чувал Турция да притежава такъв остров. И името не звучеше като турско. Със слаба надежда продължих да разпитвам:

— А коя е страната?

— Гърция — каза той.

— Тогава защо говорите на турски?

Той вдигна от пясъка парче дърво. И на тази лунна светлина надписът личеше добре — „Санджи“.

— Заради това и заради дрехите ви — той посочи на изток. — Турция е само на двайсет и пет мили, жена ми беше оттам.

Не можа да ме заблуди. Той просто се опитваше да ме бави, за да повика полицаите. И щом жена му е туркиня, значи вече е научила всичко. Жените всичко си споделят. И са много лукави създания.

— Елате с мен в колибата — каза той. — После ще повикам някой да ви закара.

Реших да изиграя ролята си хитро.

Той видя сака ми, вдигна го и тръгна нагоре по брега, като ми махна да го последвам. Разбира се, водеше ме право в някоя клопка. Вървах след него и обмислях как да постъпя.

Двете кучета все ме душеха. Знаех си аз — разбрали са кой бях. Трябваше и тях да включа в плановете си.

Колибата беше мизерна. Наоколо имаше още постройки. Сториха ми се изоставени.

Той ме настани до масата и извади отнякъде бутилка узо. Това само потвърди подозренията ми. Искаше да ме напие, за да ме арестуват без съпротива.

Аз обаче не забравях обучението си в Апарата — когато не си в безопасност, бъди хитър и пресметлив, а понеже никога не си в безопасност, бъди хитър и пресметлив винаги.

— Къде е жена ви?

— Умря преди години.

— Ами онези колиби? Къде са хората?

— Всички се преместиха в градовете. Вече никой не живее тук.

— Къде е най-близкият град?

Той посочи на юг.

— Мудрос. Доста е далечко.

— Никой друг ли не идва насам?

— Сам съм. От години нищо не правя. Ловя по малко риба. Изпийте си чашата. Сигурно сте премръзнал до кости. Ще трябва да отида чак до пътя, за да се обадя.

Вече знаех всичко, което исках. И нямаше да му позволя да ме върже, когато се напия, нито пък да извика полицията. Когато тръгна към вратата, застрелях го със зашеметяващия пистолет. Беше на пълна мощност и тесният лъч му отнесе половината глава.

Кучетата започнаха да протестират.

Застрелях и тях.

Завлякох трите трупа на брега. Избутах останките на лодката във водата. Сложих в нея телата. Зарових парчето с името на лодката.

Ако някой минеше насам, щеше да помисли, че са загинали при взрива на гемията. А после вълните са ги изхвърлили на брега.

Прикрих си следите.

Върнах се в колибата.

Нямаше много кръв и можах да залича дребните пръски.

Старецът имаше още един костюм. Сигурно за празнични дни. Гърците носят европейски костюми и ризи, обикновено без вратовръзка.

Съблякох се. Изсуших своите дрехи пред огъня. И докато съхнеха, намерих някакви сухари, после утолих жаждата си с малко вода.

Отворих сака и прибрах арабското облекло. Навлякох костюма на стдреца. Не ми беше по мярка, затова съвсем заприличах на грък.

Хрумна ми, че може да изпадна в беда, защото не говоря техния език. Затова издух бузата си с топка памук и овързах главата си с парцал. Щях да се престоря, че не мога да говоря от зъбобол.

Най-после се приготвих. Нарамих сака. Беше понатежал. Но нямаше как да се отърва от каквото и да било.

Отново поех по пътя си, а душата ми изгаряше от желание да отмъстя на Хелър!

Препъвах се в мрака, но все пак по дългата пътека стигнах до опустяло шосе.

Тръгнах на юг.

Вървах, вървах, вървах.

Беше много изтощително, но имах твърде силен стимул. Каквото и да ми струваше, но щях да се добера до човека, който ме принуди да изтърпя всичко това. И нищо не можеше да ме спре!

На зазоряване стигнах до градче от безредно пръснати къщурки. Не беше особено привлекателна гледка.

До края на дълъг кей бе закотвен малък кораб. От комина му се издигаше рехава димна струя. Беше типичен морски съд, свързващ островчетата в Егейско море.

Трепнах. О не, никакво море!

Но можех ли да направя нещо друго? Трябваше да стигна до континенталната част на страната. За разлика от някои, които според слуховете преди време живели на тази планета, няхах способността да ходя по вода.

Само свещеният дълг окончателно да унищожа врага ми вдъхна решимост да стъпя на мостчето, свързващо кея с корабчето.

Качих се на палубата. Някой излезе от една каюта и погледна към кея.

Аз също се озърнах. Разтърси ме ледена тръпка. Няколко човека вървяха по кея. Някои от тях бяха жени!

Напрегнах се, готов за бягство.

Човекът ми каза нещо на гръцки. Сигурно искаше пари. Ами сега! Нямах гръцки драхми! Не можех да размахвам пред всеки турските лири. Така бих оставил следи!

С изключително самообладание бръкнах в джоба си и извадих стодоларова банкнота.

Очите му едва не изскочиха!

Сграбчи парите и затича нанякъде. Ръката ми стисна дръжката на пистолета в джоба.

По кея прииждаха още хора.

Първият мъж се върна, водеше и друг!

Заклещиха ме!

Твърде много бяха. Не разполагах с картечно оръдие.

Устните ми зашепнаха беззвучна молитва.

Новодошлият държеше кутия. Бърбореше неспирно. Сигурно в тази кутия бяха електрическите белезници. Не разбирах и една дума от приказките му. Той вдигна капака. Усещах ръката си гореща и лепкава върху дръжката на пистолета.

Онези сочеха отворената кутия. Първият мъж размаха моята банкнота. Пак посочи кутията, през цялото време плямпаше като побъркан.

Постоянно повтаряше думата „пирея“. И изведнъж се сетих за значението ѝ. Пирея е морското пристанище на Атина.

Коленете ми почти се подгънаха от облекчение. Явно ми обясняваше, че няма достатъчно пари да ми върне рестото и ще ми го даде в Пирея.

Кимнах леко.

Първият мъж набута билет в ръката ми.

Повлякох се към бара и отлепих лепкавата си длан от пистолета. Погледнах я, като си мислех, че никога досега ръцете ми не са се изпотявали така. Но не беше от потта. Бях спукал кървавите мазоли, които се появиха от събирането на багажа в този „бибипан“ сак. Значи не съм бил чак толкова нервен.

Избрах си едно ъгълче, откъдето можех да наблюдавам цялото помещение. Част от съзнанието ми очакваше със страх момента, когато корабът щеше да се отдели от кея, а другата част не сдържаше нетърпението си този момент да настъпи. Нима се превръщах в шизофреник с противоречащи си личности?

Усетих засилващ се сърбеж. Ставаше все по-зле. Започна да ме сърби на няколко места едновременно. Нервни тикове. Според психологията когато човек е подложен на извънредно напрежение, има склонност да усеща сърбежи. Щом психологията го твърди, значи е абсолютна истина. Но не ми се вярваше да съм чак толкова изнервен. Чудех се какво ли би направил екипажът с мен, ако изпадна в нервна криза. Бях уверен, че на това корабче няма лекар.

Сърбеше ме все по-силно. Да, налагаше се да призная, че бях готов да рухна от нервното пренапрежение.

Но забелязах как нещо дребно и черно пропълзя по ръката ми. Взрях се отблизо. Бубонна чума? Нима ми излизат черни циреи по кожата? Надявах се да не е така. Ще ме изолират в карантина, докато турските жени съберат достатъчно камъни.

Я чакай. Чумните петна и циреите не мърдат. Пък и не подскачат.

Вглеждах се внимателно в нещото, което с един скок се премести на коляното ми.

БЪЛХА!

О, Богове, призракът на стареца си отмъщаваше! От съжителството с онези две кучета дрехите му бяха претъпкани с бълхи!

Що за страдания трябваше да изтърпя заради Хелър!

Поддържаше ме само мрачната решимост в края на този мъчителен път да го докопам.

Корабчето се отдели от кея. Заклати се.

Стомахът ми реши да се раздели със сухарите на стареца.

След малко се опомних, повесен през релинга.

И при всеки напън повтарях свещената си клетва.

Хелър щеше да ми плати за това. Щеше да ми плати за всичко!

Само тази причина ме подтикваше да понасям страданията и да живея.

ОТМЪЩЕНИЕ!

ХЕЛЪР ЩЕ СИ ПЛАТИ!

Повтарях си това във всеки миг на отдих между напъните за повръщане.

Поне знаех кой е виновен за жалкото ми положение. И щях да предприема каквото трябваше!

Само това ме спаси по време на ужасното морско пътуване.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В Пирея, където се добрахме след цяло мъчително денонощие, аз стреснато установих, че вече нямам бомбички. Не можех да взривя кораба. Това страшно изопна нервите ми.

Трябваше да бъда по-ловък от всякога. Корабът вече не се клатушкаше и аз насилвах мозъка си, за да извлека от него и последната подробност от похватите на Апарата, с които да си послужа. Поне се изплъзнах на надничация от облаците Пророк. Гръцките Богове си живеят на Олимп, а този връх е далеч на север. Така че имаше надежда да не забележат краткото ми присъствие в тяхната страна.

Слей се с тълпата — една от първите повели на Апарата. Но в мига, когато понечих да я изпълня и да слеза на пристана, някой се втурна да ми попречи.

Забеляза ме! Изпаднах в паника. Потокът от слизащи хора не ми позволяваше да избягам. Свих се, когато човекът протегна ръка към мен.

Държеше кесия. И издърдори нещо, докато я набута в ръцете ми. Предположих, че е бомба, но си казах, че е по-добре да надникна вътре, преди да я запратя в лицето му и да офейкам.

Надникнах.

Драхми! Голяма книжна кесия, пълна с драхми в дребни банкноти. Рестото за билета.

Слязох на бегом от кораба.

Един автобус ме откара до Атина. Но не беше сега момента за културни развлечения, като разходки из Партенона. До гуша ми дойде от история и забележителности. Нуждаех се от преобличане. Би ми помогнало и да залича следите си.

По една от главните улици на Атина има много съвременно подредени магазини. Бързо свърших с покупките. Шлифер, костюм, чорапи, риза, вратовръзка, шапка. Платих всичко с драхми. Парите в кесията не намаляха забележимо. Но пък и дрехите ми не бяха от прекалено скъпите.

Не смеех да отида в хотел. Там записват името ти и номера на паспорта. Взех такси до летището. Купих си билет до Ню Йорк.

Отбих се в една тоалетна. Влязох в кабинка. Оставих сака на седалката. Смъкнах от себе си дрехите на стареца. Но нямаше как да ги унищожа. Прибрах ги в сака.

Махнах от себе си две-три бълхи и облякох новите дрехи. Развързах парцала, стягащ главата ми и извадих твърде подгизналата памучна топка от устата си.

Преместих оръжията в сака. Вече беше препълнен и не остана място за парите. Имах почти сто хиляди долара, деветдесет и една хиляди турски лири само в дребни банкноти и двадесет и девет хиляди гръцки драхми, също само в дребни банкноти. Що за пачки! Можех да натъпча цял дюшек с тях.

Новите ми дрехи бяха опаковани в две големи торби. Пуснах парите в тях. Щях да нося парите, билета и дипломатическия паспорт, всичко останало се побра в сака. Нарамих го.

На регистрационното гише за полета ги заслех с дипломатическия паспорт и ги накарах да залепят на сака етикети, освобождаващи го от проверка чак до Ню Йорк.

Оставаше ми час, докато се кача в самолета. Движех се бавно из чакалнята и се стараех да остана незабележим, но дръжката на една от торбите се скъса. Припряно я улових, преди да пльосне на пода. Размина ми се на косъм! Турските лири щяха да се пръснат из цялата чакалня. Разтреперих се, като помислих каква следа щях да оставя!

С част от драхмите си купих огромна пътна чанта. Изхитрих се. На нея имаше надпис „Еър Израел“. Никой не би очаквал човек от Обединената арабска лига да пътува с „Еър Израел“. „Обърквай следата“ е един от девизите на Апарата.

Влязох в телефонна кабина и прехвърлих парите в пътната чанта. Натъпквах ги старателно. Не беше лесно да ги събера вътре. Когато свърших, не можах да дръпна ципа докрай. Е, повече не можех да направя.

С какво облекчение чух повикването за моя полет!

И не след дълго вече бях във въздуха, оставил зад себе си Мала Азия с нейната Троя, а също Атина и Олимп. Когато сте в самолет, знаете кой ви надзирава отгоре — Роксентър. Притежава повечето контролни пакети акции на повечето авиационни компании в света, а

неговата банка „Греб-Манхатън“ държи ипотеките им, готова да им прибере всичко, ако станат непослушни. Не се тревожех за себе си, защото като семеен „шпеонин“ на Роксентър бях сигурен в достъпа си до неговия Рай.

Но все пак и това пътуване за малко да ми скъса нервите. Хората в самолета постоянно правеха някакви резки движения с ръце и отначало бях сигурен, че посягат да извадят оръжия. Дори стюардесите започнаха да правят тези странни движения.

Наблюдавах ги внимателно. Почесвах се.

БЪЛХИТЕ!

О, веднага се успокоих, като разбрах, че това е причината. И тъй като стана любимо занимание на всички в самолета, дори можех да се почесвам, без да се притеснявам.

В самолета имаше само още една случка, която си заслужава да спомена. Мъжът на седалката до мен се почесваше трескаво. По едно време започна да ме поглежда подозрително. Чувствах се като гол без да имам под ръка оръжия и бомбички.

Когато поднесоха обяда, незабелязано си откраднах пластмасовата вилица от подноса. Беше доста остра. Надявах се да не забележат липсата, защото пъхнатата в джоба вилица повдигна извънредно духа ми. Бях готов да пробода мъжа, ако ме разпознае и извика старшия пилот.

Тези евтини билети за туристическата класа не винаги означават, че можеш бързо да се добереш до целта си. След дълги престои, накрая пристигнах на летище „Джон Ф. Кенеди“ в Ню Йорк.

С дипломатическия си паспорт направо профучах без всякаква проверка. Митничарят, който проверяваше ръчния багаж, впи малко чудат поглед първо в мен, после в чантата с надпис „Еър Израел“. Но ме пусна да мина. Озърнах се през рамо да проверя дали федералната полиция вече не се е приготвила да ме връхлети с готови за бой палки. Но видях само чиновници, драскащи по документи.

Бях стъпил на американска земя!

Богът на Съединените щати е все същият Роксентър. Така че бях в безопасност.

А сега да поемам по бойната пътека на възмездието!

ГЛАВА ПЕТА

Тръгнах към наредените едно зад друго таксите, след мен вървеше носач с моя сак.

Шофьорът на първата кола в колоната беше много набит и мърляв, но дори си направи труда да излезе и да ми отвори вратата. Май въобще нямаше чело, а надвисналите му вежди скриваха очите.

Носачът метна сака на задната седалка и ми препречи пътя с протегнатата ръка. Да, наистина вече бях в Америка.

Опитах да се пъкна в таксито. Носачът ми пречеше. Знаех, че няма да му се изплъзна, ако не му дам бакшиш. Би могъл да повика полицаите от летището. А те постоянно поддържат връзка с щаба на нацисткото Гестапо в Страсбург, прикриващо се под името Интерпол. Използват радиовръзките на ЦРУ, за да предупреждават за пристигащите самолети и за хора, които не харесват или пък не са достатъчно престъпни, за да постъпят при тях на работа. Така че докато бях на летището, все още имаше опасност. Реших да му дам пари.

В голямата зала имаше клон на банката „Греб-Манхатън“, но бих се разкрил напълно, ако се опитах да обменя там лирите и драхмите. Затова бях решил да отида до Таймс Скуеър, където има множество обменни бюра. Там щях да се разплатя и с шофьора на таксито. Нямах долари в дребни банкноти, обаче нямах и никакво намерение да се откупя от носача с цели сто долара — и то само защото насила взе сака от ръката ми и се повлече след мен.

Дадох му драхми.

Престори се, че не знаеше що за пари са те.

Дадох му лири.

Пак се престори.

Аз пък се престорих, че ровя в пътната чанта.

— Нямам други пари — казах му.

Таксиметровият шофьор потвърди това. Той също започна да тършува в чантата. Видя пачките сто доларови банкноти на дъното. Но си затваряше устата. Завъртя се към носача и отсече:

— Вярно, няма други. Разкарай се.

Онзи промърмори нещо гадно и изчезна.

С големи мъки дръпнахме ципа на чантата. Накрая все пак успях с помощта на шофьора.

— Откарайте ме до Таймс Скуеър.

Седнах отзад. Таксито пропълзя няколко фута напред и спря.

— Само минутка — помоли шофьорът. — Радиото ми се прецака и трябва да звънна по телефона на диспечерката.

Забави се цели пет минути. Тъкмо когато се върна, по радиостанцията му повикаха кола 73. Точно този номер бе изписан на табелата, прикрепена към предната седалка.

— Тъпа „бибипка“ — изсумтя той. — Тъкмо й разправях, че ми се прецака радиото.

Потеглихме съвсем бавно. Завихме надясно. Имаше указатели за отклоненията към Бруклин и стадион „Фloyd Бенет“. Влачихме се по шосето. Студеният вятър вееше през спуснатото стъкло на прозореца. Обърнах глава наляво и видях океана, поне беше някакъв залив.

— Ей — подвикнах на шофьора, — да не си объркал пътя?

— Развеждам ви по туристическия маршрут — обясни той. — Нали сте чужденец, та си помислих, че ще искате да поразгледате. И един цент в повече няма да ви взема. Вижте, изключил съм брояча.

Какво ли пък имаше за разглеждане. Ветровит зимен ден. От време на време можех да виждам само сива вода.

Според указателите в момента се движехме по Крайбрежния булевард. Шофьорът въобще не бързаше. Поредният указател ни съобщаваше, че трябва да отбием вляво, ако искаме да отидем в Спринг Крийк Парк. Стигнахме до отбивката, отбелязана с номер 14. Завихме.

Не беше особено приятна гледка — голи и безжизнени зимни дървета. Но шофьорът упорито криволичеше по пустите пътища. И отляво, и отдясно — само голи клони.

Внезапно някакъв дънер с трясък се стовари напреко на шосето, точно пред таксито!

Шофьорът наби спирачки.

Чу се мощен рев!

Два мотоциклета се заковаха пред таксито, а още един — зад нас!

Мъжете бяха закрили лицата си с кърпи!

И насочиха оръжия към колата!
— Хвърлете оръжието! — заповяда най-близкият мотоциклетист.
— Всички пътници — вълн! И без номера! Държим ви на прицел!
А аз нямах никакво оръжие под ръка!
Предпазливо се измъкнах от таксито с високо вдигнати ръце.
Мъжът слезе от мотора. Тръгна към мен. Избута ме назад.
Пресегна се в колата и взе пълната с пари пътна чанта!
Надникна в нея.
Заотстъпва и я подхвърли на друг мотоциклетист. Пак дойде при мен. Пребърка ми джобовете и извади портфейла. Взе го. Бръкна в друг от джобовете ми и дръпна дипломатическия ми паспорт, но не можеше да го извади.
— Ей сега ще ви го дам — обещах.
Но не посегнах към този джоб.
Бърз като светкавица, сграбчих пластмасовата вилица.
Забих я с цялата си сила в опакоето на дланта му!
— Тоя тип е въоръжен! — писна мотоциклетистът.
Метнах се под таксито.
Изстрел!
Нещо удари колата.
Изреваха три двигателя на мотоциклети.
Махнаха се!
Шофьорът се държеше за рамото.
— Тия мръсни „бибипци“! — изпъшка той.
Припряно се мушнах на задната седалка. Отворих сака и извадих пистолета „Берета“.
Шофьорът ме зяпна. Оръжието беше насочено право в него.
— Тръгвай след тях! — гласът ми изскърца. — Веднага!
— Не мога да карам! — изстена той. — Ранен съм!
Скочих към вратата. Изритах го да се дръпне и седнах зад волана.
Горящ от нетърпение да подкарам колата, аз установих, че не зная накъде да тръгна. Отникъде не се чуваше шум на мотори. Само вятър.
— Къде отидоха? — изчегърта гласът ми.
Той се свиваше на празното място отпред, където обикновено шофьорите оставят багажа на пътниците.

— Не знам — изстена.

И загуби съзнание.

Твърде добре знаех, че крадците са безчестна пасмина. Бяха простреляли съучастника си. И вероятно му бяха определили среща за подялба на плячката, на която нямаха намерение да отидат.

Самият аз се спасявах с бягство и не можех да се обадя в полицията. Ако този тип въобще ми кажеше нещо, то щеше да бъде, за да ме отведе в поредния капан.

Седях си и се надявах те да се върнат, а вече имах в ръцете си оръжие. Но за какво ли им трябваше да се връщат? Имаха пътната чанта, тъпкана с пари. Имаха моя портфейл. Дори имаха моя дипломатически паспорт.

Всичките ми кредитни карти бяха в портфейла. Но и без това не бих могъл да ги използвам. В мига, когато покажа някоя от тях, кредитните фирми ще научат къде съм. И цялата глутница ще се сбере от всички краища на света, за да ме пребие с камъни.

Не смеех да се обадя на Мудур Зенгин.

И само от мисълта да се върна в Истанбул по челото ми изби пот.

Ако се обадя в нашия нюйоркски офис, сигурно ще ме издадат.

Бях в Съединените щати, без пукнат цент в джоба. И нямах нищо ценно, което да продам. Студената зима още не бе отминала и не бях сигурен дали ще оцелея, като спя по пейките в парка.

Я почакай.

Знаех къде имаше пари.

Пълен сейф.

Все още беше рано.

Колкото и да беше отчаяна постъпката, нямах друг избор, освен да се изправя срещу опасността.

О, от идеята да отида там студени тръпки полазиха по гръбнака ми. Но пък никой дори не би заподозрян, че съм отишъл точно на това място.

Все пак щях да изпълня дълга си и да възпра Хелър!

Запалих двигателя на таксито.

Насочих се към изхода от Спринг Крийк Парк. Отклоних се от пътя край Джамайка Бей и поех на северозапад. Минах по няколко улици и потеглих към Манхатън Бридж. Прекосих го и завих надясно,

излязох на булевард „Франклин Д. Рузвелт“. Завих към Роксентър Плаца.

Зъбите ми скърцаха, но аз решително и тайно се прокрадвах към жилището на мис Пинч.

ГЛАВА ШЕСТА

Спрях таксито в една пресечка на три квартала от апартамента на мис Пинч. Все още беше ранен следобед и знаех, че разполагам с достатъчно време.

Струваше ми се твърде жалко да не прикрия отново следата си с взрив, но вече нямах бомбички. Шофьорът си лежеше на пода на колата. Не кървеше кой знае колко. Дишаше едва-едва. Така му се падаше.

Изтрих местата, където можеха да открият отпечатъци от пръстите ми. Да, твърде жалко, че не можех да прикрия следите си по правилния начин. Така поемах риск, а в Апарата ни учат никога да не правим това.

Тогаваше ме осени вдъхновението. Струваше ми се вероятно, че радиостанцията в колата е изправна, а шофьорът просто ме е излъгал.

Внимавах да не оставя отпечатъци. Включих радиостанцията и натиснах бутона на Микрофона.

— Диспечер — повиках.

— Да — отвърна тя.

Аха, излъгал ме е!

— Госпожице, обаждате се полицаи О'Гренти. Вашето такси номер 73 е запретило една улица — дадох ѝ адреса. — А шофьорът вдига страшен скандал. Разправя, че бил член на банда, която се канела да ограби Христос. Даже се преструва, че е ранен, нацапал се е с червена боя. Моля ви, обадете се на психиатрите в болницата „Белвю“ и им кажете да изпратят линейка.

— Веднага, полицаи — отвърна тя. — Винаги съм подозирала, че тоя „бибипец“ е побъркан.

Окачих микрофона на кукичката. Взех си сака и се магнах. Решението на проблема не беше идеално, защото нищо не взривих. Но ако той се опита да ме опише, никой не би слушал бръцолевенето на един луд. Току-виж дори го пхнат в стаята на доктор Кроуб! Тази мисъл ме развесели. Все пак си прикрих следите.

Сега идваше ред на опасната част от плана — мис Пинч. Бих излъгал, ако твърдя, че докато вървах към нейния апартамент, кожата ми не настръхваше. Но бях толкова твърдо решен да изпълня свещения си дълг и да съсипя Хелър, че дори не си позволявах да треперя. Някои неща просто трябва да бъдат направени, каквото и да се случи после.

Мис Пинч или Кенди щяха да се приберат от работа чак след няколко часа. Слязох по стъпалата край кофите за боклук. Хвърлих един поглед на съдържанието им — хартиени кърпички, изцапани с кърваво червило, кутии от бира, недопушена цигара с марихуана и сцепена гумена палка. Само това исках да зная — те още живееха тук и се отдаваха на любимите си занимания.

Стръмните стъпала ме закриваха откъм улицата, затова извадих няколко шперца и се залових за работа. Лесно отключих металната решетка отпред. Беше ръждясала, с несмазани панти, имаше и парче от счупен ключ в ключалката. Явно не се опасяваха от нищо, иначе не биха оставили решетката в такова положение. Само ме улесниха.

Когато отворих и вратата, в ноздрите ми като удар нахлу застояла воня на марихуана и парфюми. Косата ми имаше голямо желание да щръкне от ужас, но с желязната си воля аз не ѝ позволих. Бях направил план за действие.

Внесох сака си. Проверих да няма следи от влизането ми. Затворих и заключих решетката и вратата.

Трябваше да избягвам голямата стая, която беше направо по коридора. Знаех, че в нея беше монтирана банкова следяща камера. Ако догадките ми бяха правилни, тя беше свързана с вратата на сейфа и щом някой се опиташе да го отвори, камерата започваше да снима. Може би дори имаше прокарана връзка до бюрото на мис Пинч. Не, в тази стая не биваше да влизам. Пък и едва ли бих понесъл да видя отново онова легло с веригите и белезниците, нито вида на инструментите за мъчения, като например кутиите с червен пипер или бутилките със сос „Табаско“. Прекалено много ми се събра напоследък.

Минах по коридора и надникнах през задния вход. Градината беше покрита с изхвърлени празни кутии и мръсен сняг. Плътната ограда около нея прикриваше от любопитни погледи.

Отворих вратата към стаята на Кенди. Всичко в розово и бяло. Пердетата от муселин и покривало на леглото, изцапано с червило.

Добре. А сега да се облека подходящо за битката.

Нещо ме ухапа. Това продължаваше вече доста време и започна да ми омръзва. Ето я и възможността да махна тези дрехи, за да се отърва от повечето бълхи.

Оставих сака на тоалетната масичка и го отворих. Взех друго оръжие — „Ругер Блекхоук“ 30-ти калибър. Оставих го заедно с пистолета „Берета“ така, че да са ми под ръка. Никоя предпазна мярка не беше излишна. Знаех с кого си имам работа. Но знаех и че съм просто принуден да изтръгна комбинацията на сейфа, а само мис Пинч можеше да ми я каже. И имах точен план как да постигна това.

Обаче оставаше още немалко време. Видях един гардероб. Беше пълен с дрехи на Кенди и мис Пинч. И изведнъж открих нещо изумително подходящо за моя замисъл.

Беше черно копrienено кимоно, много дълго и широко. Отпред беше избродирано с рисунка, която познах веднага! Звяр с две глави — рогат дракон, а в другия край змия с остри зъби. Емблемата на нинджите! Тайните наемни убийци в Япония. Колко уместно за случая!

Веднага съблякох дрехите си. Пъхнах се под душа и дълго стоях под струите. Успях да се отърва от още няколко бълхи. Голямо облекчение.

Всички хавлии бяха нацапани с червило, затова се избърсах с бельото на Кенди.

Облякох кимоното на нинджа. Да, вече изглеждах както трябва за предстоящата ми роля. Ухилих се на отражението си в огледалото на тоалетната масичка. Ако тези две лесбийки знаеха какво ги очакваше, и двете щяха да умрат от инфаркт.

О, непременно щях да науча комбинацията на сейфа.

Взех още две неща от сака. Взех и възглавница от леглото.

Излязох в коридора. Сложих възглавницата на пода зад входната врата, за да се настаня удобно. Седнах и започнах да предвкушвам удоволствието, от време на време се засмивах тържествуващо.

Обикновено Кенди се прибираше първа. Какъв ужасен шок я очакваше днес!

Безцелно се питах дали пък имаше нещо вярно във философията на един от великите мъдреци на Земята — маркиз дьо Сад, знаменитият проповедник на садизма. Нали казват „Когато си в Рим,

дръж се като римлянин“. А когато си в апартамента на мис Пинч, почти невъзможно е да не подражаваш на нейното поведение. Но аз имах сериозно намерение да надмина дори нейните най-страшни кошмари.

Подхилвах се, седнал в тъмното зад вратата и се наслаждавах на плановете си. Майсторски овладял земната психология, щях да подобря дори хрумванията на маркиз дьо Сад.

ГЛАВА СЕДМА

Звук от стъпки пред вратата на приземния етаж. Щракане, после жално скрибуцане от пантите на решетката. Драскане в ключалката на вратата.

Присвих се, готов за действие.

Тя отвори вратата.

Кенди!

Не ѝ дадох възможност да затвори. Скочих плавно и ловко!

Лявата ми ръка се уви около гърлото ѝ, за да предотврати писъците.

Дясната ми ръка спря пред лицето ѝ. Палецът ми счупи капсула с газ, причиняващ безсъзнание за пет минути.

Пуснах гърлото ѝ.

Тя вдиша, за да кресне.

Но не кресна, а се свлече като паднала от закачалката дреха.

Затворих решетката и вратата.

Хванах я за краката и я завлякох по коридора в нейната спалня.

Работех бързо. Рязко ѝ съблякох палтото. Обувките ѝ хвъркнаха и изтрополиха на пода. Роклята ѝ литна към облегалката на стол. Чорапогащникът ѝ се уви около лампата.

Стоях и гледах тялото с ликуваща усмивка.

Да, наистина не изглеждаше зле.

Но засега нямах време да си плакна очите.

Натъпках чорапогащници в устата ѝ и ги вързах със собствения ѝ сутиен. Взех въжето, на което си простираха бельото в банята. Срязвах го и с по-късото парче вързах ръцете ѝ отзад. С по-дългото стегнах глезените. Всичко вървеше по план.

Оставих я да си лежи на пода. Затворих вратата на стаята ѝ. Уверих се, че в коридора нямаше следи от борба. И с котешки стъпки се промъкнах до скривалището си зад вратата. Приготвих своите „Берета“ и „Ругер Блекхоук“ за всеки случай. Вторият път беше по-рисковано, защото трябваше да укротя мис Пинч. А тя беше гаднярка.

Свих се и зачаках. Изминаха шестнадесет минути.

Стъпки пред вратата. Шумолене на хартия — някой прехвърляше кесия от едната ръка в другата. Звънецът издрънча. Само веднъж. Значи с мис Пинч нямаше никой друг, иначе щеше да използва другия сигнал.

Дали ще си помисли, че Кенди още не е дошла? Затаих дъх.

Отново шумолене на хартия.

Победа! Стенанията на отворената решетка. Звук от пхнат ключ. Вратата се отвори!

— Кенди? — извика мис Пинч и пристъпи в коридора.

Скочих.

Лявата ми ръка стегна гърлото й.

Тя силно ритна назад с пета!

Кесията с покупките падна на пода.

Тя се мъчеше да се обърне.

Дясната ми ръка беше пред лицето й. Втората капсула с упойващ газ се счупи под палеца ми. Поотхлабих хватката.

— По дяв...

Ритнах я. Тя вдиша.

И падна при кесията!

Извърнах лице, за да не поема газ.

Затворих решетката. Заклучих вратата и пуснах резето.

Бях в звукоизолиран апартамент с Кенди и мис Пинч. Сега и на маркиз дьо Сад бих могъл да покажа един-два нови номера!

Хванах мис Пинч за дясната ръка и я завлякох в голямата стая. Всичко вътре мъчително ми напомняше за миналия път, когато бях тук. По огромното легло дори личаха петна от горчица и сос „Табаско“. Инструментите за мъчения си висяха на обичайните места, само че още позацапани. Нямах време за безцелно зяпане.

Дръпнах мъжката шапка от главата й. Косата й се разпиля. Свалих шлифера и го захвърлих встрани. Разкопчах колана на панталона и го издърпах за крачолите заедно с обувките. Освободих я от самото.

Мъжката риза се запъна, докато се сетих да разхлабя вратовръзката. Отървах я и от тях.

Тя носеше мъжки слип! Но не това беше най-учудващото. Имаше сутиен с телесен цвят на гърдите си! Преди не го бях забелязал. Мислех си, че няма никакви гърди. Сутиенът нямаше презрамки,

сякаш беше излят по тялото. Мушнах пръсти под него и дръпнах силно. Скъса се. И откри съвсем нормални женски гърди! Значи ги е притискала, за да изглеждат плоски! Бре, бре! На какво се подлагат някои лесбийки „съпрузи“, за да приличат на мъже!

Издърпах десния чорап и го метнах зад гърба си. Издърпах и левия. Той се наниза на някаква сабя, окачена на стената. Взрях се в мис Пинч. Изглеждаше далеч не толкова мъжествена, колкото си я представях в кошмарните спомени.

Обаче се налагаше да побързам. Щом минат петте минути, тънките устни на мис Пинч отново щяха да избълват потока заядливи мръсотии.

Бях я подготвил за представлението. Качих я на грамадното, широко легло. Оковах дясната ѝ китка, после лявата. След това оковах и глезените ѝ. Скъсих веригите така, че я разпънах с лицето нагоре върху леглото.

Ах, каква мила за душата ми гледка! Този път монетата падна в моя полза. Мис Пинч беше в ръцете ми. Богове, какъв шок я очакваше!

Отидох да довлека Кенди. Вече беше в съзнание и очите ѝ се въртяха диво. Макар и вързана, опитваше се да отпъзни по-надалеч от мен. Макар и със запушена уста, опитваше се да крещи. Чудесно!

Завлякох я в голямата стая. Проснах я на дивана. Обърнах я по гръб. Третото парче въже вързах за десния ѝ глезен, прокарах го зад дивана и вързах другия край за левия глезен. Развързах другото въже, с което бяха стегнати глезените ѝ. Колкото и да риташе, разкрячих я и изопнах въжето. Когато приключих, беше разпъната на дивана така, че не можеше да помръдне.

Изправих се и я огледах доволно. Одобрих свършената работа. Заслужавах да се похваля сам.

Не след дълго мис Пинч щеше да изплюе комбинацията на сейфа. Щях да се сдобия с пари. И щях да поема пътя на отмъщението срещу Хелър.

Едва ли Апаратът някога е имал по-добър ученик от мен!

Днес щях да тържествувам! Маркиз дьо Сад, гледай и завиждай!

ГЛАВА ОСМА

Нито един психиатър не се е взирал в нарязания мозък на свой пациент с такова удовлетворение, каквото изпитах аз, впил поглед в очите на мис Пинч, когато тя се опомни.

От унеса на упоиващия газ тя попадна право в ужаса да види как нейната любима Кенди се гърчи безпомощно на дивана.

Мис Пинч дръпна всяка от задържащите я вериги с не по-голям успех от червей, опитващ се да повдигне света. Дори с по-малък. Тя дори не можеше да свие крайниците си!

Човек би очаквал обвинения, оскърбления и ругатни. Би очаквал да чуе неща като „Инксуич!“, „“Бибипец" долен!" и „Ще ти откъсна «бибипците»!“. Аз поне очаквах нещо подобно. Но нито звук не мина през стиснатите устни. Нито дума. Но очите ѝ казваха всичко!

Хванах реверите на своето черно кимоно. Залюлях се напред-назад на босите си стъпала. Усмяхнах ѝ се със смъртна заплаха. Срещу нея стоеше майстор на психологията, готвещ се да надмине маркиз дьо Сад. Нямахе закъде да бързам. Имах на разположение цяла нощ. Никакви писъци не можеха да проникнат през тези стени — за съжаление твърде добре бях научил това. Никакво нечакано спасение. И въпреки това, докато зяпах мис Пинч, трябваше да потискам в съзнанието си някакво безпокойство. Трябваше да изглеждам безгрижен и невъзмутим. Това беше част от плана. Но не забравяй нито за миг, шепнех си беззвучно, че си изправен срещу една от най-лукавите и опасни твари — не само е жена, ами е и мис Пинч!

Реших да ѝ дам шанс. Преди да започна с Втора глава от наръчника по изтезания на Апарата, подхванах Първа глава — престори се, че си приятелски настроен, така последващият ужас става още по-силен. Но понякога жертвите се пречупват още в този етап.

— Мис Пинч, — заговорих я, — не мога да ви опиша колко се радвам да ви видя отново и да ви заваря в такова добро здраве. — (Здравите хора се мъчат по-дълго.) — Аз съм ваш горещ почитател. Често си мислех за вас часове наред. Хайде, нека от самото начало бъдем приятели. Ако просто ми дадете комбинацията на онзи сейф, ще

прибера парите и ще си отида. Нали често ми повтаряхте, че тези пари са мои. Значи дори не ви грабя. Е, какво избирате? Ще ми кажете ли комбинацията?

Тя още по-силно стисна устните си.

Е, добре, няма да бързам. Отидох в коридора и прибрах кесията с покупките, за да не види безпорядъка някой случаен посетител. Внесох кесията в голямата стая, оставих пицата във фризера, а кутиите бира в хладилника, маскиран като Желязната дева. Жест, придаващ домашна топлина на сцената.

Хвърлих един поглед на Кенди. Мяташе глава наляво-надясно, опитваше се да изплюе чорапогащниците. Прокарах пръст по гърлото ѝ и после очертах загадъчен кръг във въздуха. Обърках я.

Мис Пинч лежеше разпъната и се взираше в мен, стиснала устни.

Отвързах сутиена от главата на Кенди и извадих чорапогащниците от устата ѝ. Веднага запищя. Добре.

Бродех безцелно из стаята. Два чифта очи следяха всяко мое движение. Исках да проточа нещата. Нека не знаят какво ще последва.

Кенди млъкна. Извадих една бира. Отворих кутията и я поднесох към Кенди.

— Мис Ликърис, по това време обикновено пийваш бира. Не искаш ли?

Притиснах кутията към стъпалото ѝ. Разтърках студената кутия по кожата.

Кенди писна.

— Да, тази вечер имаш хубав глас — уверих я. — Хайде, мила Кенди, не те заплашва никаква опасност. Мис Пинч само трябва да ми разкрие комбинацията на сейфа и аз мирно и тихо ще си тръгна, все едно, че не съм идвал тук.

Разтърках кутията по стъпалото ѝ.

— Пинчи! — викна Кенди, извила умоляваща очи към мис Пинч. — За Бога, кажи му тая комбинация.

Мис Пинч още по-силно стисна устни.

Аз насила отворих устата на Кенди и излях малко бира в нея. Тя се задави. Изплю бирата. Пак изви очи към леглото.

— Моля те, за бога, не знам какво иска да ми направи това чудовище. Моля те, моля те, Пинчи! МОЛЯ ТЕ!

Подпрях с длан брадичката на Кенди и започнах леко да я въртя. Кръг след кръг, ръката ми слизаше все по-надолу. Тъкмо преди да я мушна между краката ѝ, аз се дръпнах и отпих от бирата.

Безгрижно тръгнах към рафтовете с касетите. Оставих кутията и започнах да ровя из музикалната им колекция.

Два чифта очи ме следяха, както птичка гледа змия.

Четях заглавията. Тършувах по всички рафтове. На най-долния касетите бяха покрити с прах. Аха! Сигурно мразят тези записи и никога не ги пускат. Извадих ги сред облаци прах.

ЛЮБОВНИ ПЕСНИ!

Точно каквото ми трябваше! Колко ли презират тази музика, щом бяха натикали касетите толкова надълбоко! Пъхнах първата в гнездото и натиснах бутона.

— Какво ще правиш? — писна Кенди.

Музиката започна. Посочих колоните, маскирани като дяволски глави.

— Мис Кенди Ликърис, нека това бъде твоята песен тази вечер. Барабаните заудряха ритмично.

И един тенор подхвана любовната си мелодия:

*Когато се взирам в очите ти,
виждам любов, любов, любов.
Когато те опипвам възбудено,
усещам любов, любов, любов.
Когато мачкам твоите едри гърди
и чувствам милувката на бедрата ти,
усещам любов, любов, любов.
И прониквам в тебе!*

Кенди се мятеше на дивана. Погледът ѝ ставаше все по-див. Разпищя се. Обърна глава и кресна:

— За бога, кажи му тая комбинация! Той ще ме изнасили!

Мис Пинч не отлепяше устните си една от друга. Погледнах я.

— Кенди позна съвсем точно.

Разтворих черното кимоно и заставах пред Кенди.

Тя ме зяпна и извика:

— Исусе Христе!

Тръгнах към нея. Обърнах се към мис Пинч.

— Вие ѝ причинявате тези страдания. Трябва само да ми разкриете комбинацията.

Мис Пинч стискаше устни. Очите ѝ се впиха в моите. Борба за превъзходство.

Опрях коляно на дивана. Пак погледнах мис Пинч.

Нищо, освен стиснати устни.

Кенди трескаво мятеше глава!

Опрях и другото си коляно на дивана.

Кенди изврещя.

Погледнах мис Пинч.

Тънки, безкръвни устни.

Внезапно усетих някаква пречка.

Изумено изгледах Кенди.

Тя ужасено отвърна на погледа ми.

Но трябваше да помня за какво бях дошъл. Заговорих на мис Пинч:

— Вашата малка „съпруга“ е девствена! Ако напъна още малко, вече няма да е девствена. Последна възможност. Кажете ми комбинацията на онзи сейф или ей сега ще отворя този тук!

Мис Пинч стискаше устни все по-силно.

Казах ѝ:

— Вие сте виновна за това.

Дяволските маски сякаш се хилеха.

— Да влизаме! — заявих аз.

Кенди се разкрещя много по-гръмко от музиката.

Отметна глава назад и изпадна в несвяст.

А музиката не спираше.

Не можех да разгадая изражението в очите на мис Пинч.

Музиката се лееше.

Кенди се опомни. Изгледа косо мис Пинч и запъшка.

Кутията се катурна и разля пенливата бира по пода.

Кенди викаше.

Крачетата на дивана подскачаха като че танцуваха валс.

От очите на Кенди се виждаше само бялото.

Отпусна се.

Беше в безсъзнание.

Мис Пинч гледаше все така загадъчно. И стискаше устни.

Косата на Кенди допираше пода. Тя още не идваше на себе си.

Станах и се загърнах с кимоното.

Отворих друга кутия с бира. Отпих глътка. Застанах пред леглото.

— Видяхте ли до какво доведе вашият инат. Накарахте Кенди да наруши най-светите закони на Психиатричния контрол на раждаемостта. Със своята безчувственост станахте причина тя дори да поругае святото име на Роксентър. Ето я, лежи там и вече не е невинна девственица. — Посочих разпиляната по пода коса. — Уви, вие сте виновна за извършеното насилие. Тя вече е пропаднала жена!

Мис Пинч не каза нищо през стиснатите устни. Не разбирах реакцията ѝ. Що за каменно сърце!

Но не останах смутен за дълго. Знаех с какво да я сплаша.

— Мис Пинч, макар и да сте едно чудовище, изпитвам съчувствие към вас. Но ако упорствате в глупостта си, не нося отговорност какви последици ще има лично за вас.

Никаква промяна в погледа ѝ.

Почувствах неясно опасение. Богове, тази жена сякаш бе излята от бронз!

— Днес може би ще се пролее още кръв. Дайте ми тази комбинация, преди да е станало късно.

Каменно мълчание.

— Много добре, сега ще сърбате попарата, която си надробихте.

Отидох при касетофона, за да пусна друг запис.

Отпих от бирата. Тръгнах към леглото и се покатерих на него, застанах на колене. Вдигнах високо кутията и излях малко бира върху корема на мис Пинч.

— Най-добре е да ми разкриете тази комбинация!

Устните и очите ѝ дори не потрепнаха!

От колоните се чуваха риданията на цигулки.

Разтворих кимоното.

— Не ви остана много време!

Мис Пинч не отместваше поглед от мен. Никаква промяна в лицето ѝ.

Дяволските маски се ухилиха и мъжки глас запя:

*Сладка малка жено,
омъжи се ти за мен.
Свързани завинаги,
най-щастливи ще сме ний.
Ще си имаме дечица,
може би дори две-три.
Ето пръстен, в църква да вървим,
о, сладка, моя ти бъди.*

Мис Пинч напъваше да се издърпа от веригите.
— Ако не се разприказвате, да започваме! Пръстите й конвулсивно се вкопчиха във веригите.
А песента се лееше:

Най-щастливи ще сме ний...

— Ей! — казах аз. — ПАК ДЕВСТВЕНИЦА!
Очите й подивяха. Мъчеше се да избяга от мен по леглото.
— О, по дяволите тази комбинация! — възкликнах аз. — Това е твърде хубаво!
Дяволските маски се хилеха, а тя запищя.
Очите й се белнаха. Изпадна в несвяст.
Песента продължаваше:

*Сладка малка жено,
аз съм мъж за тебе.
Като правим секс,
ще изпадаме в захлас.
О, сладка моя жено,
ела при своя мъж.
Скочи при мен в леглото,
изпий ме ти докрай!*

Мис Пинч се опомни.
Ритмично придърпваше веригата.
Започна друга песен. Дрезгав женски глас запълни стаята:

*Дълго и бавно, нагоре-надолу.
Аз стена и пъшкам от бясно желание.
Дълго и бавно, нагоре-надолу.
Аз моля и искам — прави го безкрай!
Дълго и бавно...*

Подскачащата върху касетофона кутия изведнъж изригна пенлива бира и опръска всичко.

Леглото рязко хвъркна нагоре и се стовари с тътен, когато мис Пинч писна оглушително.

Станах от леглото. Загърнах кимоното.

Свирепо ударих по бутона за изключване на касетофона.

Яростно се вторачих в двете безчувствени жени.

— Да те „бибипам“, Пинч — изръмжах. — ПАК ли ме победи?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Щеше ми се да застрелям и двете. Всъщност май само това ми оставаше.

Случайно погледнах надолу.

Кръв!

Озовах се в странното положение да се отървавам от улики, преди да съм извършил престъплението. Убийството на една девствена ципа е достатъчно тежка вина, но две поред оставиха по мен улики, които биха стигнали да ме обвинят за всички престъпления на Джек Изкормвача. Само един тест в полицейската лаборатория и ще ме осъдят!

Обикновено не ме смятат за особено придирчив човек. Всъщност някои стигат чак дотам да твърдят, че също като Апарата, аз съм бил твърде мръсен.

Но този път нямаше какво да направя — преди да довърша това клане, налагаше се да осигуря невинността си. Трябваше бързо да се измия под душа, за да прикрия следите си.

Ядно изгледах двете жени, които още не можеха да се опомнят. Отвратено нагласих на раменете си черното кимоно на нинджа. Отидох в стаята на Кеңди и затръшнах вратата.

В банята имаше какви ли не сапуни. Не съм специалист в тази област, но американските сапуни, с техните евтини „аромати“, вонят още по-зле от мен. Производителите използват особено силни миризми, за да не личи още по-страшната смрад на съмнителните съставки, които слагат в сапуна, като например гранясала свинска лой. Накрая намерих един калъп, който бил „здравословен“ и придавал „невинен вид“. Пъхнах се под душа.

Сапунисвах се и обмислях затрудненото си положение. Да си призная, чувствах се съвсем объркан.

Сметките ми излязоха криви, колкото и да се стараех. Всеки би си помислил, че за една лесбийка най-жестокото мъчение е да я подложиш на гледката на нормален секс.

Самият маркиз дьо Сад е защитавал твърдението, че възможно най-садистичната постъпка е „анархистичното сексуално насилие“. Аз само следвах напътствията му. А той би трябвало да си разбира от занаята. Нали лично е практикувал онова, което проповядвал. Няколко десетилетия по-късно Фройд би се оказал напълно безпомощен, ако не се е опирал на усърдната работа на дьо Сад.

Бях сбъркал някъде. Но стига съм се двоумил. Бях устремен към бъдещето, а не към миналото. Поиграх си с идеята просто да ги убия, да се отърва от труповете, после да извикам камион за пренасяне на мебели, с който да откарам сейфа при производителя му. Бих могъл да обясня, че съм забравил комбинацията. Но се отказах, защото така бих събудил подозрения. Нали все трябваше да си прикривам следите.

Изкъпах се. Гнусно миришех на чистота — или това беше от сапуна?

Навлякох черното кимоно. Взех пистолет. И тъкмо посягах към дръжката на вратата, когато чух гласовете им. Свестили са се! Заслушах се. Току-виж ми подсказат какво да предприема.

Гласът на Пинч:

— Добре де, тогава ти му кажи.

Кенди възрази:

— Не. Ти му кажи. Много те бива да правиш номера.

— Ама той няма да ми повярва — оплака се Пинч. — Въобще ми няма доверие.

— Трябва да го накараш да ти вярва — заяви Кенди.

— Не ми се вярва, че ще успея да го измамя.

Кенди настояваше:

— ДЛЪЖНА СИ да опиташ! Иначе ще стане непоносимо. Може да направи най-ужасното нещо, което съм способна да си представя.

Пинч се съгласи:

— Като нищо ще го направи. Нямаме изход!

Аха! Значи мислят, че нямат изход? Сърцето ми подскочи от прилива на надежда. Имаше нещо, което ги ужасяваше. Реших да се възползвам от шанса. Влязох в голямата стая с насочен пистолет.

И двете впиха погледи в мен — Кенди вързана на дивана, Пинч сигурно окована на леглото. Нима съзирах страх в очите им? Аха! Точно така беше. Никакви съмнения. Тресяха се от ужас!

Мис Пинч дълбоко си пое дъх.

— Ако ми свалиш белезниците и излезеш от стаята, ще отворя сейфа и ще ти дам парите.

Олеле. Без да искам, бях ги уплашил, че ще направя нещо твърде стряскащо за тях. Трябва да се престоря, че знам какво е то.

Но познавах и мис Пинч. Тя беше още по-коварна от останалите жени, като нищо ще ми забие нож в гърба. Реших да я надхитря. Поне ще чуя от какво се боят, преди да ги убия.

Тръгнах из стаята и събрах всяко оръжие, попаднало ми пред очите. Дори намерих старите си дуелни пистолети, събудили в душата ми болезнени спомени. Наложих се три пъти да отивам с товара си до стаята на Кенди, преди да махна всичко опасно.

Откъснах кабела на телефона. Откъснах и кабелите на банковата камера, след като се уверих, че няма да включа някоя алармена инсталация. Надникнах в шкафа и прибрах пипера, горчицата и соса „Табаско“. Прибавих ги към купчината оръжия.

С ловки и опитни движения отвързах краката на Кенди от дивана и отново стегнах глезените ѝ. Тя благоразумно не опита да се бори с мен, защото стисках нож между зъбите си.

Опрях пистолета в главата ѝ, завлякох я в нейната спалня и я вързах за бюрото.

Върнах се и с готов за стрелба „Ругер Блекхоук“ в лявата ръка откопчах белезниците на мис Пинч. Побързах да се дръпна назад.

— Само една глупост да направиш и ще пръсна главата на Кенди — предупредих я. — Сега отваряй сейфа.

— Когато излезеш от стаята и затвориш вратата — обеща тя.

Поемах ужасен риск. Но имах нужда от тези пари, за да продължа по пътя си към премахването на причината за всичките ми беди — Хелър.

Излязох заднишком и затворих вратата. Насочих пистолета към Кенди, за да предотвратя всеки опит за нападение.

В другата стая се чуваха някакви тихи шумове. Повярвайте ми, това беше един от най-тежките моменти в цялата ми кариера. Трябваше да си придавам невъзмутим вид, но това ми се удаваше твърде трудно.

Почти чувах как моето сърце се опитваше да ми влезе в гърлото. Жените са винаги опасни, а когато са лесбийки, стават двойно по-

опасни. А когато си имаш работа с мис Пинч — опасността не може дори да се измери.

Глас от другата стая:

— Вече можеш да влезеш.

Нямаше да ѝ се оставя. Вдигнах голата вързана Кенди като жив щит пред себе си. Отворих вратата с ритник.

Мис Пинч бе коленичила пред сейфа, сякаш за да ме умилостиви. Криеше ръце зад гърба си. Измама! Сейфът беше затворен! Опрях своя „Ругер“ в челото на Кенди, пръстът ми не се отделяше от чувствителния спусък.

— Що за коварство е това? — попитах ядосано.

Мис Пинч показа ръцете си. В едната стискаше банкнота от хиляда долара.

— Твоя е, ако не ни направиш онова.

Страхът преливаше в очите ѝ.

Време беше да науча от какво се плашеха.

— Ако не ви направя какво? — изчегърта гласът ми.

Но ми отговори Кенди. Избълва всичко на един дъх, обладана от неудържим ужас:

— АМИ АКО ИЗЛЕЗЕШ ПРЕЗ ВРАТАТА И СИ ОТИДЕШ! АМИ АКО НИКОГА ПОВЕЧЕ НЕ ТЕ ВИДИМ!

Примигнах. Някаква нова хитрост. Бяха ми подготвили клопка и ми прилагаша заблуждаващата тактика — страница два милиона и трета от наръчника на Апарата по надлъгване с врага.

Мис Пинч заговори умоляващо:

— Парите ти са на сигурно място в сейфа. А ако подпишеш празна разписка, ще ти донеса още. Но засега можеш да получиш само тези. Имаме условия.

— Е? — подканих я, измъчван от подозрения.

— Ще получаваш по хиляда долара всеки ден, ако живееш тук с нас и обещаеш да ни правиш същото всяка нощ.

— И на двете — допълни Кенди. — И всяка нощ.

О, това беше твърде съмнително.

— Ами къде остава Психиатричният контрол на раждаемостта? — заядох се.

Мис Пинч изрече:

— Вдън земя да пропадне всичко, което ни пречи да се радваме на нещо *толкова* прекрасно.

— По дяволите Психиатричния контрол на раждаемостта! — възкликна Кенди.

Мис Пинч подхвана:

— Те ни излъгаха. Ние се хапехме, драскахме и се мажехме с червило години наред в тези стаи. Изпълнявахме точно указанията от Психиатричния контрол на раждаемостта. Дори се съветвахме с психиатъра, който отговаряше за нас. И никой нито веднъж не ни каза, че усещането трябвало да идва ОТ ТАМ! Нали така, Кенди?

— Вярно си е — потвърди Кенди. — Никъде нищо не споменават за това! — Беше ми дошло до гуша от преструвки и изведнъж получавам този... този...

— Оргазъм ли? — помогнах ѝ да се сети.

— А, на това ли му викат „орга̀изъм“?

— ОРГАЗЪМ — произнесох буква по буква. — Оргазъм.

— Ах, че е хубава тази дума — промълви Кенди. — Ако хората така се чувстват в рая, вече разбирам защо стават християни.

— Те ни излъгаха — горчиво повтори мис Пинч. — Само ни разправяха, че за да изпълним програмата на Роксентър за намаляване на населението, трябвало да станем лесбийки. Аз трябваше да играя ролята на мъжа, а Кенди — на съпругата. Пък и нямахме избор, защото бяха превърнали всички мъже в педерастии и обявиха, че е престъпление да нарушаваме връзката помежду им.

Тя изведнъж се изправи. Нервите ми се опънаха докрай. Огледа се. Не намери нищо подходящо за хвърляне, затова стовари цялата Желязна дева с лицето напред на пода.

— Да ги „избибипам“! — Зъбите ѝ заскърцаха. — Те ни подложиха на лишения! През всички тези години са ни отказвали правата на жените! Но ще им го върна тъпкано!

Разтревожих се.

— Ей, почакай малко. Че това си е измяна. Ами Роксентър?

Тя плю! Докопа кутия бира и я удари с все сила в пода.

— Роксентър да се „бибипа“ самичък, ако ще! Психиатричен контрол ли! Плюя на Психиатричния контрол! — Тя запрати следващата кутия в стената. — Плюя и на Главния психиатър! Плюя на

психиатрията! Проклет да е Роксентър, защото налага психиатрията! Отнеха ни толкова години!

Тя диво се озърташе за още нещо, което да хвърли.

Реших да спра това избухване. Всеки миг можеше да се обърне срещу мен. Това ми подсказваше не психологията, а обикновеното чувство за самосъхранение.

— Не можете да очаквате от мен, че ще живея сред всички гнусотии тук, наоколо е пълно с инструменти за изтезания. Ще сънувам кошмари и накрая ще си отида.

— Не, не — припряно каза Кенди.

— Не, не — мис Пинч изведнъж също започна да се умилква. — Слушай, всичко ще разместим. Ще обзаведем наново апартамента. Можеш да се настаниш в задната стая. Ще ти монтираме и ключалка, ако искаш. Ще разчистим и градината, за да имаш приятна гледка, когато си почиваш. Можеш да излизаш и да се прибиращ, когато пожелаеш. Само трябва да спиш с нас всяка нощ и да ни правиш все същото.

— А, не и в това легло — твърдо отсякох аз. — Никакви белезници и горчица.

— Ще купим голямо хубаво легло за трима — подсказа Кенди.

— Никакви белезници, никаква горчица — обеща мис Пинч. — Хайде де, миличък Инксуич, не бъди толкова твърдоглав „бибипец“. Моля те, много те моля, кажи „да“.

Тя като че се канеше да заплаче най-искрено. И аз казах „да“.

— О! — писна Кенди. — Миличък, бързо ме развържи, за да те целуна!

Имах леки затруднения в развързването ѝ, защото мис Пинч ме прегръщаше и ръмжеше гальовно.

Кенди най-сетне се освободи и ме целуна. Мис Пинч заяви:

— Всеки ден ще си получаваш хилядарката. И ще го оправим тоя апартамент. — После добави: — Договорихме ли се?

Май още не беше сигурна в съгласието ми.

— Да — повторих.

— Ох, че хубаво — Кенди запляска с ръце. — Хайде да се издокараме и да отидем в ресторант, за да отпразнуваме дефлорацията си.

— Не — възрази мис Пинч, вперила в мен гладен поглед. —
Хайде да останем тук и да го направим пак. Имаме цяла нощ. Само че
тоя път аз съм първа, Кенди. А ти ще гледаш, ако обещаеш да не
пищиш. Аз ще пиця, като получа пак един от тия ВЪРХОВНИ
оргазми. Задъхвам се, само като си помисля.

Ето как отворих този сейф. По-точно — цели три сейфа. Е, не
стана точно както го замислих, но човек се учи да импровизира. И да
задълбава в нещата по-навътре, отколкото е имал намерение.

Човек се учи как да взима това, което му се предлага.

За съжаление не всичко вървеше добре, както през първата нощ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Вече повече от шестдесет часа старателно подготвените ми планове не потръгваха. Не напредвах в унищожението на Хелър, а ТРЯБВАШЕ да сторя това!

Неспокойно крачех из задната стая. Отчасти и заради бълхите.

Вече два дни в апартамента и градината не спираше адската врява. Преобразяването на жилището продължаваше.

Подписах два-три разходни ордера на „Октопус Ойл“ с името Джон Смит и след това сякаш всички демони бяха пуснати на свобода. Работници в голямата стая, работници в задната стая, работници в градината. Водопроводчици, бояджии, електротехници и дори разни педерастии, ръководещи разполагането на новата украса и обзавеждане.

Но главната причина за безпокойството ми (ако не броим бълхите) бяха неуспешните ми опити да се свържа с Рат по радиостанцията. Знаех, че другият апарат беше при него, но той не се обаждаше само за да ми прави напук.

Не смеех да се обадя по телефона в нашия нюйоркски офис, защото трябваше да се крия. А по радиостанцията бих могъл да заблудя Рат, че му се обаждам от Африка.

Беше жизненоважно да се свържа с него — всички Предаватели 831 бяха включени и от мощния сигнал по моите екрани се мяташе хаос. Не знаех какво ставаше с моята цел номер едно — Хелър! Без тази информация и без да проверя с какво се занимаваше кръвожадната графиня Крек, не смеех да предприема каквото и да било.

Разкъсваше ме яростното желание да направя нещо, за да започна унищожението на Хелър.

Имах пари — три хиляди долара. Две хиляди от редовната надница и още хиляда за извънреден труд.

Взирах се безучастно в кофа с жълта боя. Вътре плуваше една бълха, също цялата жълта. Тъкмо да я натикам надълбоко и тя изскочи нанякъде. Случката само изостри нетърпението ми. Трябваше да се измъкна от това претъпкано място, за да помисля.

Изтрих няколко-жълти пръски от своя тренчкот и излязох да се разходя. Хладният ветровит ден можеше да поразсее трескавите ми мисли, да ме успокои, за да се съсредоточа.

Без нищо да подозирам, доближих будка за вестници. И се озовах срещу първа страница на „Нюйоркски мръсотии“. Грамадни заглавия:

ЗАКОНЪТ ЗА ПРАВАТА НА ЖЕНИТЕ ЩЕ БЪДЕ РАЗГЛЕДАН В СЪВЕТА ЗА СИГУРНОСТ

ВСИЧКИ ФУСТИ СЕ ПОДГОТВЯТ ЗА ДЕМОНСТРАЦИИ

СВИКВА СЕ АНТИЯДРЕН ПРОТЕСТЕН МИТИНГ В УНИВЕРСИТЕТА „ЕМПАЙЪР“

Пак този Хелър! Бяха публикували заглавията, само за да ме дразнят.

И тогава стреснато осъзнах истинското значение на събитието. Ако Съветът за сигурност приеме тази резолюция, мис Симънс направо ще олигави Хелър от умиление! Вместо да уреди изхвърлянето му от „Емпайър“, както се бе заклела, щеше да го остави на мира! А аз бих загубил скъпоценен съюзник в борбата да възпра злодейските му замисли за спасението на тази планета, да предотвратят кроежите му да провали мен, Ломбар и Роксентър.

О, щом се сблъскам с извънредно положение, веднага разбирам това. Вдигнах очи към небето и се примолех на Боговете да ми пратят знамение. Получих го! Точно пред погледа ми беше сградата на „Октопус Ойл“! Роксентър си беше на мястото и скоро всичко в света щеше да се нареди както трябва. Сетих се, че Бери не подозира каква роля имаше „Уистър“ в шумотевницата за правата на жените. Е да, Роксентър, Бери и другите важни хора на тази планета знаеха колко са опасни жените. Но освен всичко друго, Роксентър контролираше и продажбите на уран в света, а ако изчезне заплахата от война, кой ще

произвежда термоядрени бомби! Ако резолюцията бъде приета, би донесла опустошителен, катастрофален мир на Земята! Роксентър сигурно място не може да си намери от тревоги!

Веднага започнах да действам. Бързо се запътих към „Октопус Ойл“.

Влязох право в кабинета на Бери. Имах късмет! Седеше зад бюрото си! Малката му шапка бе оставена върху клетка, пълна с бели мишки. Той ме погледна и ъгълчетата на устата му помръднаха — най-доброто подобие на усмивка, което се появяваше на противното му лице.

— А, Инксуич! — каза той. — Влизай. Май не съм те мяркал от ден-два. — Посочи ми креслото за посетители. — Дай свидетелски показания. С какво се занимаваш?

Седнах.

— Действам под прикритие — обясних му. — Само наминах да проверя дали знаете за онази резолюция — че жените имали право да не бъдат засипвани с термоядрени бомби.

— Жените — изсумтя той. — Гледам да стоя настрана от тях. Но трябва да кажа, че не успявам. По-трудно е да се отървеш от тях, отколкото от разносвачите на призовки.

— Е, помислих, че ще ви бъде интересно да научите — онзи Уистър забърка кашата с резолюцията. Той е голяма заплаха.

— О, Уистър ли — промълви Бери.

И в очите му се мярна изражението, което можете да срещнете само у юрист от „Уолстрийт“. Той сплете пръсти и се отпусна в креслото си.

— Според мен това дело ще бъде разгледано по надлежния ред. Медисън се занимава с него. Ако съдя по сметките, които ни пращат от ФФБО, май работи доста усърдно.

— Уистър трябва да бъде спрян — казах аз.

„Усмивката“ раздвижи устните му.

— Инксуич, само трябва да почакаш още малко. Щом някой като Чуруликащото Куку се заеме с нещо, значи то ще бъде спряно. Можеш да разчиташ на това! Когато този маниак привърши с Уистър, нещастният „бибипец“ сам ще моли да го вържат на електрическия стол и дори ще изхвърли от килията си всеки адвокат, който му носи помилване от губернатора на щата. Инксуич, на хора като Медисън

може да се разчита. Той е по-страшен от всяка змия, която съм виждал! И като съчетаеш медисъновците на този свят с нашите масмедии, дори Четиримата конници на Апокалипсиса биха се примолили за милост. Не се тревожи, Инксуич. Вярвай ми — Медисън ще съсипе живота на Уистър. Обвинението няма повече въпроси.

Разбрах, че с Бери нищо няма да постигна. Станах да си ходя.

— Между другото, Инксуич — спря ме той, — тъкмо си спомних, че исках да ти пратя подарък онзи ден, но секретарката ми не знаела сегашния ти адрес.

— Да не са змии?

— Ами — отрече той. — Змиите са твърде ценни. Когато бях в Китай, избрах един комплект за иглолечение и си помислих, че би могъл да го изпробваш върху мис Агнес. Ако забиеш игличките не където трябва, стават страшни неща. Та какъв ти е сега адресът?

— Аз съм в нелегалност — обясних му.

— А, по дяволите, Инксуич, знам това. Но на моя бележник можеш да се довериш.

Нямаше как да му откажа, нито да разкрия факта, че никога не съм срещал мис Агнес. Дадох му адреса на апартамента. Той си го записа в малкия черен бележник. Замисли се.

— Знам го този адрес — изрече той, а лицето му още повече заприлича на сушена слива. — Ами да, миналия месец ходих там да прикривам едно убийство. Бяха пребили един тип до смърт. Сетих се! Това е апартаментът на мис Пинч! — Той ме изгледа с искрено изумление. — Исусе! Нима живееш с мис Пинч?

Аз го уверих:

— Държа й юздите здраво.

— Исусе! — възхитено възкликна той. — Май ще трябва да те насъскам и срещу жена ми!

Побързах да го отклоня от тази тема. Не можех на две места да изпълнявам задълженията на расов жребец. А и твърде добре си спомнях гласа на жена му. Ужасно!

— Моля ви, не казвайте на мис Агнес, че живея с мис Пинч.

Бери поклати глава.

— Няма. Инксуич, сигурно имаш твърде лошо мнение за мен, щом мислиш, че говоря с мис Агнес. Да не съм луд. Поне още не са ме освидетелствали, въпреки работата, с която се занимавам.

— Значи ставаме двама — казах аз.

Но това беше лъжа. Да си юрист на „Уолстрийт“ въобще не може да се сравнява по трудност със задълженията на един офицер от Апарата. Излязох от кабинета му.

Бях убеден, че Бери не разбираше колко е сериозно ставащото в Обединените нации. Непременно трябваше да възпра Хелър, преди той да унищожи всичко.

Спрях едно такси и скоро се озовах на „Мес Стрийт“ 42.

Грамадният „Екскалпбър“ на Медисън беше оставен пред входа и някакво начинаещо репортерче лъскаше старателно многото квадратни метри хромирана стомана.

Качих се в залата. Точно както подозирах, всички се бяха отпуснали. Вътре се шураха само няколко репортери. Едновременно звъняха едва пет-шест телефона, а половината от петдесетте телетайпни машини не работеха.

Медисън седеше в претрупания си кабинет, метнал крака върху бюрото, с блага усмивка на младежкото, честно и сериозно лице.

— Смит, влезте! — покани ме той. — Седнете. Цял ден не съм ви виждал.

Почувствах се оскърбен. Нима никой никога не забелязваше, че отсъствах седмици, дори месеци?

Изведнъж си спомних, че имам стари сметки за уреждане с него.

— Май не постъпихте много умно, като отпратихте доктор Кроуб — кисело казах аз.

— Фитъс П. Кроуб ли? — засмя се Медисън.

— Да, доктора, когото пъхнахте в лудницата.

— Смит, как можа да ви хрумне такава щуротия?

— Нали повикахте линейка от психиатрията.

— А, разбрах. Вашите хора не се върнаха, за да им обясня. Веднага след като го отведоха, аз се обадох на главния психиатър в „Белвю“. Стори ми се, че Кроуб гори от желание да реже хора, както е с всички психиатри, затова му дадох собствена лаборатория и отговорна длъжност. Нима си помислихте, че ще похабя толкова ценен човек? Господ да ме пази от такива грешки. Как ще пълним вестниците с ужасии, ако не са психиатрите? Но би трябвало да го поошлайфам малко, преди да го използвам. Смит, трябва по-грижливо да си изпипвате работата. И ми се иска да знаете малко повече за връзките с

обществеността. Трудно се работи с аматьори. Нали онзи смахнат „бибипец“ можеше да ме убие. Явно не знаете достатъчно за психиатрите, иначе щяхте да го пратите направо в болницата, а не да го пускате да размахва скалпели срещу колегите ви. Смит, психиатрията е предназначена за *обществеността*, не за хората с тежест.

Забелязах, че има опасност да бъда смъмрен.

— Стига толкова заяждане — казах му. — По-добре да не си отваряте устата. Уистър подклажда нова сериозна опасност, а вие какво правите? Почти нищо. Историята с Атлантик Сити беше преди седмици, отдавна е издишала...

Медисън рязко смъкна краката си от бюрото. Приведе се към мен и ме зяпна изненадано.

— Издишала ли? Боже, опази ме от непрофесионалисти! През всички тези седмици историята винаги е на първа страница. Постигнахме рекорд! И повечето ми служители сега са в Трентън, щат Ню Джърси, за да раздухат всичко отново!

Той сграбчи огромна пачка изрезки.

— Вижте това! Губернаторът на Ню Джърси съвсем се е побъркал от кражбата на Атлантик Сити! Продължава да твърди, че градът още бил част от щата. А вижте какви бунтове организирахме там — жителите отказват да плащат щатските си данъци. В съда на Ню Джърси се вдига страшна пушилка и щатската полиция арестува Гениалното хлапе, защото е откраднал града. Вижте и *това* — насила отвеждат Гениалното хлапе в съдебната зала и всички присъстващи мятат по него празни бутилки от уиски, за да обещае, че няма да продаде Атлантик Сити на щата Невада.

Докопа друг лист.

— Ето ги заглавията за утрешния брой!

Погледнах какво щеше да има на първа страница в „Нюйоркски мръсотии“.

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ Е ОБЯВЕНО ЗА ДЕЙСТВИТЕЛЕН СОБСТВЕНИК НА ЦЕЛИЯ ЩАТ
НЮ ДЖЪРСИ.

Стъписаният губернатор днес бе принуден да застане лице в лице срещу грубата реалност — не само Атлантик Сити, но и целият щат Ню Джърси може би принадлежат на Дж. Т. Уистър, отскоро прочут като „Гениалното хлапе“.

Самият професор Сгрингър, водещ специалист в света по родословие и семейна история, заяви авторитетно, че Уистър е пряк потомък на вожда Ранкокас от племето Лени Ленапе — част от групата на делауерите, първоначалните собственици на Ню Джърси.

Индианското име Лени Ленапе означава „Първите хора“. И според доктор Егхед, историк на щата, от това „следва непосредственият извод, че значението на името потвърждава претенциите“.

Снощи щатският архивар направи важно признание на среща с журналисти. „В съдебните архиви в Трентън не открихме никакъв акт за прехвърляне на собственост или регистрирана продажба, подписан от вожда Ранкокас или друг представител на племето Лени Ленапе. Следователно можем да стигнем да заключение, че целият щат Ню Джърси все още принадлежи на първоначалните си собственици“.

Преди да дочета репортажа, Медисън го притисна с длан към бюрото. Очите му блестяха.

— Щом бъде публикувано това, на следващия ден Гениалното хлапе ще заповяда да бъдат изритани от щата потомците на белите заселници. Тогава ще замесим в събитията и Бюрото по индианските въпроси и ще уредим нова битка при Ундид Ний, като за всеки убит федерален шериф ще имаме заглавие на първа страница. А другата седмица Гениалното хлапе ще избяга, ограбвайки влак...

Това ме обърка.

— Този влак откъде се взе? Каква връзка има?

Медисън се облегна назад и се усмихна покровителствено. Дори жалостиво.

— Смит, отидете да си проверите паметта. Преди доста време съвсем ясно ви казах, че се опитвам да изградя образ по подобие на

Джеси Джеймс. Не си ли спомняте? Това е най-подходящият за целите ни безсмъртен герой. Смит, вие въобще не разбирате същността на връзките с обществеността.

Изгърпях прекалено много за един път.

— Слушайте, Медисън. Дойдох да ви съобщя, че Уистър стои зад тази резолюция, че жените имали право да не бъдат бомбардирани. И съвсем скоро резолюцията ще бъде разгледана от Съвета за сигурност в ООН. Той вече я прокара през Общото събрание, като използваше проститутки вместо агитатори.

— Това истина ли е? — равнодушно попита Медисън.

Гласът ми стана хаплив.

— Да, истина е! И най-добре да поработите над това!

— Няма да стане — отсече Медисън. — Не се вписва в образа му.

— О, Богове! — извиках аз. — Та това е ИСТИНАТА!

Медисън се засмя весело.

— Истината значи? Смит, а какво общо имат връзките с обществеността и истината? Новините днес са *развлечение*. Попитайте Ен Би Си, Си Би Ес, Ей Би Си, попитайте големите вестници. Те ще ви обяснят. Новините са най-големият източник на забавления в света. Я сега да ви попитам — как можете да забавлявате някого с истината? Това е смешно! Не, Смит, вие и представа си нямате как работят съвременните средства за осведомяване. Оставете това на мен, разбрахме ли се? И тогава ще напишем — 18 пункта, кавички, „МЕДИСЪН ОТНОВО ПОСТИГА УСПЕХ!“, възклицателен знак, затваряме кавичките, край на цитата.

Нищо чудно, че му викаха Дж. Чуруликащото Куку. Махнах се, преди да му изскочи пяна от устата. Дори бесните кучета са за предпочитане пред ухапването на масмедииите.

Но аз не се успокоих. Никой от тях не проумяваше колко опасна беше тази проекторезолюция в Обединените нации. Ако Съветът за сигурност я приеме, Роксентър ще се прости с всички печалби от термоядрения бизнес. Монополът на „Октопус Ойл“ върху продажбите на уран ще стане безполезен. Ломбар ще побеснее. И още по-лошо — мис Симънс ще започне да се грижи за Хелър, сякаш е легендарен герой.

Бях разтревожен!

ВДЪХНОВЕНИЕ!
Ще отида да поговоря с мис Симънс!

ЧАСТ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

Скочих в една мотриса на метрото и скоро вече се носех на север. Моето съдбоносно решение щеше да предизвика верижна реакция от събития, която дори Хелър не би успял да спре.

Грохотът на колелата сякаш ме тласкаше безмилостно напред. Не забелязвах гъмжилото от хора във вагона. Най-после действах. Ще изпълня дълга си да въздам справедливост. Кръв, червена кръв щеше да бъде отплатата за всички мои мъки, изтощили силите ми и наранили душата ми.

Енергично изскочих от вагона на спирката при 116-та улица. Със сурово и неумолимо изражение тръгнах към университета „Емпайър“.

Научих къде е мис Симънс. Седеше зад бюрото в някаква аудитория. Гледаше трескаво — ами да, какво друго ѝ оставаше, след като злодеят Хелър се набърка в нейния живот.

Не беше сложила очилата си, а аз знаех много добре, че без тях нищо не виждаше. Забелязах ги на бюрото и ловко ги покрих с една книга.

— Аз съм от „Морнинг Прес“ — казах ѝ. — Дойдох да взема от вас интервю във връзка с мнението на вашата антиядрена организация за проекторезолюцията на ООН по правата на жените.

Тя се помъчи да ме види.

— Ако не я приемат, направо ще взривим цялото ООН, хич не ни пука от Тактическата полиция на Ню Йорк. Сега аз съм председател на нашата организация и каквото кажа — това става! — Зашари с ръка за очилата си, не ги намери и добави: — Можете да ме цитирате.

— Зад тази проекторезолюция стоят черни сили — обадох се аз.

— Не искам да чувам лоши думи за организациите на черното малцинство — тросна се тя. — Харлемското погребално дружество е твърдо решено да върви с нас до гроб. — Тя разсеяно опипваше по бюрото. — Не съм ли ви виждала и преди? Може би в психиатричното отделение?

— Да, срещали сме се — потвърдих. — И двамата сме революционери. Всъщност аз съм от Организацията за освобождение

на Палестина. Използвам работата си в „Морнинг Прес“ като прикритие.

— Значи можем да разговаряме свободно — отдъхна си мис Симънс. — Термоядрените бомбардировки трябва да бъдат предотвратени, дори ако за това се наложи да унищожим целия свят. Не ходехме ли заедно на лекции по психология?

— Точно така. Аз седях зад вас и винаги споделях мнението ви.

— Значи се казвате Трогепъл — сети се тя. — Никога не забравям състудентите си.

— Права сте.

Тя пак плъзна ръка по бюрото в търсене на очилата си и реших да отклоня вниманието ѝ.

— Сега какво преподавате? — попитах, като уж посочих книгата, но само, за да я побутна и да съборя очилата в подложената си ръка.

— Следдипломна квалификация на смотаняци — обясни тя. — Тези млади учители отиват в средните училища и стават големи гадняри. Затова ние ги превъзпитаваме да бъдат невъзмутими и да се владеят при всяко положение. Днес не оформяме характера на децата с тояги. И не одобряваме истеричното поведение на учителите, дори ако се случи да намерят пълна шепа червеи в чантата си. Но къде си оставих очилата, по дяволите? Трогепъл, не виждате ли някъде моите очила?

— Не — отвърнах аз и беше вярно, защото вече се намираха в джоба ми. — Но да се върнем на позицията на вашата организация, в случай че Съветът за сигурност не приеме резолюцията?

Свих се от уплаха. Тя подскочи, заблъска с юмрук по бюрото и закрепця разни кратки думички, каквито дори аз не бях чувал.

— И можете да ме цитирате! — изпищя тя накрая. Изтощено се свлече на стола. — Разбира се, немислимо е да не я приемат. Всички жени на света ще се съберат, за да ги разкъсат на ситни мръвки с ноктите си, при това с усмивки на уста!

Не обичам да гледам разстроени жени. Действат ми на нервите. Реших, че е време да я успокоя, да насоча съзнанието ѝ към представата за меките очертания на хълмовете и весело бълбукащите поточета. Трябваше да угася бесния огън в очите ѝ.

— Доколкото ми е известно, преподавате „Удоволствие от природата“.

Погледът и стана още по-пламенен!

— Трогепъл, имаше време, когато се наслаждавах на тези кратки неделни разходки из горите. Можех радостно да си бърбря със зайчетата и да се усмихвам на нарцисите. Но миналата година, Трогепъл, се случи нещо ужасно. То напълно промени живота ми!

— Разкажете ми — подканих я аз.

— Трогепъл, в миг, когато моето майчинско сърце се свиваше от жал в гърдите ми, аз приех в своя курс най-злата, най-ужасната, най-гнузната разновидност на тварите, сътворявани някога от дявола...

Тя можеше да рухне окончателно всеки момент. Устните ѝ се изпънаха и оголиха стиснатите зъби. Дишането ѝ се учести.

— Разбирам — изрекох съчувствено. — Бил е студентът по ядрено инженерство Уистър.

Тя отскочи от стола. Вдигаше маса след маса, струпваше ги в ъгъла на аудиторията, после ловко се изкатери върху тях и затрепери. Озърташе се сляпо във всички посоки.

— Но той не е тук — окуражих я.

— Слава богу! — извика тя.

Двама студенти стояха на вратата и ни гледаха с отворени уста.

— Както разбирам, вие не го обичате — продължих аз.

Тя се разкрещя. Заболяха ме ушите.

Двамата студенти помислиха, че аз я тормозя. Единият изчезна светкавично. Другият — едър младеж — стоеше на вратата и ме зяпаше гневно.

Мис Симънс май се задъха и престана да крещи.

На вратата се събираха все повече студенти. Първият им шепнеше нещо, сочеше мен и мис Симънс, седнала под тавана върху струпаните като кула маси.

— Мис Симънс, — обърнах се аз към тавана, — моля ви, да продължим интервюто. Получихме неопровержими доказателства, че съществува чудовищен таен заговор, за да бъде провалена резолюцията, затова моят редактор иска да получи вашето мнение.

Тя сведе поглед и вече не го отдели от мен. Вероятно ѝ изглеждах като сиво петно.

Привлякох вниманието ѝ, затова реших да осъществя замисъла си. Знаех точно какво да кажа.

— Сигурен съм, че ви е абсолютно ясно — някои са готови да дадат и живота си, за не бъде приета тази резолюция.

Кулата се разтресе. Тя шареше с невиждащите си очи, за да ме намери. Устата ѝ се напрегна за вик.

— Те заговорничат ден и нощ, като изпълзяла от храсталака отровна змия, събират се на черни литургии и свикват всички свои съмишленици, тайно се прокрадват с коварство, на което е способен само той — онзи човек, който подкупва делегатите с наркотици и жени, изнудва ги и заплашва, за да провали резолюцията толкова страшно, че никой никога да не я предложи отново.

Знаех, че съм приковал вниманието ѝ. Както и вниманието на враждебната тълпа студенти. Това беше драматичен момент. Помълчах, за да засиля напрежението.

И когато вече бях сигурен, че всяка мозъчна клетка на мис Симънс жадува да чуе думите ми, нанесох смъртоносния удар.

— Името на този потаен враг е Уистър.

Тя се изпъна в страховит спазъм.

Кулата от маси се наклони.

Отначало бавно, а после все по-бързо, кулата падаше.

Масите се пръснаха във въздуха.

Мис Симънс се стовари на пода.

ТРЯС!

Облак от трески и винтове. С мощен рев студентите ме връхлетяха.

— Той я бутна! — крещеше един.

— Хванете го! — пищеше друг.

— Убийте тоя „бипепец“! — нададе вой трети.

Бях допуснал грешка. Не се бях сетил, че когато човек се движи сред студенти напоследък, все едно, че влиза в хангара на Афион. А бях дошъл без оръжие!

Те ме блъскаха и дърпаха. Изнесоха ме от аудиторията. Един от по-настървените пхна ръка в моето пукащо по шевовете палто и откъсна портфейла ми.

— Тоя е ФЕДЕРАЛЕН АГЕНТ! — кресна студентът. — Мръсен, смрадлив, гаден АГЕНТ!

Само това им трябваше.

Изтъркаляха ме по стълбата.

Тупнах тежко.

Освирепели, те ме замериха с шапката и портфейла ми.

Надхитрих ги. Преди някой да се втурне към мен, аз си прибрах нещата и избягах със скокове на леопард от сградата.

Тропотът на моите офицерски обувки заглуши техните резове.

Стигнах до 116-та улица. Тъкмо навреме, за да скоча в експресна моториса.

Чак когато вратата се затвори, аз си позволих да избухна в смях.

Успях! Всъщност изпълних съвършено замисъла си.

Ако приемат резолюцията, тя ще се подиграва на Хелър, че това е станало въпреки злоещите му кроежи. Ако пък не я приемат, отсега нататък неговият живот щеше да се превърне в ад, какъвто дори той не би могъл да понесе.

В друсация се, тътнещ вагон аз доволно облизвах драскотините по ръцете си.

В края на краищата, какво като ме посмачкаха малко? Нали в Апарата все повтарят, че техните служители трябва да бъдат твърди и издръжливи. Точно такъв бях и аз. А в такива победни мигове болката е едва ли не приятна.

Нанесох удар, който Хелър нямаше да забрави, а и от който трудно би се опомнил.

Бях видял пътя, посочен ми от моя дълг. И го извървах. Това е пътят на Апарата.

ГЛАВА ВТОРА

С приближаването на часа за заседанието на Съвета за сигурност — два следобед в петък — започваше да ме тресе.

От четири дни бях в Ню Йорк и вече четири дни чувах само бръмчене и съскане по радиостанцията. Никакъв отговор от Рат.

Работниците все още се мотаеха навсякъде, напъваха се да завършат всичко преди края на седмицата, затова апартаментът се бе превърнал в лудница.

Реших да направя последен опит. Свих се в един килер, по който вече нямаше какво да довършват и полузадушен от прясната боя, отново започнах да натискам и въртя бутоните и регулаторите на радиостанцията. Не бях взел указанията за работа и затова налучквах случайно. Най-отгоре под едно стъкло имаше стрелка, а до нея — червено прозорче, което би трябвало да светне. Опитвах да се настаня по-удобно и да не се наплескам с боя и без да искам го докоснах. То светна! Случи се за първи път. Нима е светило и предишните пъти, когато съм говорил по радиостанцията? Тези апарати бяха съвсем просто устроени. В армията ги използват, за да разговарят генералите на бойното поле и точно затова трябва да са съвсем прости.

Разклатих радиостанцията, за да проверя дали нещо се е откачило вътре.

— Да?

Гласът на Рат!

— Спиш на работното си място, а! — изревах в микрофона. — Вече имам доказателство!

— Офицер Грис? Къде сте?

— В Африка съм, идиот такъв! Къде бих могъл да съм?

— Офицер Грис, твърде силно ви чувам, за да сте в Африка. Едва не ми пробихте ухото. Вече намалих звука почти докрай.

— Сигурно е от някаква отразена вълна — уверих го. — Все още съм в Африка и недей да забравяш това. Аз пък едва те чувам! Веднага изключи и трите Предавателя 831!

— Щом ги искате изключени, значи сте на не повече от двеста мили от мен. И виждам, че пеленгаторът...

Побързах да изключа радиостанцията. Не можеше да ме изнуди да му кажа къде съм и да оставя следа. В никакъв случай!

Излязох в хаоса на моята задна стая, взех си трите екрана и едно преносимо телевизорче. Върнах се в килера. Беше ужасно неудобно с миризмата на боя и сърбежите от бълхите. Но аз съзнавах дълга си. Животът на офицера от Апарата е труден, особено точно в този апартамент.

Екраните все още не показваха нищо смислено — на Рат му трябваше време, докато се покатери до антените на Емпайър Стейт Билдинг. Но образът на телевизорчето беше съвсем ясен. И трите големи телевизионни мрежи усърдно отразяваха събитието.

Някакъв политически коментатор разправяше надълго и нашироко историята на проекторезолюцията и всички препирни около нея по целия свят. Усмихнах се снизходително — та нали тези национални препирни се решаваха в леглата на бардака „Грейшъс Палмс“!

След половин час задушаване и почесване, на трите ми екрана се появи образ.

Първо се стабилизира екранът на Кроуб. Бе проснал една жена на кушетка и явно провеждаше с нея сеанс по психоанализа, защото тя неспирно повтаряше как нейният тригодишен брат я изнасиллил, когато била само на шестнадесет години. Не знам дали Кроуб я слушаше, но проникващото му око изследваше половите й органи в пълни подробности. Веднъж откъсна погледа си за малко и успях да забележа, че са му дали великолепен кабинет — цели рафтове, затрупани с черепи, а дипломата му на психиатър бе окачена на стената в златна рамка. Но освен да си отбележа, че възможностите за използване на доктора не са прахосани и че в „Белвю“ му осигуряват всичко необходимо, днес нямах намерение да се занимавам с него. Изключих неговия екран, за да не ме разсейва.

Графиня Крек седеше в голямото помещение на офиса в Емпайър Стейт Билдинг. Поправка — лежеше по корем, подпряла брадичка на дланите си и четеше книга. Заглавието беше „Кухнята на всички страни“. В момента преглеждаше индийските рецепти. После цъкна с

език и страницата се обърна. Тъкмо да се стресна и видях, че котаракът направи това. Графинята се зае с индонезийските рецепти.

Екранът на Хелър ми показваше същата телевизионна програма, която и аз следях на своето телевизорче, но с много по-ясна картина и по-ярки цветове. Хитрец. Този път бе решил да не присъства лично. Момичетата от „Грейшъс Палмс“ щяха да се настанят в ложите за наблюдатели и той доста трудно би обяснил на Крек цялата история.

Тя изгледа Хелър с крайчеца на окото — той седеше на стол пред телевизора.

— Мили, изглеждаш ми притеснен. Нещо лошо ли се е случило?

— Заради този шум в ООН — обясни Хелър. — Не ми харесва накъде вървят нещата. Документът, който ме интересува, бе приет от Общото събрание. Но за да влезе в сила, трябва да го приеме и Съветът за сигурност. В работата му участват петнадесет члена, но е достатъчно една велика сила да наложи вето и — край на документа.

— Какви велики сили? — полюбопитства графиня Крек.

— Съединените щати, Франция, Обединеното кралство, Русия и Китай. Дори ако всички останали гласуват „за“, а една велика сила наложи вето, всичко е свършено.

— Скъпи, а какъв е този документ?

— За правата на жените.

— Хъммм — проточи графинята. Стана и се настани на диванче до Хелър. — Всъщност не разбирам защо е необходимо да дават права на жените със специален закон. Жените сами си определят правата. Мили, а ти защо толкова се интересуваш от това?

— Важно е — каза Хелър.

— Хъммм — пак проточи графиня Крек.

По телевизията показваха панорама на тълпите. Множество жени бяха наобиколили сградите на ООН, носеха плакати, размахваха знаменца, пееха, скандираха.

Камерата се спря на една група с огромен плакат и Хелър тихо се засмя. Графинята го погледна остро. Той се усмихваше на екрана.

На плаката бе написано:

СЪВЕТЪТ ЗА СИГУРНОСТ НА ООН ЩЕ БЪДЕ
БОЙКОТИРАН В „ГРЕЙШЪС ПАЛМС“, АКО НЕ

ПРИЕМЕ РЕЗОЛЮЦИЯ 678-546-452

Графиня Крек пак се обърна към екрана. Камерата се завъртя към огромната снимка, носена от групата. Под нея бе написано:

В ПАМЕТ НА ХУБАВОТО МОМЧЕ

Снимката беше лоша, но приликата с Хелър се виждаше ясно!

Графинята попита:

— Мили, кои са тези дами?

— Кои? — Хелър се направи, че не я разбира.

— Хъммм — измънка графиня Крек.

Сега включиха камерите в залата на Съвета за сигурност. Показваха в близък план фигурите от стенописа — Мира и Свободата, Равенството и Братството. После един по един показаха представителите на държавите членки. Те се готвеха оживено за началото на заседанието.

През този месец руснакът председателстваше заседанията на Съвета за сигурност. Имаше голямо квадратно лице и монголоидни очи. Преводачът на телевизионната мрежа веднага предаваше думите му на английски.

— Призовавам към ред това заседание, което е празна загуба на време.

— Олеле — изпъшка Хелър.

— Трябваше да измина целия път от Якутия в Сибир до тук — изрече руснакът — само за да присъствам на това специално свикано заседание. И само защото тъпото Общо събрание приело някаква си тъпотия.

— Олеле, олеле! — каза Хелър.

— Така че ще я прочета — продължи руснакът. — Значи — „Резолюция на ООН“... а бе, ако това е резолюция, аз да си ходя в Сибир... номер 678-546-452. И така нататък, и така нататък. Та стигнахме до края, значи.

„РЕШИХА: ЖЕНИТЕ ИМАТ ПРАВО ДА НЕ БЪДАТ ПОДЛАГАНИ НА ТЕРМОЯДРЕНИ БОМБАРДИРОВКИ И ДА НЕ БЪДАТ ПРИНУЖДАВАНИ ДА МЪЛЧАТ ЧРЕЗ ПОБОЙ ИЛИ ИЗТЕЗАНИЯ“.

— Добра резолюция — обади се графиня Крек. — Първият смислен закон, който чувам на тази планета. Но съм учудена, че отдавна не е влязъл в сила. Мили, ти все пак проявяваш прекален интерес. Имаш ли нещо общо с това?

— Това е политически въпрос — заяви Хелър.

— Хъммм — рече графиня Крек.

Руснакът пак взе думата.

— Сега ще започнем обсъждането. И аз пръв ще обсъждам. Я ме чуйте, другари — Всеизвестно е, че единствените работници, които можеш да принудиш да работят, са жените. Ако жените не свършат цялата работа, на мъжете не им остава време да се излежават и да си къркат водката. Освен това — той прониза със свиреп поглед останалите представители, — вие знаете, аз знам, че и всички знаят, пък и Карл Маркс, който имал скапан семеен живот, също знаел — ако не пляскаш жените, те дърдорят денонощно. И ако само дърдорят и дърдорят, какво ще стане с петилетните планове, а? Ако петилетните планове се провалят заради тях, значи те са контрареволуционерки и трябва да им пуснем на главите термоядрените бомби, та да свършим с тях веднъж завинаги и да си откъхнем. Ей това е всичко, другари. Тази резолюция би подкопала и без това вече твърде подкопаната теория на марксизма-ленинизма. Русия гласува срещу нея — нет, нет, нет — и плюе на тази резолюция. Няма смисъл нищо да обсъждаме, нито да гласуваме, защото една от великите сили наложи вето. Закривам заседанието!

Той стана, наметна се с коженото си палто и с тежка стъпка се отправи към коридора, където го заобиколи многобройната охрана от КГБ, за да го отведе до хеликоптера.

— Ох, да гръмнат дано тези руснаци! — изруга Хелър. — Момичетата ще бъдат ТОЛКОВА разочаровани след този упорит труд!

— Какви момичета? — графиня Крек незабавно се наежи.

— И край на шансовете ми при мис Симънс! — възкликна Хелър. — Проклети да са тези руснаци!

Графиня Крек попита много гръмко:

— КОЯ е тази мис Симънс?

Хелър усети, че се е увлякъл. Обърна се към графинята.

— Моля?

— Попитах те „КОЯ е тази мис Симънс?“.

— Моята преподавателка по „Удоволствие от природата“. Това е курсът, на който съм принуден да ходя лично всяка неделя.

— О, значи с това се занимаваш в неделя? Както забелязвам, ти употреби израза „принуден съм“. Обаче Изи лично ми обясни, че работата ти в университета върви чудесно, при това без да посещаваш никакви занятия. Бумбум пък ми разправя, че великолепно се справяш с курсовете за запасни офицери, обаче ти не си длъжен да ходиш на строева подготовка или учебни стрелби. Хайде, Джетеро, кажи ми ЗАЩО си *принуден* да посещаваш неделния курс на тази мис Симънс?

— Защото тя ме принуди — каза Хелър.

— Джетеро, напълно разбирам защо тя се е увлякла по тебе, но и с цената на живота си не бих могла да проумея защо ти си се увлякъл по нея?

— НЕ СЪМ!

— Джетеро, не е нужно да се оправдаваш. За нищо не съм те обвинила. Просто искам да зная защо си се увлякъл по нея.

— МРАЗЯ тази долна жена! — натърти Хелър.

— О, внимавай с омразата — спря го графиня Крек. Поетът е казал, че тя е сестра на любовта.

— О, Богове, значи не е познавал мис Симънс! Чуй ме, тази жена упорства ден и нощ, за да провали плановете ми. Тя не само ще ме скъса на изпита, но и обикаля като побесняла и убеждава останалите да ме изхвърлят от университета!

— Джетеро, — промълви графинята, — сигурно е най-добре съвсем точно да ми разкажеш всичко.

Хелър ѝ обясни защо искал да получи диплома, за да обръщали хората внимание на думите му, каква ненавист изпитвала мис Симънс към ядрената физика и как го принудила да се запише допълнително в курса „Удоволствие от природата“, в който преподавала самата тя. После той дълбоко си пое дъх и подробно ѝ описа как проследил мис

Симънс в парка Ван Кортланд, как избил нападателите и я отнесъл в болницата. И как преди новия семестър била освободена от психиатричното отделение, за да преподава отново.

Графиня Крек кимна мрачно.

— Вече всичко ми е ясно. Тя е навлязла в онзи парк, като отлично е знаела какви безсрамни типове се навъртат там и те е подмамил да я последваш. Тя е от жените, които жадуват да бъдат изнасилени. О, Джетеро, боя се, че не може да продължава така. Предварително бях сигурна, че всички красавици на тази планета ще те следват по петите и вече научих, че и най-лошите ми опасения са се сбъднали. Бих могла да ти простя историята с Мис Америка, но това продължава под носа ми всяка неделя.

— Моля те — отчаяно каза Хелър. — Ако те заведа на театър и ти купя грамаден букет рози и цяла седмица ставам пръв да затопля стаята, ти ще престанеш ли да говориш за мис Симънс?

— Хъммм — отвърна графиня Крек.

Стана и отиде в стаята на секретарките.

Закрачи напред-назад. Внезапно седна на ръба на дивана, натисна бутон и веднага се свърза с Мейми Буумп.

— Мейми, — заяви тя, — случи се. Трябва да се посъветвам с тебе.

— Непременно, миличка. Я сподели всичко с Мама Мейми.

— Той е толкова объркан, че съм сигурна — хлътнал е по друга жена и това може да го задържи на тази планета. А ние още не сме женени. ТРЯБВА да го отведе от тук. Какво да направя?

— Издери й очите на онази — веднага отговори Мейми.

— Хъммм — несигурно произнесе Крек. — Добре, благодаря ти. Само исках да се уверя, че и на тази планета постъпват по същия начин. Как върви бизнесът?

— Направо превъзходно, миличка. След като сложихме светлинни реклами с моето име, играем пред пълна зала всяка вечер. Миличка, не занимавай хубавата си главица с грижи за тукашните истории. Така съм подкарала всичко, че диамантите ваят като дъжд. А ти си имаш своя страшно готин моряк. Само забий нокти в онази „бибипка“ и я разкъсай. Да я ритнеш по задника от мен. Миличка, не бива да изпускаш свестен мъж. „Бибипски“ трудно се намират в тези времена!

Изпаднах в паника. Въобще не потръгна според предвижданията ми. И макар винаги да съм подозирал, че когато си споделят, жените винаги заговорничат, никога не съм си представял такива кръвожадни замисли.

Ох, налагаше се да следя всичко много отблизо.

Изведнъж усетих прилив на надежда. Може би ще насадя графиня Крек за убийство!

ГЛАВА ТРЕТА

Тя отново се занимаваше с телефона. Научи номератора на университета „Емпайър“ и поиска да я свържат с мис Симънс.

И разбира се, те не знаеха за коя „мис Симънс“ ставаше дума измежду техните 18 002 студенти и 5002 преподаватели и служители. Младежният глас малко грубо обясни това.

— Това е въпрос на живот и смърт, отнася се за един от нейните студенти каза графинята.

— А, значи е преподавателка — сети се младежът. — Кой курс води?

— „Удоволствие от природата“ — отговори Крек.

— Почакайте, моля. — След малко той пак заговори: — Сигурно ви е нужна Джейн Симънс, доктор по педагогика, Педагогически факултет. Тя води и курса „Удоволствие от природата“.

— Дали при нея има студент на име Джером Терънс Уистър?

— Благословен да е Бог, че ни даде компютъра. Да, госпожо. Но тук е записано, че тя препоръчва да бъде изключен.

— Опасно нещо е омразата — промълви графиня Крек.

— Моля?

— Попитах ви за домашния ѝ адрес, трябва да предам лично съобщението.

— Толкова ли е зле? — каза младежът.

Веднага изчете адреса от компютъра. Мис Симънс живееше на „Морнингсайд Хайтс“.

Графиня Крек отвори гардероба. Огледа дрехите си. Избра ален костюм с огромно перлено копче, придържащо жакета отпред. Подбра червени ръкавици и червени марокански ботушки.

Убийство. Тя несъмнено замисляше убийство!

Наметна се с къса черна пелерина от кожа на самур. Това потвърди подозренията ми. Съвсем ми заприлича на пилот-убиец. В ума ми се въртяха видения как стъпка на пода онзи жълтокож гигант в Спитеос. Трескаво се питах какво да направя.

Едва не припаднах от болезнената мисъл, че съвсем скоро ще се простя с един от съюзниците си. А уж обмислих всичко толкова грижливо.

Сетих се, че мога да се обадя на един приятел — полицейския инспектор Булдог Графърти. Знаех къде ще бъде извършено убийството. Току-виж уредя да я хванат с окървавени ръце, а трупът на мис Симънс ще потрепва в локви кръв.

Графинята взе и чанта за покупки — от черна пластмаса, наскоро станаха модерни. Толкова бързо прибра няколко предмета от един рафт, че не различих какви точно. После тя направи нещо, от което тревогата ми се превърна в магия на ужаса.

Пусна в чантата хипношлем! Както страдах от недостиг на кислород в килера, главата ми вече се замайваше от изпаренията на боята, а и бълхите ми досаждаха, отначало не схванах истинското значение на тази постъпка. Но внезапно прозрях намеренията ѝ, защото на нейно място бих направил същото.

Канеше се да хипнотизира мис Симънс, да я накара да напише прощално писмо, а после ще я размаже по килима!

Косата ми щръкна така, че едва не опада! Графиня Крек щеше да извърши убийство и после да се измъкне съвсем безнаказано! Трябваше да бъде заловена на местопрестъплението! Тази жена, вече осъдена веднъж за убийство, си ходеше на воля из Ню Йорк, готова да пречука когото си пожелае! И само аз знаех това!

Хрумна ми, че имах възможност да действам. Хипношлемът, който тя пусна в чантата си, не би работил, ако аз съм на по-малко от две мили, заради прекъсвача, поставен в черепа ми. Не се налагаше да доближавам прекалено графиня Крек, достатъчно беше да се навъртам на около миля от мястото. А през това време ще повикам Графърти, ако не навреме, за да спаси мис Симънс, то поне за да залови графинята.

Но жилището на мис Симънс бе отдалечено на повече от четири мили от мен. Трябваше да побързам!

Надигнах се и бутнах вратата на килера.

ТЯ НЕ СЕ ОТВОРИ!

Заблъсках я с все сила.

Но страховитите шумове из апартамента заглушаваха моите удари. Заблъсках още по-силно. Работниците също започнаха да вдигат

повече шум. Разкрещях се. И те започнаха да си викат, за да се чуват един друг.

Опрях рамо и натиснах мощно. Само се изцапах с незасъхнала боя. Май бяха струпали всички мебели пред килера.

Озовах се е КАПАН!

Страхът от затворено пространство ме сграбчи за гушата. Повече от открития космос мразя само теснотията. Съвсем ми се завъртя главата. Голата лампа под тавана сякаш се превърна в хищно слънце, което ламтеше да ме погълне.

Закрих си очите с длан. Бях длъжен да се овладее. Светът ми се разпадаше на парчета, но това не означаваше, че и аз трябва да се разпадна. Или само това ми оставаше?

Лека полека успях да потисна надигащите се в гърлото ми писъци, докато се превърнаха в слабичко скимтене. Така беше по-добре.

Да помисля! Трябва да ПОМИСЛЯ!

Вторах се в нейния екран. Бе минало повече време, отколкото си представях. Тя вече беше във вагон на метрото. Като че имаше магически сили. Как успя толкова неочаквано да се прехвърли от стаята на секретарките в метрото? После си припомних, че точно под Емпайър Стейт Билдинг имаше метростанция.

Заудрях главата си с юмрук. Това ми помогна.

РАДИОСТАНЦИЯТА!

Нали беше при мен! Сега вече знаех, че трябва да натисна бутона най-отгоре.

Рат отговори на повикването.

— Веднага хващай телефона — заповядах му. — Обади се на полицейския инспектор Булдог Графърти. Съобщи му, че до един час ще бъде убита една жена в апартамент 21 на „Бог Стрийт“ 352 в квартал Морнингсайд Хайтс. Кажу му да тръгва натам!

— Толкова ли е спешно?

В този миг бих го убил, ако можех!

— Само да се издъниш този път и ще те направя клиент на Медисън!

— Ама кой кого ще убива? — попита Рат. — И как научихте, като сте чак в Африка?

— Ти ще се обадиш ли по телефона или не? — разпених се аз. — Пилотът-убиец вече пътува към местопрестъплението! А убитата жена ще бъде намерена размазана по килима!

— Офицер Грис, струват ми се малко пренапрегнат.

— Не колкото ти ще бъдеш, щом ти опра един „Колт 44 Магнум“ в празния череп!

— А, вие се намирате близо до Роксентър Плаца.

Да го „бибипам“! Протакаше разговора, за да ме открие с пеленгатора на радиостанцията!

— Повтори съобщението! — изпищях аз.

Повтори всичко дума по дума, както са научени всички агенти.

— Чуй ме, „бибипецо“ с подпухнал мозък, ако полицаите не отидат там да хванат убийцата през следващия един час, ще ти махна главата!

— О, ще се погрижа за това, офицер Грис. Вече набирам номера.

Свлякох се на пода. Като омагьосан се взирах в екрана на графиня Крек, която бе понесена от метрото към срещата със своята съдба.

Бях почти сигурен, че скоро ще се отърва от тази зла жена, от смъртоносната графиня Крек.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кварталът Морнингсайд Хайтс не изглеждаше особено зле. Беше пълен с дървета и добре облечени, но кисело намръщени хлапета, които зяпаха минаващата графиня Крек с непоклатимата увереност, че тя е маскирана служителка, издирваща кръшкачи от училище. Като че очакваха всеки момент да надуе полицейската си свирка. А и устремната походка на Крек едва ли би могла да остави друго впечатление у тях. О, Богове, помислих си аз, как ще писнат и побягнат лудешки, ако знаят, че тя ей сега ще извърши най-кървавото убийство. Даже закоравелите улични хлапета от Северен Манхатън трудно биха понесли това, което според мен непременно щеше да се случи.

Мрачното потракване на токчетата ѝ спря пред жилищен блок с номер 352. Сградата не беше овехтяла — нямаше портиер, но бронзовите пощенски кутии сияеха от чистота. И точно върху кутията за апартамент 21 ясно личеше името:

Мис Джейн Симънс

Значи живееше сама! О, Богове, нима никой нямаше да се изпречи между графиня Крек и това ужасно престъпление? А, все пак имаше кой да го стори. Инспектор Графърти скоро щеше да пристигне.

Без дори да подозира за капана, който ѝ подготвих, графинята натисна звънеца до входната врата. Разкъсвах се между надеждата мис Симънс, която сигурно е била на демонстрация около ООН, още да не се е върнала и надеждата, че вече си е у дома, така че Графърти да залови тази същинска дяволица от Манко с окървавени ръце.

Изпод бронзовата решетка се чу глас:

— Да?

Графиня Крек се представи:

— Аз съм ваша колежка от университета в Аталанта, Манко и искам да поговорим за един от вашите студенти.

Гласът заговори оживено:

— Отдавна беше време някой да ме изслуша! Веднага се качвайте!

Ох, тази сляпа, сляпа Симънс! Току-що покани при себе си смъртта!

Натиснах бутона на радиостанцията.

— Говорете — подкани ме Рат.

— Изпълни ли дълга си? — попитах го.

— Инспектор Графърти гореше от нетърпение като хрътка. Пробутах му историята, все едно съм доносник измежду криминалните. Изтърва се, че вече подушвал как утре ще пишат за него по всички вестници. Напираше му отвътре. Вече разполага патрулните коли из квартала. Няма да ви издъни.

— Добре.

Прекъснах връзката.

Графиньо Крек, поне веднъж те надхитрих, а ти дори няма да усетиш, че аз съм те подредил така! Жадуващият за слава Графърти сам щеше да свърши цялата работа!

Графиня Крек се вираше във входната врата, която прещракваше, а тя не знаеше, че точно сега трябваше да дръпне. Щраканията престанаха. Графинята много нетърпеливо дръпна вратата. Ключалката се оказа твърде слабо препятствие.

Крек мина край фонтанче и между две статуи. Видя, че асансьорът е зает и се насочи нагоре по стълбата. Зави към застлан с пътека коридор и спря пред вратата на апартамент 21.

Не се наложи дори да почука. Едва ли друга жена толкова е улеснявала убийството си като мис Симънс. Тя вече говореше — нямаше поздрави. Беше разрошена и гледаше особено.

— И знаете ли какво направи той днес? Провали резолюцията в ООН! Готов е всичко да взриви, дори правата на жените! Той е адско изчадие! Ние преподавателите трябва да се обединим в яростен боен отряд и да спрем този тип, още преди да се е наложило да вдигнем във въздуха цялото ООН! Никой не може да се чувства в безопасност, докато той е на свобода. А във факултета мислят, че всичко това е защото бях в психиатрията и никой не иска да ме изслуша. Те мислят, че съм настроена параноично спрямо него. И за да стане още по-лошо, Тактическата полиция на Ню Йорк отново ме преследва.

Мис Симънс трудно се ориентираше къде е графинята, за да се обърне към нея. Крек явно забеляза, че жената срещу нея е сляпа като прилеп.

— Полицията ли! — възкликна тя. — Значи трябва да ви предпазим главата.

Тя затвори с ритник вратата зад себе си и без да се притеснява от мис Симънс, извади хипношлема от торбата.

Изведнъж се сетих, че очилата на мис Симънс все още са в моя джоб. Неволно улесних графиня Крек.

А тя просто включи шлема и го нахлупи върху главата на мис Симънс! Ей така!

Крек завъртя поглед из доста просторния и добре обзаведен хол. Сигурно обмисля къде да стъпче трупа с ботушките си, казах си. Май в съседния апартамент някой бе пуснал радиото. Графинята видя коридорче, водещо към спалня. Побутна Симънс натам.

И като насън моят основен съюзник закрочи към зловещата си участ.

В стаята имаше широко легло, тоалетна масичка и люлеещ се стол, всичко застлано с бял муселин на къдрички. Графинята затвори вратата. Настани Симънс на леглото. Включи микрофона в шлема и седна на люлеещия се стол.

Симънс явно се е преобличала, когато е чула звънеца, защото имаше дрехи, разхвърляни по пода. Бе се наметнала с халат. Сега се бе разтворил. Хубаво тяло.

Но Крек очевидно не се интересуваше от такива неща. Стана и покри Симънс с халата, за да има по-приличен вид. После се освободи от самурената си наметка и съблече жакета си. Все едно гледах как някой едър бияч си навиваше ръкавите преди схватка.

Тя заговори в микрофона.

— Вие сте спокойна. Вие сте в пълна безопасност.

Ама че лъжкиня, казах си.

— Сън, сън, сладък сън. Чувате ли ме?

Приглушено „да“.

— Какво искаха да ви направят онези осем мъже в парка Ван Кортланд? — попита графинята, докато се наместваше по-удобно на стола.

— Да ме изнасят. И осмината. Щяха да ме изнасилват часове наред.

Графинята отдалечи микрофона от устните си.

— Така си и мислех — промърмори тя на волтариански. — Тази кучка е пощуряла от желание да я изнасят. Всичко е било нагласено само за да ми отнеме Джетеро!

Тя вдигна микрофона и заговори на английски.

— Кога видяхте Уистър за първи път?

Мис Симънс широко разпери ръце и халатът се смъкна от тялото ѝ. Пръстите ѝ се изпънаха толкова, че чак потрепваха. Стъпалата ѝ подскачаха конвулсивно. Сякаш по леглото пуснаха ток с високо напрежение. Изпод шлема се чу слаб вик.

— Отговорете ми! — рязко заповяда графинята.

— В залата за записване на студентите, миналия септември.

Гърчовете на мис Симънс ставаха по-силни.

Крек насочваше мислите ѝ:

— Сега отново сте там. Виждате Уистър. Какви са *истинските* ви мисли?

Симънс писна тихо. Тялото ѝ се вдърви, потръпваше все по-силно.

— Отговорете ми!

Симънс изрече:

— Прекалено хубав е за мен.

Графинята замърмори на волтариански:

— Точно каквото очаквах. Любов от пръв поглед. — И попита на английски: — А нещо друго?

Отговорът дойде като глух писък:

— Ужасно е, че иска да завърши ядрена физика и трябва да го спра.

— Защо? — настояваше графинята.

Мис Сименс като че се измъчваше. Тя закрещя:

— НЕ БИВА ДА ИМА НИКАКВИ ВЗРИВОВЕ! — Продължи по-кратко: — Моят баща ръководеше катедрата по психология в Бруклинския университет. Той ми казваше, че взривовете били заместител на секса, а всяко момиче трябвало да бъде фригидно, напълно фригидно, за да се опази.

Тялото ѝ вече приличаше на мраморна статуя от вцепенението.

— Кога ви каза това? — попита Крек.

— Когато ме завари да пъхам коледни бомбички в „бибипа“ на кучето.

Графинята отдалечи микрофона и прошепна на волтариански:

— Що за *странна* планета!

Помисли малко и заговори на английски:

— Истината за тази случка е съвсем друга. Вашият баща е сгрешил. Вие не изпитвате НИКАКВО удоволствие от измъчването на животни. Вие хранехте кучето с мляко и го галехте. Точно това правехте и точно така си беше. Вашият баща е допуснал голяма грешка. Трябва да осъзнаете това.

Симънс изведнъж се отпусна. И зашепна:

— Осъзнавам го. Ох, толкова се радвам, че вече знам какво стана тогава. Значи баща ми е сгрешил във всичко.

— Правилно — одобри Крек.

Злодейката с една дума съсипа онова, което горкият трудолюбив психолог бе градил цял живот. Каква разрушителна дяволица от Манко беше тази графиня Крек!

Сега тя стисна по-здраво микрофона. Очевидно се канеше да подхване работата сериозно.

— Сега да се върнем на първата ви среща с Уистър. Вие всъщност си помислихте тогава, че не го заслужавате. Нали така?

Симънс потвърди изпод шлема.

Крек продължи:

— Сега сме в деня, когато имахте първия час по „Удоволствие от природата“ миналия семестър. Вие сте сама, отдалечавате се от ООН. И не искате Уистър да ви следи, защото знаете, че не го заслужавате. Това много ви натъжава, права ли съм?

— Да — каза Симънс.

Аха, настъпи моментът. Крек ей сега ще ѝ заповяда да напише прощалното писмо. Аз поне точно това щях да направя. Свършено е със Симънс!

Бръмна звънец откъм вратата на апартамента.

Позволих си въздишка на облекчение. Симънс се отърва на косъм. Графърти! Не всичко беше загубено. Той само малко подрани, още нямаше труп. Но той веднага щеше да проумее какво виждат

очите му — нали ще завари Симънс в хипнотичен транс и ще разбере, че се подготвя нейното убийство.

Крек каза в микрофона:

— Засега ще си лежите кротко и няма да обръщате внимание на никакви шумове, докато се върна.

Остави микрофона. Излезе от спалнята и затвори вратата. Влезе в хола. Свали си ръкавиците, хвърли ги в ъгъла и си разроши косата. После отвори входната врата.

ДОКТОР КАТЗБРЕЙН!

Носеше бомбе и черен шлифер. Вдигна на челото си своите дебели цял инч очила и се вгледа в Крек.

— Я виж ти! Лизи Борден!

Усмихна се като гладен вълк, избута я навътре и тресна вратата.

— Само минах за едно малко „бибипане“. Винаги посещавам пациентките си, когато съм изпаднал в стрес.

Крек промълви с погнуса:

— Нима?

Катзбрейн си сваляше шлифера.

— Психиатричното лечение винаги е голям кеф.

Графинята попита:

— Вие с мис Симънс ли живеете?

— Не, не. Аз съм доктор Катзбрейн, нейният психиатър в университетската болница. Но не съм стиснат, пръскам навсякъде дарбите си. Борден, не ми се вярва досега да си ми била пациентка в отделението, но си страшно готина и ще се погрижа скоро да те тикнат при мен. Хайде лягай на онзи диван, вдигай си полата и ще пристъпим към предварителния психиатричен преглед. Ако реша, че си достатъчно добра, веднага ще те пъкна в отделението. Под ризата си май имаш хубави цици. Но ще трябва да проверим.

Косата ми се изправи. Графиня Крек бе убила трима мъже, само защото бяха решили да си задоволят сексуалните желания с нея. Този тъп „бибипец“ ей сега щеше да бъде превърнат в желе! След миг вече се смеех ликуващо. Графърти ще се натъкне на истински труп!

Графиня Крек бръкна в своята пластмасова пазарска чанта. Знаех, че търси някое смъртоносно оръжие. Оказа се някаква черна намотка. Тя откъсна парче по перфорацията.

Докторът още протягаше ръка към нея. Тя пхна в ръката му черното квадратче.

— Дръжте това — изрече с леден глас.

Той взе нещото и го зяпна.

Тя пак бръкна в чантата. Вътре имаше малък генератор. Докосна превключвателя.

Доктор Катзбрейн се изпъна. Стоеше абсолютно вдървен. Лицето му стана безизразно. Приличаше на някаква непохватно изработена статуя!

О, Богове! Едно от устройствата на „Очи и уши на Волтар“, които тя откъсна от болницата в Афион! Спомних си. Беше с дистанционно управление. Когато едно от онези черни квадратчета се долепеше до човек при включен генератор, жертвала замръзваше и се отнасяше, а след изключването на генератора продължаваше започнатото движение, без нищо да помни. Бях прегледал указанията набързо — устройството се използваше за уличаващи снимки при лошо осветление. Но Крек го приложи само за да обездвижи доктора.

Вероятно щеше да го убие по-късно. Графърти все още имаше шанс да се сдобие с труп, толкова важен за заглавията във вестниците и за моите планове да се отърва най-последно от графиня Крек.

Но дори Графърти да подрани, пак имаше предостатъчно поводи да си свърши работата — един от изтъкнатите психиатри на града забулен като статуя на среден хол, а в спалнята отзад лежи нещастна хипнотизирана жертва. Както и да падне зарът, графиня Крек ще си получи заслуженото! Властите на Ню Йорк ще се разправят безмилостно с нея.

Тя се увери, че доктор Катзбрейн добре играе ролята на скулптура. И се върна в спалнята да довърши Симънс, без да подозира, че полицейските сирени вече приближаваха. Бях сигурен, че не може да се спаси.

ГЛАВА ПЕТА

Графиня Крек влезе в спалнята. Мис Симънс беше просната на леглото, с голи гърди, корем и бедра. Графинята пак се пресегна и заметна Симънс с халата. Въобще не проумявах защо правеше това. За мен тази голота беше доста възбуждаща.

Крек се настани на стола и взе микрофона.

— Тъкмо е завършил първият час по „Удоволствие от природата“ миналия семестър. Вие сте излязла от ООН и тъкмо влизате в парка Ван Кортланд. Къде сте сега?

— Тъкмо влизам в парка Ван Кортланд — приглушено каза мис Симънс.

Тялото ѝ започна да се вцепенява.

— Виждате, че Уистър върви след вас. Знаете, че не го заслужавате. Молите го да си тръгне.

— Моля те, Уистър, отивай си.

— Добре. Той вече си е тръгнал. Навлизате в парка. Виждате, че ви следят осем мъже. Обърнете се към тях. Какво виждате?

Изпънатото тяло на мис Симънс започна да потрепва.

— Виждам осем мъже, които ме следят.

Крек продължаваше:

— Търсите уединено място. Намирате го. Как изглежда?

Мис Симънс се напрегна още повече.

— Дълбока падина, до която се слиза по пътека от хълма. Тревата е зелена, има поточе.

— Добре. Един от мъжете е по-близо до вас от останалите. Какво наистина искате да ви направи?

— Ами каквото е написано в Крафт-Ебинг.

— Какво е Крафт-Ебинг? — озадачено попита графиня Крек.

— Ами книгите като „Сексуална психопатия“. Като книгите на Хавлък Елис или Зигмунд Фройд. Татко ми четеше от тях всяка нощ, преди да заспя. Казваше, че гнусните детски приказки били пълни с фалически символи. Учил ме на същото като останалите деца, защото и в детските градини преподавали психология — тя най-добре

потискала възбудата и набивала в детските глави всички ужасни неща, които не бивало да правят, когато пораснат. Правеше го, за да подпомогне развитието на моята естествена фригидност и за да стана като останалите си съученици.

Графиня Крек дръпна микрофона към рамото си.

— О, небеса! — промърмори на волтариански. После вдигна микрофона към устата си и продължи на английски: — И какво искахте да ви направи първият мъж?

— Ами като в Крафт-Ебинг. Да ме събори в калта и... *мрън... мрън... мрън...* точно както е в Кра... мммм-мммммммммммм! О, да! Да, ДА! — Думите ѝ се чуваха все по-неясно, дишаше учестено и тежко. — Хайде де... *мрън... мрън...* Вкарай... *мрън... мрън...* АХ!

Графиня Крек я гледаше втренчено. Закри микрофона с длан и промърмори на волтариански:

— Тази вече няма спиране — Продължи на английски: — Точно това ви се случва. Виждате го, усещате го, там сте. Продължавайте!

Мис Симънс се напрегна още по-силно. Разпери ръце и крака. Гърбът ѝ се изви. Пръстите ѝ нетърпеливо раздърпаха халата и вече беше съвсем гола.

— Ах, ах... калта... толкова хубаво... толкова мръсно... ах... ОЩЕ!... ОЩЕ!...

Гърбът ѝ вече беше извит като лък.

Някаква рокля се залюля на окачалката си.

— *Мрън... мрън...* — пъхтеше мис Симънс.

— Какво е това чудо... — промълви стреснато графиня Крек.

Дрехите изпопадаха на пода от мощния писък на мис Симънс.

Графиня Крек я зяпаше като зашеметена.

Мис Симънс се отпусна изтощена, езикът ѝ се показваше в ъгълчето на устата.

Графиня Крек вдигна микрофона към устата си. Но не получи възможност да произнесе дори една дума.

— А сега ТИ! — викна мис Симънс.

И двата ѝ крака се вирнаха нагоре и заритаха ритмично. Нещата по тоалетната масичка заподскачаха.

— Боговете да ни пазят — каза Крек.

— СЕГА! — запиши мис Симънс. — СЕГА! СЕГА! СЕГА!

Дреболиите от тоалетната масичка се изсипаха като водопад на пода.

След малко мис Симънс пак се просна задъхана.

Графиня Крек вдигна микрофона. Никакъв шанс.

— Двама, двама, двама! — разкрещя се мис Симънс. — И двамата... *мрън... мрън...* НАБУТАЙТЕ ГИ!

Мис Симънс седна на леглото и се затресе нагоре-надолу. А Крек я гледаше съвсем объркана.

Парче мазилка на тавана започна да се пропуква.

— Ауууу! — писна мис Симънс.

Пронизителният звук блъсна мазилката и тя се откърти с трясък.

Мис Симънс падна на леглото, езикът ѝ висеше от устата.

Графиня Крек пак вдигна микрофона.

— Мис Симънс — започна тя, — мисля, че...

Но мис Симънс вече бе застанала на длани и колене.

— О, не! — провикна се тя. — Не ми прави това! АААХ!

Абжурът на лампата до стола на Крек затанцува. Тя уплашено протегна ръка да го закрепи.

— ОЩЕ! ОЩЕ! ОЩЕ! — крещеше мис Симънс.

Вратичките на гардероба се блъснаха силно.

Мис Симънс пак се просна, останала без дъх.

Крек май се успокои. Делово вдигна микрофона към устните си, за да си довърши работата. Но мис Симънс извика:

— А сега трима!

Награби възглавницата и легна върху нея. След миг вече вадеше шепа пух от разкъсаната калъфка.

Графиня Крек я гледаше смутено.

Халатът на мис Симънс литна във въздуха.

— Йехууу!

Графинята прибра халата от пода. А мис Симънс заговори със съвсем нормален глас:

— Сега да преминем към страница 92 от Крафт-Ебинг. Сигурна съм, че вашият учител по психология ви е обърнал внимание на съдържанието ѝ. Шестима от вас да застанат в кръг. Другите двама...

Лампата се заклати. Графиня Крек я сграбчи, за да не падне.

Принадлежностите за гримиране загромоляха по пода от потръпващия писък на мис Симънс.

Целият пълнеж на възглавницата изригна във въздуха.

Графиня Крек опитваше да се предпази от пърхащите пера.

Лампата се пръсна по пода.

Мис Симънс лежеше на гръб и се усмихваше доволно под шлема. Леглото около нея беше подгизнало от пот. Стори ми се напълно изчерпана. Протягаше се лениво.

Графиня Крек поклати глава. Промърмори на волтариански:

— Е, надявам се това да ѝ стигне! Ама че кучка! — В микрофона каза на английски: — Сега всички мъже си тръгват. Махат ви за сбогом. Виждате ги как се изкачват по пътеката и се скриват от погледа ви. Всички са много щастливи. Вие щастлива ли сте?

— О, да! — приглушено възкликна мис Симънс изпод шлема.

— Нещо притеснява ли ви?

— Толкова е приятно и мръсно в калта. Но малко странно си усещам единия крак.

— Счупихте го, докато подскачахте от радост — подсказа графиня Крек.

— А, значи всичко е наред.

Крек силно стисна микрофона.

— Тази случка е истинската, правилната и точно нея преживяхте. Всички други спомени за това място и време са лъжливи и вече изчезват. Току-що си спомнихте истината. Разбирате ли ме?

— Да.

В този миг отвън долетяха гласове и шум от коли.

Някой извика силно:

— Напред към апартамент 21!

Настръгнах. Графърти идваше!

ГЛАВА ШЕСТА

Графиня Крек каза в микрофона:

— Ще лежите тук и за нищо няма да мислите, докато се върна.

Остави микрофона, излезе от спалнята и затвори вратата. Доктор Катзбрейн още изобразяваше статуя наред с хола.

По стълбата трополяха подметки.

Силен ритник по входната врата!

Ключалката се пръсна на парчета, вратата се удари в стената.

Графърти и още трима полицаи нахълтаха в стаята!

Инспекторът впи поглед в неподвижния доктор.

— Къде е изнасилването и убийството? — изрева Графърти.

Графиня Крек вече бъркаше в пластмасовата чанта. Тя изключи генератора. Но извади малък черен предмет, който едва зърнах.

Доктор Катзбрейн се размърда и всички очи се приковаха в него.

Графиня Крек пристъпи към него. Черното нещо беше между пръстите ѝ. Със същата ръка сграбчи доктора за рамото. В същия миг Катзбрейн ревна.

Крек каза:

— Ако търсите изнасилвач, ето ви го!

Отстъпи встрани.

Графърти кресна на Катзбрейн:

— Къде е трупът бе?

Докторът вдиша дълбоко. И се развика:

— Мразя те! На мръвки ще те накъсам! Отговаряй!

О, Богове, тази „бибипана“ Крек му бе забила в рамото стреличка за следователи, от която те така побесняваха, че не бяха в състояние да задават смислени въпроси.

Графърти размаха револвера си. И зарева:

— Кой си ти бе, мътните те взели, та така ще приказваш на полицията?

А Катзбрейн крещеше:

— Трябва да ми отговаряш! Иначе ще те пречукам! Ще те разкъсам!

Графърти махна на двама полицаи.

— Хайде, хора, приберете го. И момичето да дойде, тя е важна свидетелка. А ти — каза на третия полицаи, — огледай дали няма труп в другите стаи. Нужни са ни улики!

Крек се обади:

— Аз разполагам с улики. Ето тук!

Тя бръкна в чантата и откъсна четири парчета от черната намотка.

Протегна ръка към Графърти и другите ченгета с жеста на фокусник, който принуждава хората да посегнат.

Всеки взе по едно черно парче и започна да го разглежда.

Графиня Крек включи генератора.

Графърти и полицаите веднага застинаха като статуи!

Катзбрейн също!

Крек затвори входната врата и пусна резето.

Огледа петте неподвижни фигури. Те зяпаха сляпо, парализирани в непохватни пози.

Графинята се върна в спалнята.

Грижливо покри голото тяло на мис Симънс. Седна и взе микрофона.

Мис Симънс лежеше отпуснато и се усмихваше.

— Сега — започна Крек, — ще се занимаем с истинските ви чувства към Уистър. Знаете, че не го заслужавате. Но сте му вечно признателна, че макар да не ви облада, позволи да бъдете изнасилена. Благодарността ви достига благоговението, което бихте изпитвала към светец и вие знаете, че ще го омърсите, ако позволите да ви докосне. Разбирате това, нали?

— Да — отвърна мис Симънс.

— Следователно — продължи Крек, — когато дойде за следващия час, ще му кажете, че понеже е изключителен студент, вие му давате най-високата оценка и го освобождавате от присъствие до края на семестъра. Ще му кажете повече да не идва за вашите часове и че е завършил курса „Удоволствие от природата“. Ще отбележите това в протокола, за да няма никакви грешки. Схванахте ли?

— Да.

— Искрено ще убеждавате останалите преподаватели какъв добър студент е той. Ясно ли е?

— Да.

— Още в началото на следващия час от курса вие веднага ще го отпратите. И никога повече няма да го виждате. Това е чудесно, нали?

— Прекрасно е.

Графиня Крек повъртя микрофона в пръстите си. Вдиша дълбоко и каза:

— След като отпратите Уистър, правете каквото пожелаете. Животът си е ваш и не искам да ви се меся, но ще ви дам разумен съвет. Стига сте се занимавали с този Крафт-Ебинг. Той и неговите приятелчета Хавлък Елис и Зигмунд Фройд явно са гадна сбирщина. Бих ви предложила да си намерите някой добър младеж — **НО НЕ УИСТЪР** — и да се омъжите за него. Животът си е ваш, но помислете дали не е най-добре да се укротите най-сетне и да вършите всичко по нормалния начин.

— По нормалния начин — промърмори мис Симънс.

— Именно — потвърди графиня Крек. — Ще откриете, че така е много по-приятно.

— По-приятно — промърмори Симънс.

— Сексът без любов — поучаваше я Крек, — е само загуба на време. Разбирате ли?

— Загуба на време — повтори Симънс.

— Добре — каза Крек. — Нещо да ви тревожи или обърква?

— О, не!

— Добре. Сега ще забравите, че съм идвала тук. Когато ви сваля шлема, спокойно ще заспите в леглото си, без да напускате тази стая. До утре няма да обръщате внимание на нищо видяно или чуто от вас. Ще спите дълбоко цялата нощ. Утре ще се събудите в един нов свят. Каквото и да е станало в този апартамент, вие ще откажете да го забележите утре, ще измислите приемливо обяснение и няма да се притеснявате за нищо. О'кей?

— Окей — съгласи се мис Симънс.

Графиня Крек изключи шлема и го свали. Мис Симънс веднага се пхна под завивките и след миг вече спеше!

Свих се от уплаха, когато Крек влезе в хола. Знаех какво бих направил на нейно място — ще ликвидирам свидетелите. Оставаше само да видя как ще го направи тя. Губех съюзниците си един след

друг, а можех само да стоя в този килер като в капан и да гледам
безсилно как приближаваха смазващите колела на Съдбата.

ГЛАВА СЕДМА

Полицейският инспектор Графърти бе вперил глупаво неподвижен поглед в ръката си. Единият полицай гледаше в тавана, вторият в пода, третият се бе извил с лице към своя шеф.

Катзбрейн бе отворил уста наред изблик на бясна ярост.

Графинята отиде при доктора и си прибра стреличката. Върна я на мястото ѝ в чантата.

Мина край всеки полицай — изваждаше патроните от револверите и ги пускаше в пазарската си чанта. После връщаше оръжията в кобурите. Как ли се е научила да прави това? Чудех се, докато ми хрумна, че Бумбум по цял ден се въртеше из офиса на Хелър. На какво ли я учеше този побъркан бомбаджия? Кожата ми настръхна въпреки задуха в килера. Никак не ми харесваше! Какво ли ще предприеме сега графинята? Нещо демонично, без съмнение.

Тя облече жакета си. Нагласи на раменете си наметката от черен самур. Застана пред огледалото да оправи русата си коса. Опъна на пръстите си червените ръкавици.

Открехна едва-едва един прозорец. От здрача навън долитаха писъците и крясъците на съседските хлапета.

Тя старателно нави кабела на микрофона и заедно с хипношлема го прибра в чантата. Огледа се да провери не е ли забравила нещо.

Накрая извади от чантата мъничък предмет.

Вцепених се.

БОМБА!

Най-лошите ми опасения се сбъдваха.

Тя се озърна към петимата мъже. Приличаха на восьмични престъпни фигури, изложени в музей. Но това престъпление не принадлежеше на миналото, не беше поучителна инсценировка, а беше тук и сега! Предстоеше да се случи с целия си отвратителен ужас!

Тези нещастници щяха да усетят с пълна сила безмилостния гняв на графиня Крек!

Горкият Катзбрейн. Ако някой можеше да го предупреди, че тя е убила трима, само защото най-невинно са посегнали да я опипат!

Знаех, че тя никога не прощаваше това. Само бе отложила отмъщението, защото имаше да върши и друго. Обаче сега светът на психологията щеше да преживее сгромолясването на едно от своите светила. Питам се дали в последния си миг той ще проумее, че дължи гибелта си на безобидното предложение за малко забавления на дивана? С неговата професия не би му хрумнало, че така си навлича съдба, по-страшна от смъртта. Уви, нещастникът Катзбрейн си имаше професионални навици... не, дори професионален дълг да изнасилва момичета и съпруги, но те не го бяха подготвили за срещата с живото въплъщение на Дявола от Манко, със зловещата графиня Крек.

Тя нагласи бомбата малко по-близо до Катзбрейн, отколкото до останалите. За последен път огледа хола. За миг очите ѝ се впиха в доктора.

И пусна закъснителя на бомбата!

Времето до взрива започна да тече!

Взе си чантата и излезе, като остави вратата широко отворена.

Най-спокойно слезе по стълбата.

Прекоси смрачената улица. Точно срещу жилищния блок имаше странична алея.

Графинята се скри там в очакване да се наслади на мъките на своите жертви.

Едната ѝ ръка се плъзна в чантата. Палецът докосваше превключвателя на генератора.

Не отместваше очи от прозореца на апартамента, сякаш очакваше нещо да се случи. И то се случи!

БЛЯСЪК!

От пролуката, която тя остави, започна да бълва дим.

Тя натисна превключвателя и освободи вцепенените мъже.

ПИСЪЦИ!

Издаваха такива звуци, че сигурно си раздираха гърлата!

Дори от другата страна на улицата бяха оглушителни.

Тропот на обувки!

Още по-ужасени викове!

Полицейският инспектор изхвърча от блока.

Скочи в една патрулна кола, спряна на ъгъла. Трескаво се опитваше да намери ключовете. И неспирно крещеше!

Още двама полицаи се втурнаха през вратата. Виеха от непоносима паника.

Те се набутаха във втората патрулна кола. Подкараха я на секундата. Гумите скърцаха и димяха, докато автомобилът се отдалечаваше на зигзаг.

Третият полицай бе паднал по стълбата. Изтърколи се през фойето, без да млъкне и се метна като снаряд към патрулната кола.

Двамата с Графърти се боричкаха кой да сграбчи волана, крещяха страшно.

Накрая ченгето успя да запали двигателя.

Патрулната кола профуча по улицата, а Графърти и полицаят още си оспорваха кой да кара.

През това време Катзбрейн успя да отвори прозорец в апартамента. Но предпочете да скочи през стъклото. Пищеше.

С писък се приземи в един храст.

С писък се надигна и затича в кръг.

— Гонят ме, гонят ме — изскърца гласът му.

Чак тогава разбрах що за бомба избра графинята. Беше от емоционалните бомби на „Очи и уши на Волтар“, а от всички предлагани емоции Крек бе предпочела онази с надпис „Непоносим ужас“.

Но графинята, това коварно адско изчадие, не бе приключила с нещастния Катзбрейн.

Разбрах защо изчакваше.

Държеше малък предмет — еднократен пистолет за стрелички. Пристъпи напред и се прицели. Жалката въртяща се фигура на Катзбрейн се изпречи пред нея.

Тя натисна спусъка!

Докторът продължаваше да тича в кръг.

Изведнъж писъците му се промениха!

Той заподскача нагоре-надолу и смъкна сакото си.

Както крещеше, той се втурна право към скупчените деца, събрали се да погледат неочакваното представление.

По пътя разкъсваше ризата си.

После на бегом смъкна панталона.

— Гонят ме! — писна той и се освободи от потника и слипа!

Чак тогава препусна с пълна сила.

Лукавата твар Крек го бе простреляла със стреличка, която причиняваше усещане за топлина и сърбеж и хората веднага се събличаха.

Какво невероятно отмъщение!

Децата тичаха след Катзбрейн като опашка на комета и врецяха:
— Смахнат! Смахнат!

Страшна врява. Всички наоколо се присъединяваха към малките преследвачи.

Графиня Крек подреди нещата в пазарската чанта и си оправи прическата.

Невъзмутимо тръгна към станцията на метрото. Не се съмнявах, че това садистично чудовище е доволно от свършената работа за деня. Дори си купи шоколадче „Милки Уей“ и весело си го похапваше по пътя към дома.

Обаче аз въобще нямаше на какво да се радвам.

И не можех да се измъкна от килера:

Бях принуден да повикам Рат по радиостанцията и да го моля да се обади на мис Пинч по телефона, за да премести мебелите и ме освободи.

Вбесих се не от присмеха в гласа на Рат. Не и от подигравките на мис Пинч и Кенди, че съм бил затворен в килера като „лошо момче“. Не и защото декораторите не си бяха свършили работата, всичко още беше в пълен хаос. Не и заради бълхите. А заради самодоволството на графиня Крек, с което дъвчеше онова шоколадче!

Яростта не само заслепява ума. Понякога го стимулира. Това се случи и сега.

ВДЪХНОВЕНИЕ!

Мис Симънс имаше докторат не само по педагогика, но и по психология. А и нейният баща беше психолог. Тя твърде добре знаеше какво е хипноза!

Ще ѝ обясня, че е била хипнотизирана и ще разруша внушението!

Тогава ще видим кой се смее последен!

ГЛАВА ОСМА

Имах да свърша едно-друго, забавих се и затова писах посланието почти цяла нощ. Постарах се да променя почерка си, за да не оставя следи.

„Скъпа мис Симънс,

С настоящото ви връщам очилата, за да се уверите, че съм ваш приятел.

Налага се да ви уведомя, че срещу вас бе извършено злодеяние.

Бяха ви внушени лъжи от най-противната твар, пълзяла между Небесата и Ада. НЕ ИМ ВЯРВАЙТЕ!

Каквото ви бе казано, е пълна глупост и трябва изцяло да отърсите съзнанието си от това. Винаги сте била права в мнението си за него.

Само искам да осъзнаете, че и вашето бъдеще, и бъдещето на цялата планета зависят от желанието ви да разобличите онзи «бибипец».

Не позволявайте твърдата ви решимост да бъде проядена от сянката на внушението. **ДЕЙСТВАЙТЕ. ДЕЙСТВАЙТЕ. ДЕЙСТВАЙТЕ!**

Ваш искрен приятел
Х.“

Скоро след изгрева събудих Рат с радиостанцията. Казах му, че ще го чакам пред сградата на издателство „Слайм-Трайп“ в осем и половина.

Когато часът наближи, вече бях там и проследявах с поглед шарките на паважа. Пристигна и Рат. Да го „бибипам“, пак бе оставил мустаците си да пораснат и те стърчаха победоносно от двете страни на лицето му. Обаче няхах време да му вкарам малко ум в главата. Пък и може би ни следяха.

Дадох му писмото.

— За да си опазиш главата, непременно предай лично това на мис Симънс, апартамент 21 на „Бог Стрийт“ 352, Морнингсайд Хайтс. Щом направиш това, ела при мен до западната страна на онова здание на юг от нас, при масичките в парка Гръфо-Спил.

— А защо да не се срещнем до апартамента на мис Пинч? — попита този нагъл бандит.

— Гледай да не припарваш натам. И само думичка да изтървеш пред някой къде съм, ще те надупча така, че капка кръв да не остане в тебе.

— Вярвам ви — сопна се той.

Но въпреки присъщото му нахалство обучението си каза думата и той побърза да изпълни заповедта.

Тръгнах към Гръфо-Спил. Там беше единственият водопад в цял Ню Йорк, под който можеш да минеш. Така прикривах следите си.

Имаше щанд за закуски и напитки с масички до него. Взех си хотдог и кафе, чувствах се доста бодър и обнадежден. Водопадът си плющеше и наоколо нямаше почти никой, защото беше събота. Тишина и спокойствие. Никакви отрепки.

След два часа вече не бях толкова безгрижен. Изпих твърде много кафе.

Пет часа след като изпратих Рат да свърши работата, не си намирах място от тревога. Започвах да се паникьосвам. И за всичко обвинявах себе си. Трябваше да занеса писмото лично, но ме възпря твърдата увереност, че тя ще познае гласа ми от първия ни разговор. А току-виж намина и някой от нейните студенти — би ме смачкал от бой.

Ръцете ми вече трепереха и продавачът на щанда не ме изпускаше от очи и явно се колебаеше дали да повика полиция. Тогава дойде Рат.

Той също беше нервен, с пребледняло лице и тресящи се ръце. Стори ми се, че криеше нещо от мен.

Вместо да отговори на яростните ми въпроси къде се е бавил, той каза уклончиво:

— О, тя още не беше станала. Но там имаше хора от службата за почистване, един работник слагаше ново стъкло на прозореца. От какво е пострадал така онзи апартамент? Офицер Грис, нима всички жилища, с които имате нещо общо, се превръщат в развалини?

Внимавах да не повишавам глас. Продавачът ме наблюдаваше.

— Ти предаде ли съобщението или не?

— Не исках да го оставя на чистачите — неспокойно обясни той.

— Не можех да им се доверя. В нашия занаят човек се учи на никой да няма вяра. Пък и обещахте да ми изпиете кръвта...

— Да я източа — поправих го ядосано.

—... не смеех да го дам и на работника. Затова изчаках тя да се събуди. Мина половин час.

— Чакай бе. Значи е било преди четири часа и половина! Кой дявол те забави толкова?

— По-кратко — напрегнато прошепна той. — Ония две момиченца и продавачът ви гледат. Говорите на волтариански.

— Рат, нося пистолет. И е насочен право в търбуха ти под масата. Рат, ако не ми кажеш ей сега точно какво е станало, ще натисна спусъка.

Това го стресна.

— Сигурен съм, че не ви стиска — отвърна той. — Ченгетата ще връхлетят от всички страни. — Изгледа ме гневно, но се върна на въпроса ми. — Та значи тя стана. Носеше един намачкан халат и хич не й пукаше дали е разкопчан. Страхотно тяло. Гърдите са обли и твърди. Кафяво окосмяване долу на корема. Чудни крака...

Заплашително размърдах ръка в джоба на палтото си. Той продължи припряно:

— Тя погледна чистачите и каза „Сигурно е събота“. Като видя работника до прозореца, каза „Колко мило, че собственикът се е сетил. Ставаше течение...“

— Рат, писмото — изръмжах.

—... после ме забеляза и каза „О, имам си гост толкова рано сутринта. Чудесно.“ Аз пък й отговорих „Не, госпожице. Идвам в ролята на куриер, макар да не ми е това работата. Но все едно, пратиха ме и ето ме тук.“ Дадох й очилата. Тя ги остави на едно шкафче, на два-три инча от ръба. Дадох й писмото. Отвори го с една фиба. Прочете го.

— Стой — прекъснах го. — Тя нищо не вижда без очилата си. Може да си дал писмото на друга жена. Опиши я.

Той послушно я описа — кестенява коса, кафяви очи, бенка на лявата ръка. Да, била е мис Симънс.

— А после? — подканих го.

— А после като че адът се стовари на главата ми. Затова не ми се иска да ви казвам — ще вземете да се ядосате и да гръмнете някого. Обещайте да не стреляте. Може да улучите ония две момиченца.

Уверих го развълнувано:

— Продължавай! Няма да те застрелям! Идиот такъв, сигурно носиш добри новини.

— Ами тя прочете писмото и ту почервеняваше, ту побеляваше. Пак го прочете. После пък взе да квичи. Офицер Грис, защо написахте писмо, което така да съсипе горката жена? Не ми харесва да се правя на куриер. И въобще не ми харесва да нося ВАШИТЕ писма! Помислих, че ще я събори инфаркт. Защо ви трябваше така да я разстройвате? Стори ми се приятно момиче. Ама на вас ви харесва да правите гадости на хората.

Потръпвах от нетърпение.

— Продължавай! Тя какво каза и направи?

— Разкрещя се — „Знаех си! Знаех си! Щом се събудих и вече знаех, но не исках да го призная пред себе си!“ Втурна се в спалнята и се облече. Върна се в хола. Надявах се да ви напише нещо обидно, затова я попитах „Ще има ли отговор?“ А тя ми каза „Стойте тук и чакайте да се върна. Тогава ще ви дам отговор. С това трябва да се заеме полицията!“ Изхвърча като побесняла от апартамента.

Почти изпаднах в екстаз. Тя знаеше как изглежда Крек. Можеше с лекота да я опише. Още по-хубаво — Графърти, тримата полицаи и Катзбрейн можеха да я разпознаят. Дори разполагаха с отпечатъци от пръстите ѝ на своите револвери. Знаеха, че случаят има връзка с Уистър и когато отидат да го разпитат, може да налетят право на графиня Крек. Идеално!

Рат не млъкваше.

— Реших да я проследя, но я изтървах, когато хвана метрото, затова се върнах на „Бог Стрийт“. Намерих си място, откъдето наблюдавах незабелязано апартамента. Чаках. Мислех си, ако тя дойде с полицаи, защо пък да не им дам вашия адрес, но пък от друга страна, ако станеше напечено, бихме могли да издадем волтарианското присъствие на тази планета. Реших да събера още данни. Ако се върнеше с полиция, можех да се махна. Но ако се върнеше сама, бих

могъл да измъкна още информация — а в края на краищата точно това ми е работата, колкото и да се мъчат някои хора да ме откъсват от нея.

— Давай нататък — заповядах му аз.

— Нямах я часове наред, но се прибра сама и затова тръгнах с нея. Беше много весела и доволна, но и някак лукава. Такива са си жените от Земята. Най-щастливи са, когато могат да прецакат някой, а тя точно така изглеждаше.

— Прекрасно — казах аз.

— Да, тя си беше направо прекрасна. Ама и лукава. Качих се с нея чак до вратата на апартамента и тогава съвсем ме обърка. Целуна ме по бузата и каза „Предайте на вашия приятел безкрайната ми благодарност! Всичко се оказа съвсем вярно. Това писмо всъщност ми спаси живота.“ Побързах да изчезна от там. Жените не целуват без някаква скрита причина и според мен тя се опитва да ви баламосва, за да не избягате от полицията. И като ви познавам, бих препоръчал да си кротувате.

— Не, не, идиот такъв. Тя нищо не е прикривала. Съвсем честно ми е благодарила. Наистина ѝ спасих живота.

Толкова бях омаян, че не забелязах кога си е отишъл Рат.

Не можех да дочакам неделята. Ах, как неочаквано за Крек щеше да се извърти всичко! По дяволите и тя, и засуканите ѝ тъпи номера!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Беше утрото на деня, който задълго щеше да остане в паметта ми като „неделята на Симънс“.

Пак се свивах в килера, но този път на вратата имаше четлива табела „Заето“, жадно наблюдавах какво ставаше.

Седнал зад бюрото си в офиса, Хелър се трудеше над някакви изчисления за количествата на спорите. По едно време стана и надникна през прозореца. Манхатън се простираше под булото на осветения от слънцето смог.

Графиня Крек се излежаваше по средата на килима и проучваше какви музеи има в града, а котаракът ѝ мъкнеше все нови програми и листовки.

— Какво има, мили? — обърна се тя към Хелър. — Струваш ми се доста възбуден.

— Аз ли? Възбуден? Има нещо, но не чак толкова. Бумбум ми се обади преди час по телефона — преместили часа по „Удоволствие от природата“ в парка Ван Кортланд. А трябваше да се проведе в зоологическата градина на Бронкс. Чудех се защо.

— Заради мис Симънс, мили, нали така?

— Ще ми се да забравиш приумиците си за мис Симънс. За нея съм като отрова. Интересувам се от нея, само защото може да ме лиши от диплома и никой няма да се вслуша в предложенията ми.

— О, скъпи, на твое място не бих правила предложение на мис Симънс.

— Моля те, не може ли да сключим примирие за...

— Мили, а какво е времето навън?

— Топъл пролетен ден — съобщи Хелър. — Ако не беше този смог, щеше да бъде прекрасен. Знаеш ли, в много неща тази планета е чудесна.

— Е, може затова да са преместили часа — предположи графиня Крек. — Кой би искал да се напъха в някаква миризлива зоологическа градина? Мили, ти ли ще караш колата?

— А, да. Това е добра идея — каза Хелър. — Монтирах новия карбуратор на това „Порше“ и още не съм го поразкарал както трябва, за да проверя работата му.

— Ами направи го тогава — поощри го Крек. — Скъпи, бих искала да разгледам някои изложби, затова ще тръгвам, ако нямаш нищо против.

Тя скочи като изстреляна. Нейното синьо велурено манто, чантичката, пазарската чанта, шапката бяха оставени до вратата. Награби ги в движение и изчезна.

Хелър пак погледна през прозореца. После взе своя тренчкот от бяла коприна, събра някакви листове и един бележник, пхна ги в джоба. Наведе глава да си погледне краката. Бе избрал туристически обувки до над глезените, а не шпайковете си. Стана ми приятно — ако полицията го чакаше там, не можеше да ги рита с шиповете. Той се поддаваше на радващо ме безгрижие.

А графиня Крек побърза да се спусне с асансьора до 34-та улица. Бързо се запъти към новия многоетажен гараж. Дежурният ѝ махна за поздрав. Тя влезе в асансьор и се понесе нагоре.

Потърси нещо в чантичката си. Откри синьото „Порше“ сред редиците коли. Отвори вратата, пхна се вътре и после, както само обучените помощници на фокусниците могат да направят, тя се сви в големия багажник зад предната седалка и затвори капака над себе си.

Изнервих се. Бях забравил да заредя с касети нейния екран и не можех да проверя какво е взела със себе си. Не допусках, че ще присъства на часа днес. Може би Бумбум, да го „бибипам“, ѝ е намерил отнякъде разглобяема снайперска пушка. Тъпите мъже около нея май наистина не разбираха, че си имат работа с убийца! В сравнение с графиня Крек най-добрите професионалисти на мафията бяха като момченца, които си играят на топчета. Познавах я — опасен звяр, чиято кръвожадност надминаваше дори апетита на легендарния земен герой Дракула.

Не след дълго се появи и Хелър. Вероятно забеляза, че колата малко е приседнала върху амортизьорите, защото набързо я огледа отвън и провери двигателя за поставени бомби. Махна с ръка и включи двигателя. Трябва да е помислил, че неговото бърникане е променило баланса или тежестта.

Завъртя се бясно надолу по рампата и профуча към улицата. Беше неделя и Ню Йорк несъмнено се бореше с махмурлука от съботната вечер, така че по улиците имаше движение колкото и по алеите на гробище.

Хелър сменяше скоростите като пилот на рали. Мъркащото „Порше“ скоро мина по магистралата на Уест Сайд, след малко се озова на „Хенри Хъдзън“. Синята река искреше под пролетното слънце. За нула време прекоси моста „Джордж Вашингтон“.

Притеснявах се. Той следеше само оборотите на двигателя, без да го интересува скоростта и макар с това „Порше“ можеше да се откъсне от всяка патрулна кола, сякаш е спряла, пак се боях, че ще го арестуват за превишена скорост и ще осуетят срещата му със съдбата. Но по улиците просто нямаше никой. Който напускаше града през почивните дни, отдавна бе сторил това, а беше рано за задръстванията при завръщането в неделя вечер. За първи път се радвах, че полицията не обръщаше внимание на Хелър. Нищо не биваше да попречи на приближаващата катастрофа.

Той пусна радиото и се заслуша в някаква песен за фаталната жена.

Така се ухилих, че едва не си разкъсах устните. Песента имаше двойно значение за Хелър — едната фатална жена се криеше в колата зад гърба му, а другата го чакаше в парка с ножица в ръка, готова да пререже нишката на живота му.

Почти бях готов да съжаля жалкия „бибипец“. Ето го — кара си весело своето форсирано „Порше“, радва се на пролетното утро и не подозира, че жената отзад е заложила бомба. А и двамата не знаят, че аз подпалих фитила.

Достатъчно лошо е да се бориш дори с една жена. Но около него имаше твърде голямо изобилие от представителки на този опасен вид.

Влезе по главния път в парка Ван Кортланд и скоро сви надясно. Движеше се сред просторите на площадки за голф. Намери отбивка и паркинг. Излезе и заключи колата. С лека походка подмина неколцина любители на голфа и тръгна по пътека, водеща навътре в гората.

Графиня Крек изчака. Стана и се огледа. Нямаше опасност да я видят. Излезе и заключи колата. Пред страничното огледало нагласи на главата си черна барета и сложи много тъмни очила, сякаш искаше да не я познаят. Тръгна след Хелър, метнала на рамо пазарската чанта.

Озадачих се. Аудиолинията от следящото устройство на графиня Крек сякаш ми предаваше стъпки от два чифта крака. За момент спрях звука от екрана на Хелър. Ами да, звук от стъпки на двама души.

Много ми беше трудно да схвана как беше възможно това.

Та тя вървеше поне двеста ярда зад Хелър и въобще не го виждаше.

А той енергично продължаваше по пътеката. Явно графиня Крек не се притесняваше, че може да го загуби из гората.

Хелър стигна до едно възвишение. Познах мястото. Там стоеше и преди няколко месеца, когато бандата го спря. Този път той внимателно огледа зад дърветата вляво и вдясно от себе си. Там никой не се криеше. Но по кората на едно дърво ясно личеше следа от куршум.

Той погледна надолу в падината. Новата трева вече зеленееше. По клоните напъпваха цветове.

Неколцина студенти седяха на пънове и камъни.

Мис Симънс стоеше зад широк, плосък пън. Приличаше на олтар. Надявах се този олтар да е жертвен.

Хелър, невъоръжен и неподготвен, се спусна по пътеката към групата. Мис Симънс го забеляза отдалеч. Когато доближи, той понечи да се настани зад другите студенти.

Мис Симънс го изгледа безизразно. Посочи му бял камък вдясно от олтара. И изрече твърдо:

— Уистър, ти седни тук.

Все едно го караше да седне на пейката за обвиняем в съдебна зала. Или както се надявах — на мястото, където щеше да изслуша присъдата си.

Мис Симънс изглежда бе обзета от силно напрежение. Носеше черно манто и черна шапка с широка периферия. Нямаше очила и оглеждаше пътеката с присвити, неразгадаеми очи.

Още няколко студента се довлякоха при групата. Едно момче каза:

— Божичко, това местенце не е лесно за намиране, мис Симънс. За малко да се загубя.

— Роджър, седни ей там — нареди мис Симънс с нетърпящия възражения глас на учител. Сочеше останалите.

Мина още време. Още трима студенти намериха падината. Лек ветреца разклащаше върховете на високите дървета.

Мис Симънс гласно преброи студентите.

Графиня Крек се спря на възвишението и се скри зад широк ствол. Загледа се в хората долу.

Гласът на мис Симънс звучеше и от екрана на Крек. Недоумявах. Разстоянието между двете беше прекалено голямо.

Тогава графинята докосна нещо на очилата си и звукът се усили.
ОЧИЛАТА!

Носеше устройство от „Очите и ушите на Волтар“, прикрито като слънчеви очила, което усилваше далечните звуци. Нищо чудно, че можа да проследи Хелър. Отдалеч чуваше стъпките му.

Тя отново пипна нещо встрани от затъмнените стъкла и внезапно образът на мис Симънс сякаш скочи към нея. Значи в това устройство имаше и телеобектив! А пък приличаше на съвсем обикновени очила.

— Кучката й с кучка — промърмори графиня Крек.

— Двадесет и девет — студено промълви мис Симънс. — С Уистър ставате тридесет. Подготвила съм ви някои изненади. Да започваме.

Колко зловещо!

Очаквах Графърти и други полицаи да се крият някъде в гората. Прегърнах се от радост. Ако бяха там, можеха да арестуват графиня Крек! Може би дори и Хелър за онези осем убити хулигани!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мис Симънс вдигна някакъв сак и го постави върху пъна-олтар. Стисна една пречупена пръчка и я насочи към Хелър.

— Уистър, ти ще седиш там и няма да мърдаш. За тебе съм приготвила най-голямата изненада.

Почука по пъна с пръчката. Втренчи злия си поглед в студентите.

— Я се съберете към мен — каза им тя. — Елате по-наблизо, за да ви разкажа ужасното си откритие.

Те се придвижиха в по-плътен полукръг около нея.

Графиня Крек промърмори:

— Какво ли пак е намислила тази развратница? Не съм ѝ внушавала да прави това.

Аз се разсмях гръмко и ликуващо. Графинята не знаеше какъв принос имах за този ден.

Мис Симънс заговори:

— Както всички студенти знаят, животът ми беше голяма мъка — Тя изви очи към Хелър и пак погледна групата. — Един демон, равен на който няма да откриете и в последния кръг на ада, стовари тегло на раменете ми. — Студентите цъкаха съчувствено. Тя се обърна към Хелър: — Уистър, да не си мръднал.

Мис Симънс въздъхна и огледа студентите.

— Чуйте ме — изиграха ми зловец, гнусен номер. Още от детската градина изучавате основите на психологията и познавате ХИПНОЗАТА!

Графиня Крек трепна така, че очилата подскочиха на носа ѝ.

Мис Симънс продължаваше:

— В ръцете на безсрамни и покварени хора тя е страховитото оръжие срещу невинната, беззащитна жертва. Студенти, под хипноза ми бяха натрапени най-отвратителните лъжи, които можете да си представите!

Ако бяха останали неразкрити, те щяха да сринат остатъка от моя окаян живот.

Но едва вчера един незнаен приятел внезапно отвори очите ми за ИСТИНАТА!

— О, Богове! — прошепна графиня Крек.

Мис Симънс говореше звънливо:

— Чуй това, Уистър. Чуйте и вие, студенти. Чуйте ме добре. Получих това писмо. Съобщиха ми, че съм била хипнотизирана! И веднага проумях единствено възможната причина — за да бъде съсипан сексуалния ми живот, за да бъда обречена на ужасна участ.

Графиня Крек шепнеше в отговор:

— Онази оргия сама си я направи, лъжлива повлекано!

Мис Симънс прасна пъна с пръчката.

— Отидох в полицията. Там ми казаха, че могат да предприемат нещо, само ако разполагам с доказателства. — Тя доверително сниши глас. — Получих ги с помощта на друг човек. И сега съм готова за страшно отмъщение. Доказателствата са скрити на сигурно място и ще бъдат изпратени по пощата, ако някой се опита да ме премахне. — Тя гордо се изпъчи. — О, аз имам приятели! Уистър, ти също би трябвало да разбереш това. Университетските среди ще ме подкрепят и на най-високо равнище.

Може би знаете, а може би не, че баща ми ръководи факултета по психология в Бруклинския университет. Още като дете все слушах предупрежденията му за мръснишките желания на мъжете. — Тя хвърли поглед на седналия отделно Хелър. — Всяка вечер, преди да заспя, моят баща ми обясняваше, че мъжете за нищо не стават и само искат да задоволят долните си нагони.

Мис Симънс впи поглед в Хелър. Плъзна очи по останалите двадесет и девет студенти в групата. Те изглеждаха погълнати от нейното слово.

— И когато получих това скъпоценно писмо, веднага разбрах, че то ми разкриваше ИСТИНАТА — била съм подложена на хипноза! — Пак плесна с пръчката по пъна. — Щом полицаите ми казаха, че трябва да разполагам с доказателства, незабавно отидох вкъщи. Споделих всичко с майка си и тя много се натъжи. Срецнахме се с баща ми. Той беше много потиснат от ужасното разкритие! — Мис Симънс се изпъна в цял ръст. — И моята майка, Бог да я благослови, го принуди да ми разкаже всичко! — В гласа ѝ вече се долавяше съскане. — Това проклето изчадие, моят баща, ме е хипнотизирал като дете. Не

само веднъж, а постоянно! — Лицето ѝ се разкриви от погнуса. — Призна си как непрекъснато ми внушавал, че съм ФРИГИДНА! Казвал ми, че ако преспя с мъж или изпитам оргазъм, ще ОСЛЕПЕЯ!

Тя заудря с пръчката по пъна.

— Той е един мерзавец, изменник на делото на психологията! Нали тя учи всички да се „бибипат“, а не да стават фригидни! А аз съм живото доказателство за неговата грешка. Я ме погледнете! Никакви очила! И оттук виждам всяка пъпчица по милите ви личица!

Мис Симънс се изпъчи в поза на победител. После застана поскромно.

— Но на кого трябва да благодаря за това? — Тръгна към Уистър и коленичи пред него. — О, Уистър, благодаря ти, благодаря ти хилядократно. Вечно ще ти бъда признателна, че позволи да ме изнасят. Онези оргазми бяха ВЕЛИКОЛЕПНИ! Отново и отново, точно тук, в тази падина. Никога не бях си и мечтала за такова удоволствие. ОТНОВО И ОТНОВО!

Тя нежно хвана ръката на Хелър. Графиня Крек изтръпна.

— Миличък Уистър, — промълви мис Симънс. — Знам, че не те заслужавам. Но моята благодарност няма граници. Ти си такъв блестящ студент, че още сега обявявам — ти успешно завърши целия курс. Ще ти пиша отличен по „Удоволствие от природата“, защото ти умееш по-добре от мен да намираш това удоволствие. — Симънс притисна ръката му към устните си. Вдигна очи към неговите. — И така, скъпи Уистър, освобождавам те от присъствие на следващите часове и макар това да разбива сърцето ми, трябва веднага да си тръгнеш. И моята благодарност винаги ще бъде с тебе, защото позволи да ме изнасят. Затова — сбогом, най-скъп на сърцето ми. Сбогом.

Хелър стана, видя ми се малко зашеметен. Махна на другите студенти и тръгна нагоре по пътеката.

Мис Симънс сякаш се бореше със себе си. Постоя на колене. От очите ѝ капеха сълзи. Най-сетне се върна на мястото си зад онзи пън. Потисна мъката си, преди да заговори отново.

Хелър изкачи възвишението. Винаги нащрек, той мигновено долови движението зад ствола на едно дърво. И светкавично скочи нагам.

ГРАФИНЯ КРЕК!

— Ти какво правиш тук? — попита Хелър.

— Само наминах да видя как вървят учебните занятия — обясни графинята.

— Освободен съм от тези часове до края на семестъра — събщи Хелър. — При това след поражението в ООН. Хората знаеха, че аз пробутвам резолюцията. Нищо не разбирам. Май на нея са й прегорели всички контролни системи. — Той се озърна през рамо към хората долу. — Дали да не се върна, за да проверя какво става.

Графиня Крек се наежи.

— Стой тук, Джетеро.

— Не — възрази той, — тя гледаше малко странно.

Върна се няколко крачки надолу и се притаи зад едно дърво.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Мис Симънс си бе възвърнала самочувствието. Заговори на студентите с отчетливия си учителски глас.

— И така, с радост научавате, че вече се освободих от влиянието на онзи изменник на психологията — моя баща. Той сбърка. Ще правя с живота си каквото пожела.

Най-сетне мога без задръжки да ви науча на това, което винаги съм желала в подсъзнанието си. „Удоволствие от природата“ се занимава не само с пчеличките и птичките. Ще променим изцяло учебния материал.

Няма да ползваме текстовете на Крафт-Ебинг, Хавлък Елис и Зигмунд Фройд, защото те са една гадна сбирщина. Те няма на какво да ни научат, защото в техните писания няма любов. Вместо тях ще приложим през този час класически персийски трактат — „Седемдесет и седемте разновидности на любовния акт“ от Хамер Хамер, преведен от уважавания китайски учен Кум Чу Лонгдонг, с прекрасните илюстрации и диаграми на Фълъп Къмингс. Снощи успях да купя тези екземпляри от университетската книжарница.

Тя отвори сака и започна да раздава книгите. Студентите ги разглеждаха с явен интерес.

— Хайде, момичета, обърнете на Първа глава — „Основите на оргазма“. Но момчетата да се заемат с Тринадесета глава — „Варианти на груповото изнасилване“.

Графиня Крек успя да надникне в текстовете през специалните си очила и промърмори:

— Сега вече знам, защо все беше толкова уморен в неделя вечер. Кучка! Джетеро, — каза тя по-високо, — според мен е време да си вървим.

Той нямаше как да чуе думите на мис Симънс.

— Мисля, че не съм се запознавал с този учебен материал.

Графиня Крек нервно задраска с нокти по кората на дървото, но нищо не каза.

Мис Симънс продължи:

— Вижте какво, студенти, текстът е на китайски, но диаграмите са съвсем ясни, затова сега само ги проучете подробно. Ще поработите и вкъщи. Сега искам да ви изтъкна, че нищо не учи по-добре от личния опит. Ще легна на тази хубава трева, а ти, Роджър, ще ми свалиш мантото.

Кльощавият Роджър веднага скочи към нея.

Хелър поклати глава смутено.

Мантото на мис Симънс хвъркна във въздуха.

Графинята чуваше гласа ѝ през очилата си. Беше натезжал от силни чувства.

— До края на семестъра по време на упражненията всяко момче трябва да мине през мен и през всяко момиче от групата.

Хелър не я чуваше и се обърна към Крек.

— Говори за някакви упражнения. Боя се, че няма да усвоя добре този курс.

— И аз така мисля — отвърна графинята, от гласа ѝ сякаш лъхаше леден вятър.

Палтото на Роджър падна на тревата.

Хелър зяпаше изумено. Пак погледна графиня Крек.

— Ама те защо се събличат? Това поточе е съвсем плитко, не става за плуване.

— Джетеро, много се бавим тук — настоя Крек.

Хелър се взираше в падината. Оттам долитаха викове.

— Какво е това? — промълви той замаяно.

Купчина учебници се катурна в тревата и по книгите се посипаха пръски кал.

— Тази мръсна повлекана! — скръцна със зъби графиня Крек. — Нищо чудно, че дрехите му винаги бяха изцапани в неделя!

— Какво каза, мила? — обади се Хелър. — Тези долу май се побъркаха!

Графиня Крек кипеше от гняв. Слушаше гласа на мис Симънс.

— Добре, Роджър, справи се задоволително. Томпсън и Осуълд, веднага елате при мен. Останалите също да се упражняват.
ДЕЙСТВАЙТЕ!

Нечия обувка шумно пльосна в поточето.

Жакетите на три момичета литнаха нагоре!

Дори дърветата се заклатиха!

Графиня Крек стискаше върбово клонче в ръката си. Слушаше мис Симънс.

— Помнете, че въобще не е добре без любов. Аз ви обичам и вие ме обичате. ОХ, ОСУЪЛД!

Графинята бясно пречупи клончето.

Хелър зяпаше в пълно недоумение.

Крек го дръпна за ръкава, за да го отведе.

Той тръсна глава, като че искаше да се отърве от видяното. Обърна се и тръгна с нея към колата.

— Гръм и мълния — промълви той, — радвам се, че приключих с този курс. Тук обучението понякога е доста изтощително!

— Искаш да кажеш, че тук някои хора не могат да проумеят дори най-лесния урок. Ама че развратница!

Хелър впи поглед в нея. Тя свали очилата и ги прибра в чантата.

Хелър се взираше в нея със силно подозрение.

— Ти имаш ли нещо общо с това?

Тя се обърна към него с изражение на самата невинност.

— Аз? Джетеро, как можа да си помислиш!

Това преля чашата на търпението ми. Всичко тръгна от злеazole. Но кой би дръзнал да помисли, че бащата на мис Симънс, такъв изтъкнат психиатър, ще се обърне срещу основите на професията си и ще опита да я възпре от безразборни сексуални връзки. Та нали това е същността на психиатричното лечение.

Бях пренебрегнал само две подробности. Докато внушаваше заповедите си, графиня Крек случайно каза на Симънс, че баща ѝ греши, така че нямаше никаква заслуга за възврънатото ѝ зрение. Освен това заповяда на Симънс да намери приемливо обяснение за всичко, което завари в хола на апартамента си на другата сутрин. За нещастие това се отнасяше и за моето писмо. Но и това Крек постигна съвсем случайно.

О, тя не беше гений. Само че имаше късмет, както е с всички жени. Тези същества нямат достатъчно ум в главата си, за да предвиждат неприятностите. Но притежават дарбата да причиняват на мъжете жестоки и зловредни несгоди. От горчивия си опит знаех, че това е единствената им дарба. Ето, тя отново ме изправи пред ужасни проблеми! Отнемаше ми скъпоценни съюзници като Симънс и

изяждаше запасите ми от пари, като размахваше наляво и надясно онази кредитна карта.

В ослепително озарение, подобно на мълния, аз разбрах нещо с цялата си душа — за да довърша Хелър веднъж и завинаги, първо и преди всичко трябва да се отърва от графиня Крек!

И отново — светкавицата на вдъхновението. Макар че не можех да пречукам Хелър, преди Ломбар да съобщи, че връзката му с Великия съвет е прекъсната, не съществуваха НИКАКВИ пречки да ликвидирам графинята. Можех да я пусна отвисоко или да я пъхна под унищожителните колела на влак, без Ломбар дори да ми се намръщи.

АХА! Знаех какво да направя.

Ще съсредоточа усилията си върху тази опасна жена.

Можех да я отстраня! Тя беше главното препятствие по пътя ми!

И за разлика от Хелър не бе обучена да се спасява от снайперисти. Нищо не знаеше за бомбите със закъснител, поставяни в коли. Нямахте боен опит в обезвреждането на мини и капани.

Можех да се справя! И щях да успея!

Очите ми се присвиха от непоколебима решимост.

ЩЕ СЕ ОТЪРВА ОТ ГРАФИНЯ КРЕК!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.